கண்ணன் காட்டிய வழி

ராஜாஜி

தியாகராய நகரம் :: சென்னை-17.

நான்காம் பதிப்பு : நவம்பர், 1954.
ஐந்தாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1960.

மலிவுப் பதிப்பு
விலை ரூ. 1-00

பதிப்புரை

உலகத்தில் அதர்மம் ஓங்கித் தர்மம் நிலை குலைந்த சமயங்களில் அதர்மத்தை ஒழித்துத் தர்மத்தை ஸ்தாபிக்கப் பகவான் அவதாரஞ் செய்கிருன். பகவான் பார்த்தசாரதியாக இருந்து நிஷ்காம்ய கர்மத்தைப் பார்த்தனுக்குப் போதித்தான். பகவத்கீதை என்று உலகம் போற்றும் அந்த தர்மோபதேசங்கள் பார்த்தனுக்குப் புதிய உத்வேகத்தை அருளின; யுத்தத்தில் பல்குனன் ஜயித்தான்.

நம் மதிப்பிற்குரிய ராஜாஜி அவர்கள் ஸமஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள கீதோபதேசங்களை நாமும் கற்றுப் பயன்படுமாறு '**கண்ணன் காட்டிய வழி**' யாகத் தமிழில் அருளியுள்ளார்கள்.

இந்நூல் நான்கு பதிப்புகள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன ; சில காரணங்களால் பல வருஷம் இந்நூல் வெளிவரத் தாமதம் ஏற்பட்டு விட்டது. இது ஐந்தாம் பதிப்பு. ராஜாஜி அவர்களின் மனப்பூர்வமான ஆணையினைப் பெற்று இதனைத் தமிழ் மக்களுக்கு சமர்ப்பிக்கிருேம்.

அனைவரும் தர்மோபதேசங்கள் அறிந்து தர்ம சிரேஷ்டர்களாகவும், கர்மாவைப் பாரபக்ஷமின்றி நிஷ்காமியமாக அநுஷ்டிக்கும் சக்தி படைத்தவர்களாகவும் ஆக இந்நூல் உதவவேண்டும் என்பது எங்கள் ஆசை.

சென்னை-17,
10-12-'60

பழ. சிதம்பரன்,
உரிமையாளர், பாரதி பதிப்பகம்.

ஜீவன் பிரஸ், சென்னை-5.

முன்னுரை

உபநிஷத்தில் விளக்கப்பட்டிருப்பது மெய்ப்பொருளின் தன்மை, அந்த உண்மையிலிருந்து தோன்றும் வாழ்க்கைக் கிரமம் யாது என்பது கீதையில் விரிவாக விளங்கும். கீதைக்கு நான் எழுதிய விளக்கத்தைக் 'கண்ணன் காட்டிய வழி' என்ற தலைப்பில் பாரதி பதிப்பகத்தார் வெளியிடுகிறார்கள்.

சம்ஸ்க்ருதத்தைத் தமிழ் எழுத்தில் எழுதுவதற்கு ஒரு வழி கண்டு, அதை இதில் கையாண்டிருக்கிறேன்.

க, ச, ட, த, ப, இந்த ஐந்து எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு பேதப்பட்ட உச்சரிப்புக் கொள்ளும். சுத்த வல்லெழுத்து ஓசை ஒன்று. அதுவே அழுத்த உயிர்ப்புடன் கலந்தது மற்றொன்று. கனத்த குரலோடு உச்சரிப்பது மூன்றாவது. இந்தக் கனத்த குரல் அழுத்தமான உயிர்ப்புடன் கலந்து வருவது நான்காவது.

தேவநாகரி, தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய இந்திய பாஷைகளில் இந்த நான்கு எழுத்துக்களும் வெவ்வேறு எழுத்துகளாகவே இருக்கும். தமிழ் எழுத்துக்குக் கீழ்க்கண்ட குறிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு தேவநாகரிக்குப் பதில் தமிழ் எழுத்துக்களையே உபயோகிக்கலாம்.

சுத்த வல்லெழுத்து ஓசைக்கு அடையாளம் கீழ்க்கோடு:

க ச ட த ப
\- - - - -

அழுத்தமான உயிர்ப்புடன் உச்சரிக்கவேண்டுமென்பதற்கு அடையாளம் இரட்டைக் கோடு:

க ச ட த ப
= = = = =

கன ஓசையில் உச்சரிக்கவேண்டும் என்பதற்கு அடையாளம்:

க ட த ப
∩ ∩ ∩ ∩

ஜ என்கிற எழுத்து தமிழ் பிரயோகத்தில் இருப்பதால் ச என்பதை அதற்கு உபயோகப்படுத்தவில்லை. கன ஓசை அழுத்த உயிர்ப்புடன் கலந்தால் அளவுக் குறிப்புக்குப் பதில் வட்டக் குறிப்பு இடப்படும்: க ட த ப
0 0 0 0

ஆகவே :

க	க	க	க
-	=	∩	0
क	ख	ग	घ
ச	ச	ஜ	ஜ
-	=		=
च	छ	ज	झ
ட	ட	ட	ட
-	=	∩	0
ट	ठ	ड	ढ
த	த	த	த
-	=	∩	0
त	थ	द	ध
ப	ப	ப	ப
-	=	∩	0
प	फ	ब	भ
ச	ஸ	ஷ	ஹ
∩			
श	स	ष	ह

இந்தக் குறிப்புகளை அனுசரித்து சம்ஸ்க்ருத சுலோகங்களை உச்சரித்துப் படிக்கவேண்டும். மெல்லெழுத்தை யடுத்து வந்த வல்லெழுத்தையும் இந்த அடையாளங்களை அனுசரித்தே உச்சரிக்க வேண்டும். வழக்கின்படி கன ஓசை தரலாகாது.

சக்கரவர்த்தி, இராஜகோபாலாச்சாரியார்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை

பகவத்கீதையைத் தமிழில் அனேக வித்வான்கள் மொழி பெயர்த்திருக்கிருர்கள். ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார், ஸ்ரீ இராமானுஜாச்சாரியார், ஸ்ரீ மத்வாச்சாரியார் முதலிய மகான்கள் பகவத்கீதைக்கு எழுதி வைத்திருக்கும் பாஷ்யங்களோ சம்ஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்களுக்கு ஞானம் என்னும் தங்கச் சுரங்கங்களாக விளங்குகின்றன. அந்த பாஷ்யங்களின் முன் இக்காலத்தில் எவர் எழுதும் வியாக்கியானங்களும் சத்தில்லாத பதரேயாகும். அப்படி யிருக்கையில் இதை நீ ஏன் எழுதுகிருய் என்ருல், உயர்ந்த பாஷ்யங்களுடன் சம்ஸ்கிருதத்தில் கீதையைப் படிக்கும் திறமையற்றவர்களுக்கும், அதிலும் முழு கீதையையும் குருவினிடம் உட்கார்ந்து படிக்காமல், சில சுலோகங்களை மட்டும் தாங்களாகவே படித்து, சாரத்தைக் கிரகிக்க எண்ணங்கொண்டவர்களுக்கும் ஒருவாறு பயன்படலாம் என்று எண்ணியே இதை எழுதப் புகுந்தேன். உண்மையில் இத்தகைய நூல் எழுத எனக்கு எவ்விதத்திலும் தகுதி கிடையாது. குருடன் குருடனுக்கு வழி காட்டுவதுபோல் என்று இதைச் சொல்வதில் கொஞ்சங்கூட மிகையிராது. ஆயினும் எழுதலாம் என்கிற எண்ணம் உதித்தது. இது அகம்பாவமா, அல்லது பேர் சம்பாதிக்கலாம் என்கிற ஆசையா என்று சோதித்துப் பார்த்துக் கொண்டதில், அப்படியில்லை என்று மனப்பூர்வமாய் நிச்சயித்து, ஒரு நல்ல காரியத்திற்குப் பிரயத்தனம் செய்வதில் யாதொரு தோஷமுமிராது, பயனற்றும் போகாது என்று தீர்மானித்து

ஆரம்பிக்கிறேன். வழிகாட்ட முடியாமல் போனாலும், அதாவது போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்திற்குக் கொண்டு போக முடியாமல் போனாலும், நடக்காமலே உட்கார்ந்து கிடக்கும் குருடனுக்குக் காலில் இரத்தம் கட்டிக் கொள்ளாம லிருக்க மற்றொரு குருடன் 'வா, நடக்கலாம்' என்று எழுப்பி, வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றியாவது இருவரும் நடந்து வருவதும் ஒரு விதத்தில், நலமா யிருக்கலாமல்லவா? அவ்விதமே இது என்று வைத்துக்கொண்டு ஆரம்பிக்கிறேன்.

1. பாரதக் கதையும் கீதையும்

பகவத்கீதை மகாபாரதத்தில் ஒரு பாகம். யுத்தம் ஆரம்பிக்கப் போகும் சமயத்தில் இரு புறத்திலும் ஆயத்தமாக நிற்கும் சேனைகளைப் பார்க்கலாம் என்று அருச்சுனன் தன் தேரை, சேனைகளின் நடுவில் கொண்டு போகும்படி சாரதியிடம் சொன்னான். அப்போது பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் ஒருவரை யொருவர் கொல்ல ஆயுதபாணிகளாக நிற்பதைக் கண்டு அவனுடைய மனம் கலங்கி "இதென்ன வேலை, ராஜ்யம் என்னத்திற்கு, பகைமை யென்னத்திற்கு, சுற்றத்தாரைக கொன்று சம்பாதித்த ராஜ்யாதிகார போகத்தில் என்ன சுகம் ?" என்று சொல்லி, வில்லைக் கீழே போட்டுவிட்டுப் பேச்சில்லாமல் உட்கார்ந்தான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அவனுக்குத் தேரோட்டும் சாரதியாயிருந்த கண்ணபிரான், குருவாக நின்று, அருச்சுனனுக்கு உபதேசம் செய்த மொழிகளே பகவத் கீதை என்பது.

இப்படி அருச்சுனன், "யுத்தம் என்னத்திற்கு ? நான் போர் செய்ய மாட்டேன்" என்று சொன்ன காலத்தில், "யுத்தம் செய்வதே உன் கடமை" என்று உபதேசம் செய்த இந்த நூல், எல்லா ஹிந்துக்களும் சம்பிரதாய வித்தியாசமில்லாமல் வேதம் போலவும் உபநிஷத்துக்கள் போலவும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சாஸ்திரமாக முடிந்து, பல ஆயிரம் வருஷங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கேவலம், வில்லும் அம்பும் கொண்டு செய்யும் போரில், ஆரம்பித்த காரியத்தை நடுவில் விடாமல் நடத்த வேண்டி உபதேசித்த வார்த்தைகள் இவை என்று முதலிலிருந்து கடைசி வரையில் வைத்துக்கொண்டே வியாக்யானம் செய்தோமானால், இந்த அற நூலின் உண்மைப் பொருள் விளங்காமல் போகும்.

மகா பாரதக் கதையில் ஒரு பாகமாக அமைக்கப்பட்டதாயினும், பகவத்கீதை தனிச் சிறப்பும் தனிப்பொருளும் கொண்ட யோகசாஸ்திரமாக விளங்கி வருகிறது. வேதத்தின்

முடிவு என்று சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்துக்களுடன் இதுவும் ஓர் உபநிஷத்தாக மகா ஞானிகளால் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. முன் காலத்தில் அச்சு யந்திரம் கிடையாது. கையேட்டுப் பிரதிகளும் குறைவாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றையும் மனப்பாடம் செய்வது அவசியமாக இருந்தது. புத்தகாலயங்களில் தனித் தனி நூல்கள் இக்காலத்தில் நிறைந்து கிடக்கிற மாதிரி, அந்தக் காலத்தில் இல்லை. மனப்பாடத்திற்குச் சுகமான வடிவம் செய்யுள் வடிவம். நூல்களெல்லாம் செய்யுளாகவே இருந்தன. முன்பு எழுதப்பட்ட முக்கியமான காவியம் அல்லது புராணத்தோடு பிந்தி எழுதப்பட்ட நூல்களையும் பிணைத்து எல்லாம் ஒரு நூலாகக் கோத்து வைப்பது அந்தக் காலத்து நிலைமைக்கும் கல்வி முறைக்கும் இசைந்த முறையாக இருந்திருக்கலாம் மகா பாரதத்தில் இம்மாதிரி அனேக தரும நூல்கள் சேர்ந்து கிடக்கின்றன. கீதையும் அவற்றில் ஒன்று.

கீதையைப் படிக்கும்போது பாரதக் கதையை மறந்துவிடுவதே நலம் என்பது என் அபிப்பிராயம். கீதையில் சொல்லப்பட்ட உண்மைகளும் உபதேசமும் எக்காலத்திலும் எச் சந்தர்ப்பத்துக்கும் பொருந்தியவையானபடியால், யுத்தகளத்தில் அருச்சுனனுக்கு ஏற்பட்ட மனக் கலக்கத்திற்கும் சந்தேகங்களுக்குங்கூடப் பொருத்தமான மருந்து கீதா வாக்கியங்களில் காணக்கூடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆயினும், குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தின் விஷயங்களைப் பிரமாணமாக வைத்துக்கொண்டு பொதுவான ஒரு தரும சாஸ்திரத்தை ஆராய்ச்சி செய்வது தவறான முறையாகும்.

2. கீதையின் சிறப்பு

ஹிந்து சமூகத்தில் அடங்கிய சர்வ சம்பிரதாயங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் சாஸ்திரமாகவும் பிரமாணமாகவும் ஒப்புக்கொள்ளும் பகவத்கீதையில் சில சுலோகங்களையாவது சிரத்தா பக்தியுடனும் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடும் படித்தோமானால் நம்முடைய முன்னோர்கள் கண்ட மெய்ப் பொருள்களும்,

ரிஷிகள் ஸ்தாபித்த ஹிந்து தருமமும் இன்னவையென்று விளங்கும். ஹிந்து தருமம் என்ற அஸ்திவாரத்தின் மேல்தான் நம்முடைய சகல நாகரிகமும் கலைகளும், இலக்கியங்களும், இந்தியாவில் நாம் பெருமை பாராட்டக் கூடிய மற்ற எல்லா பாக்கியங்களும் மாளிகைகளாக நிற்கின்றன. அந்த ஹிந்து தருமத்தை உள்ளபடி அறிவது நம்முடைய கடமையாகும். ஆகையால், கீதையின் சாராம்சத்தை நன்றாகப் படித்துத் தெரிந்து கொள்வது நன்மை பயக்கும். பகவத்கீதை 18 அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டு, 700 சுலோகங்கள் கொண்ட நூல். இவைகளிலிருந்து சுமார் 200 சுலோகங்களை எடுத்து மொழி பெயர்த்துச் சொல்ல உத்தேசித்திருக்கிறேன். இந்த சுலோகங்களின் பொருளை நன்றாகக் கிரகித்துக் கொண்டால், பகவத்கீதையின் சாரம் முழுதும் கிரகித்துக் கொண்டதாகவே வைத்துக் கொள்ளலாம்.

3. சிற்றறிவின் மயக்கம்

பௌதிக சாஸ்திர விஷயங்கள் கொஞ்சம் தெரிந்தவுடனே சிலருக்கு மயக்கம் உண்டாகி விடுகிறது. அதிலும், மற்றவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக, குஜிலிக் கடையில் குறைந்த விலைக்கு வாங்கும் பழைய சாமான்கள் மாதிரி, உழைப்பில்லாமல் கிட்டிய அறிவு, சிலருக்கு அதிக போதையை உண்டாக்கி விடுகிறது. எது சிறிது, எது பெரிது, எது அணுகி நிற்பது, எது தூரம் என்ற நிதான புத்தி கலைந்து விடுகிறது. எதைத் தம்மால் அறிய முடியாதோ அதை அவர்கள் இல்லவே யில்லை யென்று சாதித்து விடுவார்கள். மனித அறிவுக்கு எட்டாதது அனைத்தும் பொய் என்று தள்ளி விட முன் நிற்பார்கள். சாஸ்திரமாவது, அறநூலாவது, அனைத்தும் முட்டாள்கள் எழுதி வைத்தவை என்றும், அதற்குமேல் பேசினால், அவைகளனைத்தும் மனிதர்களை மோசம் செய்யவே வஞ்சனைக்காரர்களால் எழுதப்பட்டவை யென்றும் சாதிப்பார்கள். ஆனால், இதே பௌதிக சாஸ்திரங்களை ஆழ்ந்து பரிசோதித்தவர்கள்—பௌதிக சாஸ்திர

உண்மைகளைக் கண்டு பிடிக்க ஆயுள் நாள் முழுவதும் தங்கள் சக்தி அனைத்தையும் செலுத்தி உழைத்த அறிஞர்கள்—இப்படி உன்மத்த மடைவதில்லை. பௌதிக சாஸ்திரிகள் மிகவும் அடக்கம் உடையவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் கண்டது மிக்க அதிகமாயினும், காணாததின் அளவுக்குக் கண்டது மிகச் சிறியது என்று அறிவார்கள். கால அளவில் இன்னும் பல விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்து பௌதிக சாஸ்திரங்கள் வெகுவாகப் பெருக்கியிருந்த போதிலும் மானிட அறிவுக்கு என்றென்றும் எட்டாததும் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி எல்லையைத் தாண்டினதாயுமுள்ள விஷயமும் உண்டென்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். உண்மையில் பௌதிக சாஸ்திரங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து அதில் பயிற்சியும் செய்தவர்கள் அடக்கத்தை இழப்பதில்லை. தாங்கள் பெற்ற அதிக அறிவினாலேயே அதிக அடக்கமும் அடைகிறார்கள். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கு அதீதமான பொருள் உண்டென்பதை ஒப்புக்கொண்டு அப் பரம்பொருளின் முன்பு அறிவும் அடக்கமும் கொண்டு தலை வணங்குகிறார்கள்.

4. பரம்பொருளாராய்ச்சி

காரணங்களுக் கெல்லாம் காரணமாக நிற்கும் முதல் காரணம்—பிரகிருதி விதிகளுக் கெல்லாம் விதியாய் நிற்கும் பராசக்தி—மனிதனுடைய புத்திக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் அடங்காது. ஆனால், மனிதனுடைய புத்தியின் நிர்மாண அமைப்பினுடைய அழகினால் அது தன்னுடைய குறைகளும் வரம்புகளும் தனக்குத் தெரியாதபடி பரிபூரண உணர்ச்சியுடன் நிற்கிறது. அப்படி யிராவிடின் அது வேலை செய்ய முடியாது. எத்தகைய விஷயமும் எத்தகைய உண்மையும் ஆராய்ந்து அறியக்கூடும் என்று அதற்குத் தோன்றுகிறது. இத்தோற்றம் அதன் அமைப்பின் சுபாவத்திலிருந்தே உண்டாகிறது. இது இயல்பாயினும், உண்மை வேறு. மனிதனுடைய புத்தி மிகச் சிறந்த அமைப்பாயினும், எதனில் அது ஒரு பாகமோ, அம் முழுமுதல் பொருளை அது தனக்குள் அடக்க முடியாது.

எத்துணை அழகிய ஆழாக்கானாலும் அதில் உழக்குப்பிடிக்காது. எந்தப் பலகைமேல் ஒருவன் நிற்கிறானோ, அவன் அதன்மேல் நின்றுகொண்டே, அதைத் தூக்கமுடியாது. மகா பலவானானாலும் எது தன்னைத் தாங்குகிறதோ அவனால் அதையே பெயர்த்தெடுக்க முடியாதல்லவா ? அதை விட்டு இறங்கித் தான் தூக்க முடியும். வண்டியை இழுக்கும் குதிரையை வண்டிக்குள் ஏற்றிவிட்டால் அது வண்டியை இழுக்குமா ? மனிதனுடைய புத்தி பரம்பொருளை விட்டுத் தனியாக நிற்க இயலாதது. ஆதலால் அப் பரம்பொருளையே அதனால் இழுத்துச் செல்லமுடியாது; அதாவது தன் அறிவெல்லைக்குள் கொண்டு வரமுடியாது.வயிற்றுக்குள் இருக்கும் ஆகாரப் பை எத்தகைய உணவையும் ஜீரணம் செய்யும். ஆனால் தன்னைத்தானே ஜீரணம் செய்துகொள்ள இயலாது. ஓர் அளவு செய்யலாம்; அதற்குள் அது தன் சக்தியை இழந்து அதற்குமேல் வேலை செய்ய முடியாமல் நிற்கும். ஒரு பாம்புக்கு எவ்வளவு கோரமான பசியும் ஆத்திரமு முண்டானாலும் வாலைக் கௌவிக் கொண்டு தன்னைத்தானே விழுங்கிவிட முடியாது. அவ்விதமே அனைத்துக்கும் காரணமான பரம்பொருள் மானிட அறிவுக்குள் அடங்காது.

5. ஆராயும் முறை

பௌதிக சாஸ்திரங்களில், ஆராய்ச்சியின் வரம்பை ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் காணலாம். எந்த விஷயத்தை எடுத்துச் சோதித்தாலும் ஓர் அளவுக்குமேல் உண்மையை அறிய முடியாது. கிணறு வெட்டும்போது, பாறை கண்டால் வெட்டுவதை நிறுத்த வேண்டுவது போல், எந்த ஆராய்ச்சியிலும் ஓரளவு ஆழ்ந்து சென்றபின், மனிதனுடைய புத்திக்கு மிஞ்சிய பாறையின்மேல் மனிதன் மூளை மோதுகிறது; அதுவே எல்லை. வேதாந்த சம்பந்தமில்லாத பதார்த்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சியிலும், கணித சாஸ்திரத்திலும் இந்த எல்லையின்மேல் ஆங்காங்கு மோதுகிறோம். நாம் கண்டதும் காணக் கூடியதும், பாலின்மேல் படிந்திருக்கும் ஆடையின் அளவே.

அதன் கீழ் என்றென்றும் காணமுடியாத ரகசியம் ஒன்று கிடக்கிறது. இவ்விதம் சாதாரண வியவச்சேத-பரிச்சேத சோதனைகளுக்கு அகப்படாத ரகசியத்தைப் பற்றித்தான் வேதம், உபநிஷத்து, கீதை முதலிய சமய நூல்களும், தரும நூல்களும், முனிவர்களுடைய வசனங்களும், பக்தர்களுடைய வாழ்க்கைச் சரித்திரங்களும் விவரிக்கின்றன. ஐம்புலன்களைக் கொண்டும், ஐம்புலன்களைக் கொண்டு அறிந்த உண்மைகளைப் பிரமாணமாக வைத்து அதன்மேல் யூகித்தும் அறியக் கூடிய வஸ்துக்கள் பௌதிக சாஸ்திர விஷயங்கள். இவற்றை மீறிய விஷயத்தை எப்படிக் காண முடியும், எப்படிக் காட்ட முடியும் என்பதே உலகத்தில் பல தேசங்களில் உண்டான மதங்களின் நோக்கமும் முயற்சியுமாம். ஆகையால்தான் மதநூல்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள், பௌதிக சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் தெளிவான ஹேதுக்களையும் ஆராய்ச்சிகளையும் போல் இல்லை. வெறும் பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தையோ, யுக்தியையோ கொண்டு அறிய முடியாத இந்த விஷயத்தை ஆராய்ச்சி செய்யப் பக்தி வேண்டும், தியானம் வேண்டும், சாந்தி வேண்டும், நியமம் வேண்டும், தவம் வேண்டும்—என்று இவ்வாறு வேதமும் மற்ற தரும நூல்களும் சொல்லுகின்றன. பக்கத்திலுள்ள ஊருக்குக் கால் நடையாகப் போய்ச் சேரலாம்; தூரமாயிருக்கும் ஊருக்கு நம்முடைய காலை உபயோகிக்காமல் வண்டியும் மாடும் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். மரத்தின்மேல் ஏறுவது வேறு; கிணற்றில் இறங்குவது வேறு. புஷ்பத்தைக் காதிற்குள் வைத்தால் வாசனை வித்தியாசம் தெரியாது. அழகிய படத்தை மூக்கினுல் முகர்ந்தால் அழகு தெரியாது. இந்திரியங்களுக்கு அடங்காத ஒரு பொருளை மனத்தில் விளங்கச் செய்வது இந்திரிய அனுபவத்தின்மேல் நாட்டிய பரிசோதனை முறைகளாலும் பிரமாணங்களாலும் ஆகாத காரியம். ஆகையால், பாரமார்த்திக விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்யப் பக்தியும், நியமமும், சுத்தமும், தியானமும்,கடவுளை வந்தித்தலும், தவமும் வேண்டும். தவம் என்றால் புறக் கரணங்களையும் அகக் கரணங்களையும் அடக்கி, மனதை ஒருவழிப்படுத்தி நிறுத்துவது; உடலைத் துன்புறுத்துவ தன்று.

6. ஏன் கவனிக்க வேண்டும்?

"எல்லாம் சரிதான், ஆனால் புத்திக்கு அகோசரமான இத்தகைய பொருளைப்பற்றி மனிதன் ஏன் கவனிக்க வேண்டும்? அறிய முடியாத விஷயத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதிலோ ஆராய்வதிலோ என்ன பயன்?" என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. இதற்குச் சமாதானம் என்னவென்றால், பௌதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாததினாலேயே, இருக்கும் ஒரு பொருள் இல்லாமல் போகாது. நாம் தொட்டு, கண்டு, முகர்ந்து, கேட்டு, ஆராய்ந்து பார்த்த விஷயங்களுக்கு மேல், முதல் காரணமாயும் அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயும் ஒன்று உளது என்பது நிச்சயம். அதைத் தொடமுடியாது; அதன் உருவத்தை அறிய முடியாது; அதன் குணங்கள் புத்திக்கு எட்டாதவை; ஆனபோதிலும் அது எங்கும் எவ் விஷயத்திலும் கலந்து நிற்கிறது. சகல பதார்த்தங்களும், சகல சக்திகளும், மனிதனுடைய சொரூபம் உள்பட அனைத்தும் இந்த அறியமுடியாத பொருளால் கவரப்பட்டிருப்பது உண்மை. இத்தகைய பெரிய ஓர் உண்மையைக் கவனிக்காமல் எப்படி இருக்க முடியும்? ஆகையால், பரம்பொருளைக் கவனியாமல் விட்டுவிடலாம் என்பது முடியாது. இருட்டறையில் இன்னது இருக்கிறது என்று அறிய முடியாதுதான்; ஆனால் அதில் ஒரு முக்கியமான சாமான் இருப்பது உறுதியா யிருக்குமாயின், அந்த இருட்டறையைக் கவனியாமல் விடமுடியுமா?

கணிதப் புலவர்களை விசாரித்தோமானால் அனேக கணிதப் பதங்களை சங்க்யா ரூபமாகக் கணக்கிட முடியாது என்பதைச் சொல்லுவார்கள். ஆயினும் அவைகளை நன்றாகக் கவனித்து அனேக முக்கியமான விஷயங்களைக் கணித்து வருகிறார்கள். அப்படிக் கணிதத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு கட்டிடங்கள் கட்டியும் யந்திரங்கள் செய்தும் வருகிறார்கள். ஒரு சக்கரத்தின் சுற்றளவுக்கும் அதன் நேர் குறுக்களவுக்கும் என்ன பரஸ்பரப் பிரமாணம்,ஒரு சமசதுரத்தின் பக்க அளவுக்கும் மூலைக்கு மூலை அளவுக்கும் என்ன பரஸ்பரப் பிரமாணம்

என்றால், இந்தச் சாதாரண விஷயத்தைக்கூடக் கணக்கிட்டு சங்க்யா ரூபமாகச் சொல்லவே முடியாது. 4-க்கு வர்க்கமூலம் 2. 9-க்கு வர்க்கமூலம் 3. இதைப்போல் 2-க்கு வர்க்கமூலம் என்னவென்றால் தசாம்சத்திலாவது சாதாரண பின்னரூபத்திலாவது கணக்கிட்டு முடிவாகச் சொல்லமுடியாது. ஆயினும் இந்த அறிய இயலாத லக்கங்கள் வேலைக்கு மிகவும் உதவிவருவதைக் கணிதப்புலவர்களும் கட்டிடங்கள், பெரிய வாராவதிகள், அணைக்கட்டுகள் முதலியவை கட்டும் நிபுணர்களும் அறிவார்கள். அதே விதமாக, கடவுளும் தருமமும் ஆராய்ச்சிக்கு அடங்கவில்லை யென்கிற காரணத்தைக் கொண்டு அவை காரியத்திற்கு உதவா என்று விட்டுவிட முடியாது. வேதம், உபநிஷத்து, கீதை முதலிய நூல்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களின் வரம்பு ஆதாரம், உருவம் முதலியவைகளை நிரூபித்து நிச்சயிக்க முடியாதாயினும், அவை வெகு முக்கியமான விஷயங்கள்; வாழ்க்கைக்கு மிகவும் அவசியமானவை.

கீதையிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் இன்னும் உலகத்தார் மதிக்கும் வேறு தரும நூல்களிலும் விவரிக்கப்படும் விஷயங்கள், கணிதம் பௌதிகம் ரஸாயனம் முதலிய பௌதிக நூல்களில் விஷயங்கள் எவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றனவோ அவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்லப்படாததைக் கொண்டு அவற்றை ஆதாரமற்றவை என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. இந்திரியங்களுக்கு அடங்காத தத்துவங்களை ஆராய்ச்சி செய்து ஞானம் பெறுவதற்கு அறிவும் புத்தியும் மட்டும் போதா. புத்தியும், சுத்தமும், தவமும், தியானமும் அவசியம். தியானமும், தவமும் செய்வதற்கு இந்த நூல்கள் வழி காட்டும்

காய சுத்தமும் மனோ சுத்தமுங் கொண்டு தியானித்துப் பரமாத்மாவை வேண்டினோமானால், முதலில் விபரீதமாகவும் பரஸ்பர விரோதமாகவும் பொருளற்ற வார்த்தைகளாகவும் தோன்றியவைகூடப் பொருள் கொண்டுவிளங்கும். மனதிற்கு எட்டாத விஷயம் பிரகாச மடைந்து ஜொலிக்கும். அவ்விதம்

பகவானுடைய அருள் பெற்ற ஒருவர், அந்தராத்மாவால் கண்டு ஆனந்தம் பெற்ற விஷயத்தை மற்றவர்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லச் சக்தியில்லாமலுங்கூட இருக்கலாம்.

7. சாஸ்திரம் படிக்கும் முறை

எந்த மதத்தையாவது சம்பிரதாயத்தையாவது சரியாகத் தெரிந்து கொள்வதற்குத் துவேஷமோ அவமதிப்போ கொண்ட புத்தியால் இயலாது. ஒரு விஷயத்தை கௌரவித்தாலொழிய அந்த விஷயத்தின் உண்மை புலப்படாது. "மோசக்காரர்கள்; நம்மை ஏமாற்றுவதே இவர்கள் நோக்கமா யிருந்தது; ஏதோ லாபத்திற்குப் பொய்யும் மோசமும் கொண்டு மதங்களை ஏற்படுத்தி,ஸ்மிருதிகளும் புராணங்களும் எழுதினர்கள்" என்று மனதையும் புத்தியையும் கெடுத்துக் கொண்டு படிக்க உட்கார்ந்தோமானல் ஒன்றும் விளங்காது. இப்படி எண்ணுவதும் மூடத்தனம். நமக்கு இப்போது இருக்கும் அறிவும் ஜாக்கிரதையும் சந்தேக உணர்ச்சியும் அக்காலத்து ஜனங்களுக்கும் உண்டு. அவர்களனைவரும் முட்டாள்கள் என்றும், வெகு சுலபமாக ஏமாற்றப்பட்டு வலையில் சிக்கி விட்டார்கள் என்றும் எண்ணுவது தவறு.நமக்கிருக்கும் புத்தி கூர்மை அக் காலத்திலும் ஜனங்களுக்கு இருந்தது. விஷயங்களில் புத்தி செலுத்தி ஆராய்ச்சி செய்து பொய்யும் மோசமும் கண்டு பிடித்துத் தள்ள அந்நாளில் அவகாச மில்லாமலும் போகவில்லை. மதங்களை ஸ்தாபித்த பெரியோர்களை நேரில் கண்டவர்களும் கேட்டவர்களும் அவர்கள் அன்புடன் மதிக்கத் தகுந்த குணமும் வாழ்க்கையும் கொண்டவர்கள் என்று கௌரவித்தபடியால்தான், அப் பெரியோர்கள் சொன்ன சொற்களும் ஸ்தாபித்த மதங்களும் கொண்டாடப் பட்டு வந்தன. மோசத்தாலும் ஏமாற்றத்தாலும் அவை சக்தி யடைந்து நிலைபெற்றன வென்று எண்ணுவது சுத்தத் தவறு.

எந்த ஸ்தாபனமும் எந்த முறையும் நாளா வட்டத்தில் சில சுயநலக்காரர்கள் கையில் சிக்கி அவர்களுடைய

சுயநலத்திற்குக் கருவிகளாகி விடும். அப்படியே மதஸ்தாபனங்களும் மதங்களுங்கூடக் கெட்டிருப்பது உண்மை. ஆனால், பிந்தி நடைபெறும் சீர்கேட்டை முந்தி உண்டாக்கிய மகான்களை அவமதிப்பதற்குக் காரணமாக வைத்துக் கொள்வது, ஆராய்ச்சி முறையாகாது. சாக்கடையைப் பார்த்து மேகத்தில் அழுக்கிருந்தது என்று எண்ணலாமா ? மேகத்தையும் மழையையும் எவ்வளவு கௌரவமாக நோக்க வேண்டுமோ அவ்விதமே ஆதி ரிஷிகளையும் அவர்கள் இயற்றிய தரும நூல்களையும் கௌரவித்துப் படிக்க வேண்டும். திருடனைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக வீட்டில் சோதனை செய்ய நுழையும் போலீஸ்காரனுடைய மனோ பாவத்துடன் கீதையாவது பிற மதத்தார்கள் கௌரவிக்கும் மார்க்க தரிசன நூல்களையாவது படிப்பதில் பயனில்லை; படித்தலும் கூடாது. மார்க்க நூல்களைப் படிக்கும்போது தகப்பனிடம் மகன் நெருங்குவது போல் பக்தியும் அன்புங் கொண்டு நெருங்க வேண்டும்.

இனி, கீதா சங்கிரம் ஆரம்பம்.

8. ஆத்மா

ஜீவன், ஜீவாத்மா, ஆத்மா, தேஹீ என்று இவ்வாறு பல பெயரிட்ட பொருள் ஒன்று, உடம்பிற்குள் உடம்பின் எஜமானனாக வாசம் செய்கிறது என்ற உண்மையை முதலில் உணர்ந்து மனதில் ஊர்ஜிதப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கண்ணுக்குப் புலப்படும் தேகம் மட்டில் உண்மை, அதைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை என்று எண்ணுவது தவறு. ஜீவன் புலன்களுக்குப் புலப்பட மாட்டான். ஆயினும் தேகத்திற்குள் எங்கும் வியாபித்து எல்லாவற்றையும் நடத்தியும் அனுபவித்தும் வருகின்றான். மனிதனுக்கு உள்ள புத்தி வேறு, ஆத்மா வேறு. நினைவு, கோசரம், ஆசை முதலிய மனோபாவம் நிதானபுத்தி, விவேகம் இவைகளெல்லாம் மனிதனுடைய தேகத்தின் சுபாவமான தொழில்கள். இவையே ஆத்மா வல்ல. இவைகளை யெல்லாம் தவிர்த்து அவைகளுக்குப் பின் நிற்பது ஆத்மா.

ஆத்மா உடம்பெங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. வயிற்றிலோ, மார்பிலோ, தலையிலோ மட்டும் இருப்பதன்று. அதற்குத் தனி அவயவமாவது, கோசமாவது இல்லை. "ஈதர்" அல்லது ஆகாயம் என்று பௌதிகப் புலவர்கள் கற்பனை செய்துகொண்டிருக்கும் கற்பனை பதார்த்தத்தைப் போல் இதற்கும் எடையில்லை, இடமில்லை, அளவில்லை.

மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும், கொடி, செடி, மரங்களுக்கும் ஆத்மா உண்டு.

தேகம் என்பது ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடம். ஆகையால் தேகத்தை க்ஷேத்ரம் என்றும், ஆத்மாவை க்ஷேத்ரி என்றும், க்ஷேத்ரத்தை அறிந்தவனை, க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றும் சொல்வதுண்டு.

மனிதனோ அல்லது வேறு பிராணியோ, தாவரமோ, மரண மடைந்துவிட்டால் அது தேகத்திற்கு நடந்த சம்பவம். தேகந்தான் புதைக்கப்படும், சுடப்படும், அல்லது பிராணிகளுக்கு இரையாகும். ஆத்மா சாகாது; அதைச் சாகடிக்கவும் முடியாது. மக்கள் இறந்தார்கள் என்று துயரப்படுவது மூடத்தனம். கிழிந்த துணியை அல்லது வேண்டாத உடுப்பை எடுத்துவிட்டுப் புது வஸ்திரம் அணிவது போல் ஜீவன் வேறு தேகத்திற்குள் செல்லப் பழைய தேகத்தை நீக்கிக்கொண்டான். இவ்வளவே உண்மை. இதற்கு நாம் ஏன் துயரப்பட வேண்டும்?

ஸ்ரீ பகவானுவாச |

அசோச்யானன் வசோ சஸ்த்வம்
ப்ரஜ்ஞா வாதான்சச பாஷஸே |
கதாஸூனகதாஸூன்சச
நானுசோசந்தி பண்டிதா : ||

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார் :

துயரப்படத் தகாதார் பொருட்டுத் துயரப்படுகிறாய். அறிஞர் பேச்சும் பேசுகிறாய். இறந்தார்க்கேனும் இருப்பவர்களுக்கேனும் அறிஞர் துயரப்படமாட்டார். (2-11)

நத்வேவாஹம் ஜாதுநாஸம்
நத்வம் நேமே ஜநாதிபா : |
ந சைவ ந பவிஷ்யாம :
ஸர்வே வயமத : பரம் ||

இதன்முன் எக்காலத்திலும் நான் இல்லாதிருந்த தில்லை. நீயும் இங்குள்ள வேந்தர் யாவரும் அப்படியே இனி என்றைக்கும் நாம் இல்லாமல் போகவும் மாட்டோம். (2-12)

தேஹிநோ; ஸ்மிந்யதா தேஹே
கௌமாரம் யௌவனம் ஜரா |
ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர்
தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி ||

ஆத்மாவுக்கு இவ்வுடலில் எங்ஙனம் பால்யம், யௌவனம், மூப்பு தோன்றுகின்றனவோ, அங்ஙனமே வேறொரு சரீரமும் பிறப்பும் ஏற்படுகின்றன. இதைப் பார்த்துத் தீரன் கலங்கமாட்டான். (2-13)

அவிநாசி து தத்வித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம் |
வி நாசமவ்ய யஸ்யாஸ்ய ந கசசித் காத்து மர்ஹதி ||

இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளின் உடம்பிலும் பரந்து நிற்கும் பொருள் அழிவற்றதென்றறிவாய். கேடற்ற இதனை அழித்தல் யார்க்கும் இயலாது. (2-17)

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதா சிந்நாயம்
பூத்வா பவிதா வா நபூய : |
அஜோ நித்ய : சாச்வதோ'யம் புராணோ
ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே =

ஜீவன் பிறப்பது மில்லை; எக்காலத்திலும் இறப்பது மில்லை. ஒரு முறை இருந்து பின்னர் இல்லாது போவது மில்லை. பிறப்பற்றான், நித்யன், சாசுவதன், பழையோன் உடம்பு கொல்லப்படுகையில் ஆத்மா கொல்லப்படுவதில்லை. (2-20)

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி யதா விஹாய
நவானி க்ருஷ்ணாதி நரோ, பராணி |
ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணான்
ந்யந்யானி ஸம்யாதி நவானி தேஹீ ॥

நைந்த துணிகளைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டு, மனிதன் புதிய துணிகள் கொள்ளுமாறு போல், ஜீவன் நைந்த உடல்களைக் களைந்து புதியனவற்றை எய்துகிறான். (2-22)

அச்சேத்யோ' யமதாஹ்யோ'
யமக்லேத்யோ' சோஷ்ய ஏவ ச |

நித்ய: ஸர்வகத : ஸ்தாணுரசலோ'
யம் ஸநாதந : ॥

பிளத்தற்கு முடியாதவன்; எரித்தற்கும் நனைத்தற்கும், உலர்த்துதற்கும் முடியாதவன்; நித்யன்; எங்கும் செல்ப வன்; நிலை கொண்டவன்; அசையாதவன்; என்றும் மாறுத வன். (2.24)

அவ்யக்தோ' யமசின்த்யோ'
॥ மவிகார்யோ' யமுச்யதே |
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம்
நாநுசோசிது மர்ஹஸி ॥

வெளிப்படையாகான், சிந்தனைக்கு எட்டாதவன், விகா ரப்படாதவன் என்று ஆத்மாவைப் பற்றி சுருதியில் சொல்லப் படுகிறது. ஆதலால் ஜீவன் இத்தன்மையது என்றறிந்து நீ துயரப்படாதிருக்கக் கடவாய். (2-25)

தேஹீ நித்யமவத்யோ'யம்
தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத |
தஸ்மாத் ஸர்வாணி பூதாநி
ந த்வம் சோசிது மர்ஹஸி ॥

எல்லாருடம்பிலுமுள்ள இந்த ஆத்மா கொல்ல முடியா தவன். ஆதலால், நீ எந்த உயிரின் பொருட்டும் வருந்த வேண்டியதில்லை. (2-30)

யாவத் ஸஞ்ஜாயதே கிஞ்சித் ஸத்வம்
ஸ்தாவர ஜங்கமம் |
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம் -
யோகாத் தத்வித்தி பரதர்ஷப ||

ஸ்தாவரமாயினும் ஜங்கமமாயினும் ஒருயிர் உண்டாயின், அது க்ஷேத்ரக்ஞனும் சேர்ந்ததமையால் உண்டானதென்றறிவாய். (13-37)

யதா ஸர்வகதம் ஸௌக்ஷ்ம்யா
தாகாசம் நோபலிப்யதே |
ஸர்வத்ரா வஸ்திதோ தேஹே
ததா''த்மா நோபலிப்யதே ||

எப்பொருளிலும் ஊடுருவிச் சென்றிருக்கும் ஆகாயம் தன் நுண்மையால் எதனுலும் மாசு படியாமல் தன் சித்த நிலைமைக்குக் குறைவின்றி நிற்பதுபோல், ஆத்மாவானது, உடம்பில் வியாபித்து நின்றுலும் உடம்பின் குற்றம் அதைத் தீண்டுவதில்லை. (13-32)

யதா ப்ரகாசயத்யேக :
க்ருத்ஸ்நம் லோகமிமம் ரவி : |
க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா க்ருத்ஸ்நம்
ப்ரகாசயதி பாரத ||

சூரியன் ஒருவனுய் இவ்வுலக முழுவதையும் எங்ஙனம் ஒளியுறச் செய்கிறுனே, அதுபோல், க்ஷேத்திரத்தை உடையோனுகிய ஜீவன் க்ஷேத்ரம் முழுவதையும் ஒளியுறச் செய்கிறுன். (13-33)

9. கர்மவிதி

ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் என்ன பரஸ்பர சம்பந்தம என்கிற பெரிய விஷயத்தை உணர்ந்து கொள்வதற்கு ஆசாரியர்கள் ஒரு நல்லவழியைக் காண்பித்திருக்கிறூர்கள். தேகத்துக்கும் தேகத்தையாளும் ஜீவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பதை நன்ருகக் கவனித்து உணர்ந்தால் தேகத்துக்கு ஜீவாத்மா எப்படியோ, அப்படி ஜீவாத்மாவுக்குப் பரம் பொருள் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். தேகத்தை எப்படி ஜீவன் சேதனப் பொருளாக்கிப் பிரகாசித்துக் கொண்டு அதற்குள் அந்தர்பாவமாய் இருந்து வருகிறதோ, அதேமாதிரி ஜீவனுக்குள் பரமாத்மா அந்தர்பாவமாய் நின்று அந்த ஜீவனைத் தாங்கி வருகிறது.

ஜீவன் ஒன்றன்பின் ஒன்ருகப் பல தேகங்களைத் தரிக்கிறது. ஒவ்வொரு உருவத்தைத் தரிக்கும்போதும் அது அந்தந்த உருவமாகிறது. அதேமாதிரி பரமாத்மா பல ஜீவன்களை ஒரே காலத்தில் தரித்துவருகிருன். உடம்பு எவ்வாறு ஆத்மாவை மறந்துவிடுகிறதோ, அவ்வாறே ஜீவன் பரமாத்மாவை மறந்துவிட்டுத் தானே எல்லாம் என்று எண்ணிவிடுகிறது. இதுவே மாயை அல்லது அஞ்ஞானம். ஓர் ஆத்மா ராஜாவாகவோ, பிச்சைக்காரனுகவோ, மாடாகவோ, பன்றியாகவோ, மாமரமாகவோ, புழுவாகவோ, பல பிறவிகளாக உருவெடுப்பதுபோல், பரப்பிரம்மமும் பல உருவெடுத்து நிற்கிறது. ஆத்மாவே அரசனுய் விடவில்லை; புழுவாகவுமில்லை. அதே மாதிரி பரமாத்மாவும் மனிதனுய் விடவில்லை; உடல்களுக்கு மட்டுந்தான் அந்த உருவபேதங்கள். ஆத்மா தனிப்பட்டே நிற்கிறது. எந்த தேகத்துக்குள்ளும் எந்த வஸ்துக்குள்ளும் பரம்பொருள் நின்று அதைத் தாங்கி வருகிறது. ஆயினும், அது அந்த வெவ்வேறு பொருள்களாகி விடவில்லை.

தனிப்பட்டே நிற்கிறது. பரம்பொருளைத் துண்டுகளாக்க முடியாது; பல பொருள்களில் நின்றாலும் அதன் ஒருமை சிதறிப் போகாது.

பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள பரஸ்பர சம்பந்தத்தை இதற்குமேல் விசாரிக்கப் புகுந்தோமானால் துவைத, அத்வைத, வசிஷ்டாத்வைத வாதங்களில் புக நேரிடும். பகவத் கீதையில் துவைதாத்வைதப் பிரச்னை எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. மூவிதக் கோட்பாடுகளுக்கும் கீதையைப் பிரமாணமாக வைத்துக் கொண்டே, மதாசாரியர்கள் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள். உபநிஷத்துக்களும் இப்படியே மூவிதக் கோட்பாடுகளுக்கும் இடங் கொடுக்கும்.

ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமேசுவரனுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்னும் விஷயத்தில் அபிப்பிராய வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், மூவித ஸம்பிரதாயங்களிலும் கர்மவிதி ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறது. அதாவது, ஜீவன் கர்ம விதியில் பந்தப்பட்டு நிற்கிறான் என்று.

புலன்களும், புலன்களை நடத்தும் மனமும் ஆக ஆறும் கொண்டது தேகம். இதுவே ஜீவனுக்கு வீடு. இந்த வீடு அசேதன பூத பிரகிருதியைக் கொண்டு செய்யப்பட்டது. ஒரு தேகத்தைத் தரிக்கும் ஆத்மா அத் தேகத்தைக் கொண்டு விஷயங்களை அனுபவிக்கிறது. செயல்களெல்லாம் குணங்களாக மாறி அக்குணங்கள் தொடர்ந்து நிற்கின்றன. "குணம்" என்பது பொருள்கள், செயல்கள் இவற்றின் சூட்சும வடிவம். ஒரு தேகத்தை விட்டு வேறு தேகத்தைத் தரிக்கும்போது முன் ஜன்மத்தில் அடைந்த கர்ம பலன்கள் ஆத்மாவைப் பற்றி நிற்கும். இதுவே புது தேகத்தின் மூலதனம், அல்லது குணம். ஓர் உடலைவிட்டு வெளியேறும்போது ஆத்மா அவ்வுடலில் தான் அடைந்த குணங்களை உடன்கொண்டு ஏகும். அவைகளோடு அதுபுது உடலில் பிரவேசிக்கிறது. காற்று ஒரு

தோட்டத்தின்வழி வீசும்போது அவ்விடத்திலுள்ள வாசனைகளைஎடுத்துக்கொண்டு வெளிச் செல்வதுபோல், ஆத்மாவும் தான் எடுத்த ஜன்மத்தின் கருமங்களை சூட்சும உருவத்தில் கொண்டு செல்கின்றது.

மமைவாம்சோ ஜீவலோகே
ஜீவ பூத: ஸநாதன: |
மன: ஷஷ்டாநீந்த்ரியாணி
ப்ரக்ருதிஸ்தானி கர்ஷதி ||

எனதொரு கிரணம் ஜீவலோகத்தில் சென்று, அங்கே என்றுமுள்ள ஜீவனாகி, ஐந்து இந்திரியங்களையும் ஆறாவதாக மனதையும் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிறது. (15-7)

சரீரம் யதவாப்னோதி
யச்சாப் யுத்க்ராமதீச்வர: |
க்ருஹீத்வைதானி ஸம்யாதி
வாயுர் கந்தாநிவாசயாத் ||

ஆங்காங்குள்ள வாசனைகளைக் காற்று பற்றிச் செல்லுவது போல், உடலுக்கு எஜமானனான ஆத்மா யாதேனுமோர் புது உடலை எய்துங்காலத்தும் கொண்ட உடலை விடுங்காலத்தும் இவைகளைப் பற்றிச் செல்லுகிறான். (15-8)

ச்ரோத்ரம் சக்ஷு: ஸ்பர்சனம் ச
ரஸனம் க்ராணமேவ ச |

அதிஷ்டாய மனஸ்சாயம்
விஷயானுபஸேவதே ॥

கேட்டல், காணல், தீண்டுதல், சுவை, மோப்பு இவை களுக்குரிய பொறிகளையும் மனத்தையும் கொண்டு விஷயங் களை ஜீவன் அனுபவிக்கிறான். (15-9)

ஒரு ஜீவனுடைய பரிணமம் அதன் கையிலேயே இருக் கிறது நற்கருமமும் தீயகருமமும் செய்து தனக்குத்தானே உதவிக்கொள்ளுகிறது. மேன்மையடையவும் கீழே செல்லவும் வழி அதன் செயலே. இந்தப் பொறுப்பும் சுதந்திரமும் ஜீவ னுக்கு உரிமை. இந்த வியாபாரம் மரணத்தோடு நின்று போவதில்லை. ஒரு தேகத்தில் செய்த செயல்களின் பலன் அந் தத் தேகம் நீங்கியவுடன் தீர்ந்து போகாது. மறு ஜன்மத்தில் கணக்கு ஆரம்பிக்கும்போது, முதல் பேரேட்டின் லாபநஷ்டக் கணக்கைச் சேர்த்துக் கொண்டுதான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். இதுதான் கர்மவிதி. உலகத்தில் காணும் சுக துக்கங்களுக்கும் குண பேதங்களுக்கும் காரணம் தேடி ஆராய்ந்து சொல்லும் எந்த மதக் கோட்பாட்டுக்கும் ஆட்சேபனைகள் காட்டலாம். எவ்வித சமாதானம் தேடினாலும் குறைகள் இருக்கவேஇருக் கும்; புத்தி பரிச்சேதத்திற்கு முற்றிலும் அடங்கி நிற்காது. இதுவே பீடிகையில் சொல்லிய ஈசுவர ரகசியம். ஆனால், புலப்படும் தேகத்திற்குள் புலப்படாத ஆத்மா ஒன்றுண்டு. அதற்கு மரணமில்லை என்பதை ஒப்புக் கொண்டால், ஹிந்து மதத்தில் சொல்லப்படும் இந்தக் கர்ம விதி யொன்றே சர்வ பௌதிக சாஸ்திர அனுபவத்திற்கும் ஒத்திருக்கும் கோட் பாடு. வேறு எந்தக் கொள்கையும் இதைவிட அதிக ஆட்சே பனைகளுக்கு இடங் கொடுக்கும். பதார்த்த சாஸ்திரத்தில் ஜடப் பொருளுக்கும் ஜட வேகத்திற்கும் அவிநாசத்வம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது எந்தப் பதார்த்தத்தையாவது, எந்த வேகத்தையாவது உருவம் மாற்றலாமே யொழிய அழித்துவிட்டு அதை இல்லாமல் செய்துவிட முடியாது.

அந்தக் கோட்பாட்டைக் கொண்டே பௌதிக சாஸ்திரம் முழுதும் விஸ்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அசேதன அவிநாசத்வ தத்துவத்தைச் சேதனவேகத்திற்குப் பிரயோகிப்பதே கர்ம விதி. ஹிந்து தர்மத்திற்கு இது அடிப்படையான கொள்கை. காரண காரியத்தின் நிரந்தர சம்பந்தத்தின் மேல் ஏற்பட்ட தத்துவம். காரணத்திற்குச் சமம் காரியம். காரணம் பல னின்றி மறையாது. காரணத்தின் மறு உருவமே பலன். ஆகையால் தேக வியோகமான பின்னும் ஆத்மா உண்டெ னில், ஆத்மாவைப் பற்றிய மட்டில் அதன் செயல்களின்பலன் அதைத் தொடர்ந்தே நிற்கும். இதுதான் பூர்வ ஜன்ம கர்மவிதி. 'இன்ஸால் வென்ஸி' கோர்ட்டில் கடன்களை ரத்துசெய்து விடுவதுபோல், கர்ம விதியில் கிடையாது. முன் ஜன்மங்களின் பழைய கணக்கைத் தீர்த்தேயாக வேண்டும்.

10. கர்ம பலம்

ஒரு குளத்தில் ஒரு கல் போட்டால், அது ஜலத்தைக் கலக்கி அலைகள் உண்டாகும். எவ்வளவு சிறிய கல்லும் அதன் கனத்திற்கும் வேகத்திற்கும் தகுந்த அளவில் அலைகளைக் கிளப்பும். சிறு கலக்கமானாலும் அதன் வேகம் அலை அலையாகச் சென்று கரையை மோதும். ஓர் அலை மற்றோர் அலையை வெட்டும். ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து பெருகுவதும் குறுகுவதுமுண்டு. ஆனால், எந்தச் சிறிய சலனமும் வீண் போகாது. இதே விதம் நம்முடைய செயல்களும். செயலென்றால், மனதில் உதிக்கும் எண்ணங்களே ஆகும். வெகு ரகசியமான மனத்தோற்றமுங் கூடப் பரம்பொருள் என்ற ஆகாச சமுத்திரத்தில் அலைகளை உண்டாக்கிச் செல்லும். அது தன் பலனை உண்டாக்கியே தீரும். அந்தப் பலனைத் தீர்த்துக் கொள்ள ஜீவன் மறுபடியும் யத்தனித்துத் தீரவேண்டும்.

ஒருவன் மற்ற ஜீவன்களுக்கு உண்டாக்கும் சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் தகுந்த தண்டனையோ வெகுமதியோ அடைவது ஒருபுறமிருக்க, நாம் எண்ணும் ஒவ்வொரு எண்ணமும், செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும், உடனே நம்மையே தாக்குகிறது. ஒருவன் செய்யும் வினை மற்றவர்களைப் பாதிப்பதற்கு முன் செய்தவனை முதலில் தாக்குகிறது. செயலின் பயனை முதலில் செய்தவன் அடைகிறான். ஆத்மாவின் குணச்சுவை அந்தச் செயலால் மாறுபடுகிறது. இன்று நான் ஒரு நல்ல எண்ணம் எண்ணுவேனானால், அல்லது நற்கருமம் செய்வேனானால் அந்த அளவில் என் குணம் மேன்மையடைந்து விட்டது. ஒரு தீங்கு நினைத்தேனானால், அல்லது இழிவான மனத்தோற்றத்திற்கு இடங் கொடுத்தேனானால் அந்த அளவிற்கு ஆத்மா கீழ்நோக்கிச் சென்றது புறஉலகத்தில் மாறுதல்கள் உண்டாகும் எண்ணத்துடன் விதிகளைச் செய்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் நாம் அடைவது நம்முடைய உள்ளத்தின் மேன்மை

அல்லது தாழ்வு. ஒவ்வொரு க்ஷணமும் தட்டான் தங்க ஆபரணத்தைத்தட்டி உருவாக்குவதுபோல், நம்முடைய ஆத்மாவை நாம் கர்மம் என்கிற சுத்தியால் தட்டிக்கொண்டு இருக்கிறோம். உடலை விட்டுப் பிரியும்போது அதன் வடிவம் எத்தகையது என்பது, வாழ்நாளில் செய்த செயல்களையும் எண்ணிய எண்ணங்களையும் பொறுத்திருக்கிறது.

இன்று நான் கோபத்தைப் பொறுத்தேனானால் நாளைப் பொறுப்பதும் எளிதாகும் பொறுமையே சுபாவமாய் விடும். இன்று காம எண்ணம் எண்ணினேனானால் நாளை அதன் வேகத்தைத் தாக்குவது கடினம், அதுவே வழக்கமாய் விடும். செய்த தீமைக்கோ, எண்ணிய இழிவான எண்ணத்திற்கோ இன்று பச்சாத்தாபப்பட்டு உண்மையில் வருத்தமடைந்தேனானால், நாளை அந்த எண்ணம் என்னை அணுகாது. இப்படியே எல்லா குணங்களும்; சாகும் காலத்தில் ஆத்மாவின் தலைச் சுமை இதுவே. ஒரு ஜன்மத்தில் வாழ்நாளை எப்படி உபயோகிக்கிறோமோ அதுவே மறு ஜன்மத்தின் தலைச்சுமை.

11. கர்மவிதிக்கு ஆட்சேபங்கள்

"எல்லாம் விதிக்கு அடங்கியது. நான் என்ன செய்தால் என்ன ?" என்று பாமரமக்கள் எண்ணுகிறார்கள். கர்ம விதி என்றால் அதுவல்ல. கர்ம விதி யென்று ஹிந்து சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட கொள்கை வேறு; மனிதப் பிரயத்தனத்தில் பயனில்லை, எல்லாம் "தெய்வம்" என்கிற கொள்கை நம்முடைய சாஸ்திரமல்ல. மனிதப் பிரயத்தனம் அவசியம்; அதுவே முக்கியமானது என்பது தான் வேதாந்தத்தில் சொல்லும் கர்ம விதி. புருஷப் பிரயத்தனத்தில் பயனில்லை என்று சொல்லுவதற்குக் கர்ம விதி நேர் எதிரிடை. நேற்றுச் செய்த செயலின் பயன் இன்று அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும் என்பது மனிதனுடைய சுதந்திரத்தை அபகரித்துக்கொள்வது ஆகாது. எல்லாம் கடவுளின் இஷ்டம், அவ்வப்போது கடவுளுக்கு என்ன தோன்றுகிறதோ அதுதான் நடைபெறும் என்பது வேறு மதத்தினரின் கோட்பாடு. அக் கோட்பாடுகள் புருஷப் பிராயத்தனத்தினரின் சக்தியைக் குறைப்பதாகும். ஹிந்து மதக் கொள்கையிலேதான் பூரணப்பொறுப்பும் பூரண சுதந்திரமும் மனிதனுக்கு உண்டு. கடவுள் செயலும் கடவுள் அனுமதியு மின்றி ஒன்றுமில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் கர்ம விதியும் கடவுள் செயலே யன்றி வேறில்லை. கர்ம விதி யென்பது தெய்வமல்ல; அது தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப் பெற்ற விதி. ஜகத்து முழுவதும் ஓர் அமைப்புக் கிரமத்திற்கு உட்பட்டிருக்கிறது. அந்த அமைப்புக் கிரமத்தில் கர்ம விதியும் ஒன்று. கடவுளால் அமைக்கப்பட்ட ஒருங்கின் படி ஏதும் நடைபெறவேண்டும். அந்த ஒழுங்குக்குப் பெயர் கர்மவிதி.

"ஆமாம் ! இது ஒரு கற்பனையே தவிர வேறில்லை. தாய் தகப்பன் முகச் சாயல், தாய் தகப்பன் குணம், பெற்றோர்களுடைய வியாதி இவை தான் மக்களைத் தொடருகின்றன. இதுவே நம்முடைய அனுபவம். அதற்குமேல் பூர்வ ஜன்ம

கர்மம் என்பது எதற்கு?" என்று சொல்வது கர்மவிதிக்கு ஆட்சேபனை ஆகாது. எந்த ஆத்மா எந்த உடலைத் தரிக்கிறான் என்பது வேறு. தகப்பனைப்போல் மகன் என்னும் தேக தர்மம் வேறு. மகனுடைய தேகமும் குணமும் தகப்பனைக் கொண்டதாயிருக்கும். ஆனால் எந்தத் தகப்பனுக்கு எவன் மகனாகப் பிறப்பான் என்பது யாருக்குத் தெரியும்? அதைத்தான் கர்ம விதி நிச்சயிக்கிறது.

தீரா நோயோ அல்லது தீயகுணங்களையோ கொண்ட ஒருவனுடைய வயிற்றில் பிறப்பவன் அந்த நோயையும் அக் குணங்களையும் பெறுவான். ஆனால் அப்படிப் பெறுவதற்கு எந்த ஆத்மா தன் கர்மத்தினால் தகுதியடைந்து இருக்கிறதோ அந்த ஆத்மாதான் அந்தத் தகப்பன் வயிற்றில் பிறக்கும். ஆஸ்தி, உடல், குணம் இம்மூன்றும் அரசாங்க விதியாலோ, இயற்கை தருமத்தினாலோ பரம்பரையாக வரும். இந்தப் பரம்பரை பாத்தியத்தை யார் பெறுவது என்று தீர்மானிப்பது அந்தப் பிறவி எடுக்கும் ஆத்மாவின் கர்மம். ஒருவன் தன் வீட்டைக் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கலாம். அதற்குத் தகுந்த ஏழை ஒருவன் பிந்தி அதை விலைக்கு வாங்கியோ, வாடகை கொடுத்தோ அதில் குடியிருக்க வருகிறான். அதே மாதிரி தகப்பன் தன் உடலையும் குணத்தையும் கெடுத்துக் கொண்டு தனக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் உடலையும் குணத்தையும் முன்னதாகவே கெடுக்கக் கூடும். ஆனால், அந்த உடல்களுக்குத் தகுந்த ஆத்மாக்கள் அவனுக்கு மக்களாகப் பிறக்க வேண்டி வரும். "அவுரஸ புத்திரன்" என்பது உடலைப் பொருத்த மட்டில்தான். எந்த ஆத்மாவுக்கும் எந்த ஓர் ஆத்மாவும் மகன் அல்ல. கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்வீகார புத்திரனைப்போல வந்து சேருவதுதான். ஆகையால் பூதம் பிரகிருதி சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டதும் நம்முடைய அனுபவத்தில் கண்டதுமான பரம்பரா விதியாகிய தேக தர்மம், கர்ம விதியைக் குறுக்கிடாது. இரண்டும் கூடவே வேலை செய்கின்றன. கர்ம விதியைப் பற்றி முன் படித்த சுலோகங்களைத் தவிர கீழ்க்கண்ட சுலோகங்களையும் படித்துச் சிந்திக்கலாம்.

ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ் சைவ
விதத்யனதீ உபாவபி |
விகாராம்ச்ச குணம்ச்ச ஏவ
வித்தி ப்ரக்ருதி ஸம்பவான் ||

பிரகிருதி, புருஷன் இவ்விரண்டும் அநாதி யென்று உணர்வாய். உருவ வேறுபாடுகளும், குணங்களும் பிரகிருதியிலே பிறப்பன வென்று உணர்வாய். (13-19)

இவ்விடத்தில் பிரகிருதி என்றால் தேகம். அவ்வாறே அடியிற்கண்ட சுலோகங்களிலும்.

கார்ய காரண கர்த்ருத்வே ஹேது:
ப்ரக்ருதி ருச்யதே |
புருஷ: ஸுகது: க்காணும் போக்த்ருத்வே
ஹேது ருச்யதே ||

உடலும் உடலிலுள்ள பொறிகளும் செய்யும் செயல்களுக்குக் காரணம் பிரகிருதிப் பொருள். சுக துக்கங்களை நுகர்வதற்குப் புருஷன் நிற்கிறான். (13-20)

புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி
புங் க்தே ப்ரக்ருதிஜான் குணன் |
காரணம் குணஸங்கோ'ஸ்ய
ஸதஸத்யோனி ஜன்மஸு ||

புருஷன் பிரகிருதியில் இருந்துகொண்டு பிரகிருதியினிடம் பிறக்கும் குணங்களின் பயன்களை அனுபவிக்கிறன். குணங்களிடம் இவனுக்குள்ள பற்றுதலே நல்லனவும் தீயனவுமான ஜன்மங்களில் இவன் பிறப்பதற்குக் காரணமாகிறது.

(13-22)

12. பிரகிருதி : ஜீவன் : பரமாத்மா

பிரபஞ்சத்திலுள்ள எல்லா உயிரற்ற வஸ்துக்களும், ஸ்தாவர, ஜங்கம, பிராணிகளுடைய தேகங்களும், பிராணிகளுடைய இந்திரிய மனோபுத்தி சூட்சுமங்களும் உள்பட எல்லாவற்றிற்கும் சேர்ந்து "பிரகிருதி" என்று பெயர். ஒவ்வொரு பிராணியின் வெளி உருவத்திற்குப் பின்னாலும், அதன் எஜமானாக இருந்துகொண்டு அதை நடத்தி அதன் மூலம் விஷயங்களை அனுபவித்து வருவது ஜீவன். இந்தப் பிரகிருதி, ஜீவன் இவைகள் இரண்டுக்கும் பின் மறைந்து நின்று கொண்டு, மாறி மாறி வரும் பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம் தாங்கி, ஓர் அமைப்பாக ஆண்டு வருகின்ற, மாறுதலும் அழிவும் இல்லாத பரமாத்மாவுக்குத் தான் ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்றும், இன்னும் அநேக பெயர்களும். அவன் எந்த வஸ்துக்குள்ளும் மறைந்து கிடக்கிறான்; எந்த உயிருக்கும் உயிராக நிற்கிறான்; தனித்தும் நிற்கிறான்.

ஈசுவரன் அல்லது பரப்பிரம்மம் என்பது ஒரு சேதனமற்ற தத்துவம் அல்ல. தாய், தகப்பன், அன்பன் என்று கருதத் தக்கவன். அவனிடம் பக்தி செலுத்த வேண்டும் என்பது கீதையின் உபதேசம்.

ஜகத்தின் அமைப்பைப்பற்றியும், ஈசனைப்பற்றியும் கீதையின் 7-வது, 9-வது, 15-வது அத்தியாயங்களில் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளின் கருத்து மேலே சுருக்கமாகச் சொல்லப் பட்டது. முக்கியமான சுலோகங்கள் :—

த்வா விமௌ புருஷௌ

லோகே க்ஷரச்சாக்ஷர ஏவ ச |

க்ஷர : ஸர்வாணி பூதாநி
கூடஸ்தோ' க்ஷர உச்யதே ॥

உலகத்தில் க்ஷரம், அக்ஷரம் என இரு வகைத் தத்துவங்கள் உள. க்ஷரம் என்பது மாறுதல் பெறும் எல்லா பிராணிகளின் உடலையும் குறிக்கும்; அவற்றினில் மாறுதலற்ற பொருள் அக்ஷரம். (15-16)

உத்தம : புருஷஸ்த்வந்ய :
பரமாத்மேத் யுதாஹ்ருத : ।
யோ லோகத்ரய மாவிச்ய
பிபர்த்தி அவ்யய ஈச்வர : ॥

இவைகளினும் உத்தமப் பொருள் வேறு. அதுவே பரமாத்மா. அவன் மூன்று உலகங்களினுள் புகுந்து அவற்றைத் தரிக்கிறான்; அவ்யயன், ஈசுவரன். (15-17)

யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோ'ஹம்
அக்ஷராதபி சோத்தம : ।
அதோ'ஸ்மி லோகே வேதே ச
ப்ரதித : புருஷோத்தம : ॥

நான் ஈசுவரன். க்ஷரத்தைக் கடந்தேன். அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் உத்தமன். ஆதலால் உலகத்தாராலும் வேதங்களிலும் புருஷோத்தமன் என்று கூறப்படுகிறேன். (15-18)

பூமிராபோ' நலோ வாயு : கம் மநோ' புத்திரேவ ச |
அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா. ||

மண், நீர், தீ, வாயு, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என எட்டு வகையாக நான் தரிக்கும் பிரகிருதி பேதப்பட்டிருக்கிறது. (7-4)

அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் |
ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ ! யயேதம் தார்யதே ஜகத் ||

இது கீழ்ப்பட்ட இயற்கை. இதினின்றும் வேறுபட்டதாகிய என் மேலியற்கையினால் இவ்வுலகு தரிக்கப்படுகிறது. (7-5)

ஆத்மாவினுக்கு அந்தராத்மாவாக இருந்து அதைத் தாங்கி நிற்கும் பகவானுடைய செயல் இங்கே கூறப்பட்டது. பகவானாலே நேரில் சொல்லப்பட்டதாக அமைந்திருக்கும் கீதையில் 'நான்' என்பதெல்லாம் கடவுள் தத்துவம்.

ஏதத்யோநீநி பூதாநி ஸர்வாணீத்யுபதாரய |
அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத் : ப்ரபவ : ப்ரளயஸ்ததா. ||

எல்லா உயிர்களுக்கும் அது காரணமென்று உணர், உலகம் முழுவதும் என்னிலிருந்து உண்டாகிறது. மறைந்து இல்லாமல் போவதும் எனக்குள் மறைந்து விடுகிறது. (7-6)

மத்த : பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய |
மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகணா இவ ||

நானின்றி நிற்கும் பொருள் எதுவுமில்லை. நூலில் மணிகளைப்போல் இவ் வையமெல்லாம் என்னில் கோக்கப்பட்டு நிற்கிறது.

ரஸோ'ஹம் அப்ஸு கௌந்தேய |
ப்ரபாஸ்மி சசி ஸூர்யயோ: |
ப்ரணவஸ் ஸர்வவேதேஷு
சப்த: கே பௌருஷம் ந்ருஷு. ||

நீரிலுள்ள நீர்மை நான்; நானே சூரிய சந்திரர்களின் ஒளி. எல்லா வேதங்களிலும் நான் பிரணவம். ஆகாசத்தில் சப்தம் நான். மக்களிடத்து ஆண்மையும் நானே.

புண்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாஞ்ச
தேஜச்சாஸ்மி விபாவஸௌ |
ஜீவநம் ஸர்வபூதேஷு
தபச்சாஸ்மி தபஸ்விஷு ||

பூமியின் தூய மணமும், தீயின் தேஜஸும் எல்லா உயிர்களின் உயிரும் நான்; தவஞ் செய்வோரின் தவம் நான். (7-9)

பீஜம் மாம் ஸர்வபூதாநாம் வித்தி பார்த்த ஸநாதநம் |
புத்திர்புத்திமதா மஸ்மி தேஜஸ் தேஜஸ்விநா மஹம் ||

எல்லா உயிர்களுக்கும் நான் ஸநாதனமாகிய விதையென்று உணர். புத்தியுடையோரின் புத்தி நான். ஒளியுடையோரின் ஒளி நான். (7-10)

பலம் பலவதாம் அஸ்மி காமராக விவர்ஜிதம் |
தர்மாவிருத்தோ பூதேஷு காமோ'ஸ்மி பரதர்ஷப ! ॥

வல்லோரிடத்தே ஆசையும் சினமுமற்ற வலிமை நான். உயிர்களிடத்து தருமத்துக்கு மாறுபாடில்லாத காமம் நான். (7-11)

யே சைவ ஸாத்விகா பாவா ராஜஸாஸ்தாமஸாஸ்ச யே|
மத்த ஏவேதி தாந்வித்தி ந த்வஹம் தேஷு தே மயி ॥

ஸத்வ, ரஜஸ், தாமஸ குணங்களைச் சார்ந்த மன நிலைகளெல்லாம் என்னிடத்தே பிறந்தன. அவை என்னுள் இருக்கின்றன அவற்றைக் கடந்தவனுன நான் அவற்றுள் இல்லை. (7-12)

த்ரிபிர் குணமயைர்பாவை: ஏபி: ஸர்வமிதஞ் ஜகத் |
மோஹிதம் நாபிஜாநாதி மாமேப்ய: பரமவ்யயம் ॥

இந்த மூன்று குணங்களாகிய எண்ணங்களால் உலகம் முழுதும் மயங்கிப்போய் இவற்றைத் தாண்டி நிற்கும் அழியாப் பொருளாகிய என்னை உணரவில்லை. (7–13

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா |
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்தி தே ॥

குணங்களாகிய இந்த தேவமாயை கடத்தற்கு அரிது என்னையே யார் சரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள். (7-14)

நாஹம் ப்ரகாச: ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருத: |
மூடோ'யம் நாபிஜாநாதி லோகோ மாமஜமவ்யயம்

யோக மாயையால் சூழப்பட்டு நான் அனைவருக்கும் வெளிப்படுவதில்லை. இந்த அறிவில்லா உலகம் பிறப்பும் அழிவுமில்லாத என்னைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. (7-25)

இச்சாத்வேஷஸமுத்தேந த்வந்தமோஹேந பாரத |
ஸர்வபூதாநி ஸம்மோஹம் ஸர்கே யாந்தி பரந்தப ||

இச்சை துவேஷம் என்பவைகளால் உண்டாகும் இருவகை மோகத்தால் எல்லா உயிர்களும் உலகத்தில் மயங்கிக் கிடக்கின்றன. (7-27)

மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகதவ்யக்தமூர்த்திநா |
மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்த்தித: ||

அவ்யக்த வடிவமாய் நான் இவ்வுலக முழுமையும் பரந்து நிற்கிறேன். என்னில் பூதங்களெல்லாம் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. நான் அவைகளுக்கு ஆதாரம், அவை எனக்கு ஆதாரம் அல்ல. (9-4)

ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி பச்ய மே யோகம் ஐச்வரம் |
பூதப்ருந்ந ச பூதஸ்தோ மமாத்மா பூதபாவந: ||

என் ஆட்சி விசித்திரத்தைப் பார், உயிர்கள் உண்டாவதனைத்தும் என்னால்; உயிர்களைத் தாங்குவதும் நானே; ஆயினும் உயிர்களினின்று விலகி நிற்கிறேன்; உயிர்கள் என்னைப் பற்றி நிற்பது அவைகளுக்குக் காணப்படாது. (9-5)

பிரகிருதி தர்மப்படி ஜகத்தெல்லாம் நடைபெற்று வருகிறது. இந்தப் பிரகிருதி தர்மத்தைப் பௌதிகப் புலவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து நிர்த்தாரணம் செய்திருக்கிறார்கள்; இன்னும் செய்துகொண்டுமிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரகிருதி தர்மம் எப்படி உண்டாயிற்றென்று பௌதிக சாஸ்திரத்தில்

காண முடியாது. ஒரு கட்டடம் அல்லது யந்திரம் அல்லது உயிருள்ள தேகத்தின் உருவம், அங்க அமைப்பு, குணம், வேலைக்கிரமம் இவைகளைப் பரிசோதித்து நிச்சயித்துக் கொடுப்பது பௌதிக நூல்களின் விஷயம். அந்தப் பிரகிருதி நியமம் எப்படி உண்டாயிற்றென்பது அந்த நூல்களில் அடங்காது, "பிரகிருதி விதி" "இயற்கை நியமம்" முதலியவற்றின் பொருள். "இயற்கை" என்ற ஓர் தனி சக்தியுண்டு என்றும் அது ஏற்படுத்திய சட்டப்படி பூத பதார்த்தங்கள் நடந்து வருகின்றன வென்று மல்ல. நாம் ஆராய்ந்து பார்த்துக் கண்டு கொண்ட நிகழ்ச்சித் தொகுதிக்குச் சங்கிரகமாக நாம் வைத்த பெயர், "இயற்கை" என்பது. அப்படிப் பெயர் வைத்த மாத்திரத்திலேயே மூலகாரணம் கண்டுபிடித்து விட்டபடியாகாது. ஒரு பெயரே காரணமாகிவிடாது. சுரம் வந்தவனுக்குத் தலைவலி உண்டாகிறது. "சுரம் தலைவலி யுண்டாக்கிற்று" என்கிறோம். "காமாலை கண்ணை மஞ்சள் வர்ணமாக்கிற்று" என்கிறோம், காமாலை என்ற ஒரு பேயோ பூதமோ அம்மாதிரி செய்தது என்றல்ல. காலராவோ,ப்ளேக், சுரமோ பல பேரைக் கொன்றது என்றால் காலரா என்ற அரக்கன் அல்லது ப்ளேக் என்ற ஓர் அசுரன் இத்தனை பேரைத் தனக்கு இரையாகிக் கொண்டான் என்றல்ல பொருள். நோயின் போக்கைப்பற்றி நாம் கண்ட விஷயங்களைச் சங்கிரமாகச் சொல்லும் முறையே தவிர, காரியத்திற்குக் காரணத்தைக் கண்டு பிடித்த வகையி லன்று. இதுபோலவே ஒன்றைப் பற்றி "பிரகிருதி விதி" என்றால் காரணம் கண்டு பிடித்து விட்டோமென்பதன்று. பிரகிருதி தர்மம் என்பதும், ஈசுவர சங்கல்பம் என்பதும் ஒன்றே. ஈசுவர சங்கல்பத்தினால் பிரகிருதி விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஈசுவரன் இருக்கிறான் என்று வைத்துக் கொண்டோமானால், பிரகிருதி விதியை அவன் சங்கல்பமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய வேடிக்கை அல்லது சந்தோஷத்திற்காக ஈசுவரன் தன்னுடைய சங்கல்பத்தை மாற்றமாட்டான். இயற்கை நியதி என்பது அவன் சங்கல்பம். அது தினமும் மாறி மாறி, அதாவது ஒரு நாள் உள்ளது மறு நாளில்லாமல், வியவஸ்தையின்றி உலகம் நடப்பதைக்

கண்டோமானால்தான், ஈசுவரன், என்ற ஒரு சேதன சக்தியுண்டென்று ஒப்புக்கொள்ள முடியும் என்று வாதிப்பது மூர்க்கம். இந்த மூர்க்க எண்ணத்தில்தான் ஆஸ்திகத்திற்கு ஆதாரமாக ஏதாவது இயற்கைக்கு விரோதமான ஆச்சரிய சம்பவங்களையே தேடிக் கொண்டிருப்பது. சாதாரணமாய் நாம் தினமும் பார்க்கும் பிரகிருதி தர்மமே பேராச்சரியம். அதற்குக் காரணம் இருக்கவேண்டும் என்று உணர்ந்தால் போதும், ஈசுவர பக்திக்கு ஆதாரமும் தூண்டுகோலும். இன்று சூரியன் உதயமாகி, அஸ்தமனமாகி, நாளை மறுபடி உதயமாகாமல் போனால்தான் ஈசுவர சங்கல்பம் நிரூபிக்கப் பட்டது என்று சொல்லலாமா ? அப்படியானாலுங்கூட அது வும் பிரகிருதி அல்லது இயற்கை தருமத்தில் ஒன்றாகச் சேருமே யொழிய அது மட்டில் தனித்து நின்று ஆஸ்திகத்துக் குப் பிரமாணமாகிவிடாது. மழையும் மின்னலும் காற்றும் பூகம்பமும் ஒருவாறு நியமமற்ற நிகழ்ச்சிகளைப் போல்தான் தோன்றுகின்றன. ஒரு நாளுள்ளபடி மறு நாளில்லை. அதைக் கண்டு திருப்தியடைகிறோமா? எது நேரிடினும், எது எவ்வகை யாகக் காண்பினும் அவை யனைத்தையும் தொகுத்து அதற்கு ஒரு பெயர் நாம் கொடுத்திருக்கின்றோம். ''பிரகிருதி'' அல் லது "சுபாவம்" என்று. ஆகையால் திடீர் என்று நூதன மாக நியமம் தவறி நடந்தால் ஒரு பாபமும் இல்லை. 'இயற்கை'' என்பது புத்தகத்தில் எழுதி யிருப்பது அல்ல. இதுவரையில் நடவாத ஒன்றைப் புதியதாக காண்பினும் அதுவும் அந்தப் பிரகிருதி சுபாவ நியமத்தில்தான் சேர்ந்து விடும்.

ஈசுவரனுடைய சங்கல்பம், தான் மறைந்திருந்து சகல மும் காரண காரியரூபமாக நடைபெற வேண்டுமென்று. இதைத்தான் மேலே எடுத்தெழுதப்பட்ட கடைசி இரண்டு சுலோகங்கள் சொல்வது. ''மறைந்து நிற்கிறான் ஈசுவரன்'' என்பதன் பொருள் என்ன ? ஆராய்ச்சி செய்கிற நாம், எந்தப் பொருளை ஆராய்ச்சி செய்கிறோமோ அதற்குள் அடங்கி யிருக்கிறோம். ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்ட விஷயத்தில்

நாமும் நம்முடைய புத்தியும் அடங்கி விட்டபடியால் இந்த "மறைவு" ஏற்படுகிறது.

ஒரு மந்திரவாதி ஒரு குளத்தைச் சிருஷ்டித்து அதில் மீன்களும் உண்டாக்குகிறுன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். தண்ணீரிலுள்ள மாயா மீன்கள் அந்தக் குளத்தைச் சுபாவ சிருஷ்டியாகத்தான் நினைக்கும். ஆகாரம் சம்பாதித்துக் கொண்டு ஒன்றும் ஆச்சரியப்படாமல் தம் வாழ்க்கை வியாபாரத்தை நடத்தி வரும். மந்திரவாதியினுல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அதன் புத்திக்கு மந்திரவாதியின் உண்மையும் சங்கல்பமும் எட்ட, திடீரென்று அவன் அந்தக் குளத்தின் நீரை வெந்நீராக்கி மீன்களுக்குத் துக்கம் ஏற்படுத்தினுலுங்கூட மீன்கள் அதற்கு ஒரு காரணம் கண்டுபிடித்து சாந்தியடையும் அல்லது இறக்கும். அவ்வளவுதான். மந்திரவாதி வெளிப்படையாக மாட்டான். அல்லது வெந்நீரிலுங்கூட அந்த மாந்திரீக மீன்கள் பிழைத்திருக்குமாறு மந்திரவாதி ஏதாவது செய்தாலும் அதையும் மீன்களுக்குள் பௌதிக சாஸ்திரிகளாய் ஆராய்ச்சி செய்யும் மீன்கள், தங்கள் சுபாவ விதிப் புத்தகத்துக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளும். இப்படியேதான் ஈசுவரனும் மறைந்து நிற்கிறுன்.

எல்லாம் ஈசுவர நியமனத்திற்குட்பட்டு நின்றுலும் காரணகாரிய சம்பந்தத்திலிருக்கும் பெரிய சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறேம். காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற மாருத பந்தம் ஒரு புறம் நமக்குப் பெரும் தடையாயிருந்தாலும் அதுவே நமக்குக் கர்ம சுதந்திரத்தையும் தருகிறது.

ஜகத் சிருஷ்டியும் நடப்பும், ஈசுவரனுல்தான்; பிரகிருதி என்பது அவன் கருவியே என்பதை அடியில் கண்ட சுலோகங்கள் சொல்லுகின்றன :

யதா ஆகாசஸ்த்திதோ நித்யம்: வாயு : ஸர்வத்ரகோ மஹாந் |

ததா ஸர்வாணி பூதாநி மத்ஸ்தாநி இதி உபதாரய ॥
- = ∩ - - = - -∩

எங்கும் இயலும் மகா பலமுள்ள காற்று எப்படி எப்போதும் ஆகாசத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிறது ? அப்படியே பொருள்களெல்லாம் என்னுள் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவென்று அறிவாய். (9-6)

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந: |
- - - o

பூதக்ராமமிமம் க்ருத்ஸ்நம் அவசம் ப்ரக்ருதேர்வசாத் ॥
o - ∩ o- ∩ - - - ∩ -

எனக் கடங்கிய பிரகிருதியில் நின்று நானே மீண்டும் மீண்டும் பூதத்தொகுதி முழுதும் இயற்கையின் பலத்தால் தானாக உண்டாகுமாறு செய்கிறேன். (9-8

மயா அத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம் |
o - ∩ - - = =

ஹேதுநா’நேந கௌந்தேய! ஜகத் விபரிவர்த்ததே ॥
- - ∩ ∩ - - - -

என் மேற்பார்வையில் சராசர உலகங்களை பிரகிருதி படைக்கிறது. இந்த ஹேதுவால் உலகம் சுழன்று வருகிறது. (9–10)

அஹம் க்ரது அஹம் யக்ஞ : ஸ்வதாஹம் அஹ மௌஷதம் |
- o o

மந்த்ரோஹ மஹ மேவாஜ்யம் அஹம் அக்நி ரஹம் ஹுதம் ॥
- o -

நானே க்ரது, யஜ்ஞயம் ஸ்வதா என்கிற பல வேறு யாகங்களும்; நானே ஔஷதம், நானே மந்திரம், நானே நெய், நானே அவியும். (9-16)

பிதாஹமஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: |
- -   o -   - o - --
வேத்யம் பவித்ரம் ஓங்கார ருக்ஸாம யஜுரேவச ||
o - - - - -

இந்த ஜகத்தின் தகப்பன் நான்; தாயும் நான்; இதைத் தாங்கி வளர்ப்பவன் நான்; நானே பிதாமஹன். அறியப்படு பொருள் நான். பவித்திர மாக்குபவன் நான்; ஓங்காரம் நான்; ருக் ஸாம யஜுஸ்ஸும் நான். (9-17)

கதி: பர்த்தா ப்ரபுஸ் ஸாக்ஷீ நிவாஸ: சரணம்ஸுஹ்ருத் |
ဂ - o - - - o ဂ
ப்ரபவ: ப்ரளய: ஸ்தாநம் நிதாநம் பீஜ மவ்யயம் ||
- o - = o ဂ

இவ்வுலகத்தின் வழியும் நான், பர்த்தாவும் நான்; பிர பு சாக்ஷி, இருப்பிடம், சரண், தோழனும் நான். இதன் தொடக்கம், ஸ்தானம், வீடு, அழியா பீஜமும் நான். (9-18)

தபாமிஅஹம் அஹம் வர்ஷம் நிக்ருஹ்ணாமிச
- ဂ -
உத்ஸ்ருஜாமிச் |
அம்ருதஞ் சைவ ம்ருத்யுச்ச ஸதஸ்ச்சாஹ மர்ஜுந ||
- - - ဂ - ဂ - -

நான் வெப்பம் தருவேன். மழையைக் கட்டுவதும் பெய் விப்பதும் நான். நானே சாகாத ஆத்மா. நானே மரணமும், உள்ளது நான், இல்லாததும் நான். (9-19)

13. கர்மயோகம்

ஹிந்து மதத்தில் மாறுதலுக்கும் சீர்திருத்தத்திற்கும் இடமில்லை என்பது சிலர் எண்ணம். நைந்துபோன பழையன வகைகளைக் கழிப்பதும் புதியன புகுத்தலும் வைதிக மதத்தில் முடியாது என்று ஹிந்து மதத்தைத் தூஷிப்பது வழக்கம் முன்னோர்களையும் பழைய நூல்களையும் கௌரவித்து நடப்பது ஒரு மதத்தின் அபிவிருத்திக்குத் தடையாகாது. ஹிந்து தருமம் என்பது மாறுதலும் விருத்தியும் அடையாத ஒரு மதமல்ல. உண்மை எதுவென்று தற்காலத்தில் பௌதீக சாஸ்திர நிபுணர்கள் எப்படி சத்தியம் ஒன்றிற்கே பந்தப் பட்டு ஆராய்ச்சி செய்கிறார்களோ, அப்படியே வேதாந்தத்திலும் நம்முடைய முன்னோர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். உண்மையையே பிரதானமாகக் கொண்டு, புத்தியைப் புறமும், உள்ளும் எவ்வளவு தூரம் செலுத்தமுடியுமோ அவ்வளவு செலுத்தி, எதையும் தடையாக எண்ணாமல் சத்திய சோதனை செய்து அடைந்த விஷயங்களே வேதாந்தம் என்பது. அதுவே ஹிந்து மதம்.

பழைய உண்மைகளையும் அநேக நாட்களாக உதவி வந்த வழக்கங்களையும் தகுந்த காரணமின்றித் தள்ளிவிடக்கூடாதென்கிற மனோபாவமானது அபிவிருத்திக்குத் தடையாகாது. அது இன்றியமையாத காப்பு ஆகும். காப்பின்றி அபிவிருத்தியடைய முடியாது. உண்மையில் ஹிந்து மதம் மாறி மாறியே வந்திருக்கிறது. புத்தகங்களை மாற்ற முடியாது. ஆனால் மனிதர்களுடைய எண்ணங்களும் நம்பிக்கைகளும் சேர்ந்துதான் ஒரு மதமாகின்றது. சேதனமுள்ள மனிதக் கூட்டத்தின் மனத்தோற்றங்கள் மாறுங்கால் அவர்களுடைய மதமும் மாறுதலடைந்துதான் வருகிறது. இந்த முறையில் ஹிந்து மதம் அநேக மாறுதல்கள் அடைந்திருக்கிறது. ஹிந்து மதம் மனிதனுடைய புத்திக்குப் பூரண சுதந்திரம் கொடுத்து

வந்திருக்கிறது. எவ்விதத் தடையும் இன்றிப் புத்தியைச் செலுத்தி ஆராய்ச்சி செய்யும் சுதந்திரத்தைத் தந்திருப்பதில், உலகத்தில் வேறு எந்த மதத்தையும் ஹிந்து மதத்திற்கு ஒப்பிட முடியாது.

ஹிந்துக்கள் புனிதமாக மதிக்கும் அநேக புராணங்கள் ஸ்மிருதிகள் முதலிய நூல்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பிரதானமாக வைத்துச் சொல்லும் உண்மைக் குப் பல முகங்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு முகத்தை ஒவ்வொரு நூல் ஆராதிக்கிறது. ஹிந்து தர்மத்தை வளர்த்துவந்த மகா பிராக்ஞர்கள் அவரவர்கள் அவ்வப்போது கண்ட உண் மைகளை அவ்வப்போது எழுதி வந்தார்கள். பதினுயிர வரு ஷக்கணக்காக ஹிந்து தருமம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. அது மிகப் பழைய ஆல மரம். அதன் நிழலில் நாம் வாழ்கிருேம் ஒரு கிளையைப்போல் மற்ருெரு கிளையில்லை. சில கிளைகள் வளையவில்லை; சில வளைந்திருக்கின்றன. பார்ப்பதற்கு அதிக வேறுபாடுகளிருக்கும்; ஆனுல் அனைத்தும் ஒருயிர்; வித்தியா சங்களைக் கண்டு மயங்கிவிடக்கூடாது.

பகவத்கீதையானது ஹிந்து மதத்தில் அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டு மதிக்கும் நூல். அதை எல்லா சம்பிரதாயங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் சாஸ்திரமாக அங்கீகரிக்கிருர்கள். இரண்டு முக்கியமான விஷயங்களில் ஹிந்து மதம் பகவத்கீதையினுல் புத்துயிர் அடைந்ததாகச் சொல்லலாம். ஒன்று பகவத்கீதை யினுல் கேவலம் யாகாதி கிரியைகளுக்கு, அதாவது வேள்வி மார்க்கத்திற்குப் பிரதான்யம் குறைந்தது. இரண்டாவது துறவு மார்க்கம் ஒன்றே மோக்ஷசாதனம் என்ற அபிப்பிராய மும் திருத்தப்பட்டது. வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய காரியங்களை நடத்தியே தருமத்தில் நிற்கலாம் என்ற உண்மையைக் கீதை நன்ருக ஊர்ஜிதப்படுத்தி விட்டது. சமுதாய க்ஷேமத்திற்கு வேண்டிய காரியங்கள் நடைபெற வேண்டுமென்றும், அந்தக் காரியங்களில் அவனவன் தனக்கு ஏற்பட்ட கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து முடிப்பதில் மோக்ஷத்திற்குத் தடை

ஏற்படாதென்றும், அதுவே கர்ம பந்தத்தினின்று விடுபடுவதற்கு வழியென்றும் கீதை வற்புறுத்தி உபதேசித்திருக்கிறது.

தரும நெறியில் நிற்பவன் தனக்குச் சமுதாயத்தில் என்ன வேலை இடப்பட்டிருக்கிறதோ அதை நிறைவேற்ற வேண்டியது. தன் சுபாவ குணத்தினாலோ, தான் பிறந்த குலம், குடும்பம், அமர்ந்த ஸ்தானம் முதலிய தகுந்த காரணங்களினாலேயோ சமுதாயத்தின் ஒழுங்குப்படி தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் காரியங்களை யெல்லாம் சரிவரச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் அக் காரியங்களினால் தனக்குச் சுகமோ லாபமோ அடைய வேண்டுமென்ற விருப்பங்கொண்டு செய்யக்கூடாது. என் கடமையை நான் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தவிர, மனதில் காரியத்தின் பயனைப்பற்றித் தனக்காக ஓர் ஆசை வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. வெளிப்பார்வைக்கு, ஆசை வைத்தும் லாபம் கருதியும் மற்றவர்கள் செய்வது போலவே கர்ம யோகியும் தான் செய்யும் காரியத்தில் கண்ணும், கருத்தும் வைத்துச் செய்வான்; உதாசீனமாக இருக்கமாட்டான். மற்றவர்களைப் போல் வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றினாலும் உள்ளத்தில் காரியத்தின் பலனுக்கும் இவனுக்கும் ஆசை என்கிற பந்தம் இல்லாமல் தனிப்பட்டு நின்றே வேலை செய்வான். சுயநலங் கருதாமல் கடமைகளைச் செய்வதுடன், காரியம் சித்தியானால் மகிழ்ச்சியின் மயக்கமும், சித்தியாகாமல் போனால் துயரமும் அடைவது கிடையாது. காரியத்தில் கஷ்டங்களும் தடைகளும் ஏற்பட்டால், அவைகளை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று மாத்திரம் யோசித்துச் செய்வானே யொழிய, அவைகளுக்காகத் துக்கப்பட்டு மனங்கலங்க மாட்டான். காரியத்தின் பலனில் சுயநலம் கருதாதவனுக்கு இந்த சாமர்த்தியமும் சாந்தமும் தாமாக வரும். சுகமும் துக்கமும் ஜயமும் அபஜயமும் அவனைத் தீண்டா.

இப்படிப் பற்றற்றுக் கடமையைச் செய்யப் பழகிக் கொண்டவன் யோகத்தில் மேலே ஏற வேண்டிய படிகளில் செல்லும் சக்தி சீக்கிரத்தில் அடைவான். அடிக்கடி ஆழ்ந்து

சிந்தித்து, மனதை ஒரு வழிப்படுத்தி, இந்திரியங்களேயும் உள்ளத்தையும் விஷயங்களில் திரியவிடாமல் அடக்கிக்கொண்டு, தியானம் செய்வான். அப்படித் தியானம் செய்து பெற்ற ஞானத்திஞல் எல்லா ஜீவன்களிலும் தன் ஆத்மாவைக் காண்பான். அனைத்தும் பகவான் திருவுள்ளத்தில் நிற்பதையும் காண்பான்.

கீதையில் சொல்லப்பட்ட மார்க்கம் லோகவிவகாரத்தை நடத்திக்கொண்டே உள்ளத்தை பற்றறச் செய்து கொள்ளும் மார்க்கம். உண்மைத் துறவு ஒருவன் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை விட்டுவிடுவதல்ல; காரியத்தின் பலன்களுக்குமேல் ஆசை செலுத்தாமல் செய்யவேண்டியதைச் செய்வதும் பற்றைத் துறப்பதுமே துறவு. மோக்ஷம் அல்லது விடுதலைக்கு வழி, காரியப் பிரிவிருத்திகளில் சுயநலப்பற்றை யறுத்து ஆத்மாவை விடுவித்துக் கொள்வதே. அந்த சுயநலப்பற்று அறிந்தபின் எந்தக் காரியம் செய்தாலும் அது ஆத்மாவைக் கரும பந்தத்தில் கட்டாது. இதுவே கீதா சாஸ்திரத்தின் ஸாரம். இப்படிச் சுயநலம் கருதாமல் ஜயாபஜயங்களில் மன மாறுதல் ஏற்படாமல் அவனவன் தன்தன் கடமையைச் செய்துவந்தால் கர்மயோக மார்க்கத்திற்கும் ஸந்நியாச மார்க்கத்திற்குமுள்ள வித்தியாசம் மறைந்து போகிறது.

கிம் கர்ம கிம் அகர்ம இதி
கவயோபி அத்ர மோஹிநா: |
தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி
யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸே அசுபாத்

எது கருமம், எது அகருமம் என்ற விஷயத்தில் பண்டிதர்களும் மயங்குகிறுர்கள். கருமத்தின் இயல்பை உனக்கு விளக்கிச் சொல்கிறேன். இதைத் தெரிந்து கொண்டாயாஞல் பாபத்தினின்று விடுபடுவாய். (4–16)

கர்மண்யகர்ம ய: பச்யேத்

அகர்மணி ச கர்ம ய: |

ஸ புத்திமாந் மநுஷ்யேஷு

ஸ யுக்த க்ருத்ஸ்ந கர்மக்ருத் ||

செயலில் செயலின்மையும், செயலின்மையில் செயலும் உண்டு. அதை எவன் உணர்கிறானோ, அவனே மானிடருள் அறிவுடையோனாவான். எல்லா வேலைகளையும் செய்துவந்தே அவன் யோகத்திலிருப்பான். (4–18)

செயலில் செயலின்மையாவது; சுயநலத்து அல்லாமல் செய்யப்பட்ட கருமம் துறவுக்குச் சமம். செயலின்மையில் செயலாவது: செயலற்றிருந்தாலும் ஆசைகளை நீக்காமலிருந்ததினா லுண்டாகும் மனோவேகங்களே கரும பந்த முண்டாக்கும்.

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா:

காமஸங்கல்ப வர்ஜிதா: |

ஜ்ஞாநாக்னி தக்தகர்மாணம்

தமாஹு: பண்டிதம் புதா: ||

எவனுடைய வேலைகளெல்லாம் ஆசையால் தொடங்கப் படாமலும் ஞானம் என்ற அக்கினியால் சுடப்பட்டவைகளாகவும் இருக்கின்றனவோ, அவனைத் தான் பெரியோர் அறிவுடையோனாகக் கருதுவர். (4–19)

யத்ருச்சா லாப ஸந்துஷ்டோ
த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர; |
ஸம: ஸித்தௌ அஸித்தௌ ச
க்ருத்வா'பி ந நிபத்யதே ||

தானாக வந்து எய்தியதை அடைந்து சந்தோஷப்பட்டு துக்கந்தருவன சுகந்தருவன என்கிற வேற்றுமையைக் கடந்து, காரியசித்தி பெற்றாலும் பெறவில்லையாயினும் சமநிலையி லிருந்து, மனதில் குறைகளுக்குஇடந்தராமல் நிற்கும் ஒருவன் கருமம் செய்தாலும், அதனால் கட்டுப்படுவதில்லை; உள்ளம் சுதந்தர நிலையிலிருக்கும். (4-22)

14. கர்மயோகமே வேள்வியும்

வேதத்தில் யக்ஞம் செய்ய வேண்டு மென்று விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. யக்ஞம் அல்லது வேள்வியின் முக்கிய அம்சம் தியாகம். சுயநலத்தையும், ஆசையையும் விடுவதே வேள்வியின் சாரம். ஆகையால் வேள்வி பலவிதத்தில் செய்யக் கூடிய காரியம். இப்படிப் பலவிதத்தில் செய்யப்பட்ட வேள்வி களுக்கும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பலனுண்டு. ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் சகல காரியங்களையும் வேள்வி யாகவே செய்து விடுதலை பெறலாம். பற்றற்றுச் செய்யப் பட்ட தொழில் ஒரு வேள்வியேயாகும்.

கீதையில் உபதேசிக்கப்படும் முக்கிய தத்துவங்களில் இது ஒன்று. ஆனல் இதுவுங்கூட பழைய உபநிஷத்தாகிய சாந் தோக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனிதனுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு யாகம் என்று அந்த உபநிஷத்து மூன்ருவது அத்தியாயம் 16, 17 காண்டங்களில் உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது. கண்ணன் உபதேசத்திற்கு அதுவே பீஜம் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

யஜ்ஞசிஷ்டாம்ருதபுஜோ
யாந்தி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் : |
நாயம்லோகோ’தி ஸ்அயஜ்ஞஸ்ய
குதஅந்ய:ா குருஸ்த்தம ।

யக்ஞ சேஷமான அமுதத்தை உண்போர் மாருத பிரம பதத்தை எய்துகிருர்கள்; யக்ஞம் செய்யாதோருக்கு

இவ்வுலகமில்லை. அப்படியிருக்க அவர்களுக்குப் பரலோகமும் ஏது ? (4-31)

பிறர் நன்மையை உத்தேசித்து பகவானுக்கு அர்ப்பண மாக செய்யப்படுவதற்கு வேள்வி என்று பெயர். அவ்வாறு வேள்வியாக செய்யப்பட்ட தொழிலில் உனக்கும் ஏதாவது நன்மை உண்டாயின் அதை வேள்வியில் மிஞ்சிய பிரசாதத் தைப் போல் அனுபவிப்பாயாக. அது நன்மை தரும் என்பது இதன் பொருள்.

ஏவம் பஹுவிதா யஜ்ஞா
விததா: ப்ராஹ்மணோ முகே |
கர்மஜாந் வித்தி தாந் ஸர்வாந்
ஏவம் ஜ்ஞாத்வா விமோக்ஷ்யஸே ||

வேதங்களில் பலவித வேள்விகள் விவரித்துக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. அவை யெல்லாம் தொழில் செய்துதான் உண்டாகும் இதை உணர்ந்தால் வீடு பெறுவாய். (4-32

ச்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத்
ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப : |
ஸர்வம் கர்மஅகிலம் பார்த்த
ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ||

சாமக்ரியைகள் கொண்டு செய்யப்படும் சாதாரண வேள்வியைக் காட்டிலும் ஞானத்தால் செய்யும் வேள்வி சிறந்தது. எத்தகைய கிரியையும் ஞானத்தில்தான் முடிவு பெறுகிறது. (4-33)

ஞான யக்ஞம் என்பது ஞானத்தால் செய்யப்பட்ட வேள்வி. நெய் முதலிய திரவியங்களில்லாமல் ஞானம் என்ற திரவியத்தைக்கொண்டு செய்யப்படுவது ஞான யக்ஞம். அதாவது உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றற்றுச் செய்வது. எந்தக் கருமம் செய்யினும் அக் கருமத்தின் பலனைப்பற்றி ஆசைகொள்ளாமல் மனதை நிதானப்படுத்துவதே கருமத்தைப்பற்றிய ஞானம். இதனால் வர வர வேற்றுமை யுணர்ச்சி கரைந்து, சகல ஜீவன்களிலும் தன்னுடைய ஆத்மா நிற்பதைக் காணுவான். அப்படியே எல்லா ஜீவன்களும் பரமாத்மாவில் அடங்கி நிற்பதையும் காணுவான். இதைக் காண, பற்றற்று வேலை செய்வதும் எளிதாகும். எந்தக் கருமம் செய்யும்போதும் அதைத் தூண்டும் நோக்கத்தை பரிசுத்தப்படுத்திக் கொண்டோமானால்-பாபமும் கரும பந்தமும் நம்மைச் சேரா. இப்படிப் பரிசுத்த நோக்கத்தைக் கொள்ளச் செய்வது ஞானம்.

யதைதாம்ஸி ஸமித்தோக்நிர்
பஸ்மஸாத் குருதேऽர்ஜுந |
ஜ்ஞாநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி
பஸ்மஸாத் குருதே ததா ||

நன்கு கொளுத்துண்ட அக்கினி, பிறகுகளைச் சாம்பராக்கி விடுதல் போல, ஞானத்தீயானது எல்லாக் கருமங்களையும் சுட்டுச் சாம்பலாக்கிவிடும். அதாவது விடுதலைக்குத் தடையாகாது. (4-37)

ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம்
பவித்ரமிஹ வித்யதே |

தத்ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்த:
காலேந ஆத்மநி விந்ததி ॥

ஞாலத்தைப்போல் பவித்திரமாக்கும் பொருள் இவ்வுலகத்தில் வேறெதுவுமில்லை. யோகத்தில் நல்ல பழக்க மடைந்தவன் தக்க பருவத்தில் இந்த ஞானத்தைத் தானுகவே கிடைக்கப் பெறுவான். (4-38)

யோகஸம் ந்யஸ்தகர்மாணம்
ஜ்ஞாந ஸஞ்சிந்நஸம்சயம் |
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி
நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய ॥

யோகமுறையை உணர்ந்து, தான் செய்யும் கருமங்களின் பற்று என்பதை வெட்டித் தள்ளி, தன்னைத்தான் ஆட்கொண்டோனைக் கருமங்கள் கட்டுப்படுத்த மாட்டா. (4-41)

தஸ்மாத் அஜ்ஞாநஸம்பூதம்
ஹ்ருத்ஸ்தம் ஜ்ஞாதாஸிநா ஆத்மந: |
சித்வா ஏநம் ஸம்சயம் யோகம்
ஆதிஷ்டோத்திஷ்ட பாரத ॥

ஆகையால், அஞ்ஞானத்தால் தோன்றி இதயத்தில் நிலை கொண்டிருக்கும் ஐயத்தை ஞானவாளால் வெட்டித் தள்ளி, யோகம் என்ற நிலையில் நின்று, உன் கருமங்களைச் செய்ய ஆயத்தமாகுவாயாக. (4-42)

15. கர்மயோகமே துறவும்

ஒருவன் சுயநல நோக்கமும் ஆசைப்பற்றும் நீக்கிக் கொண்டு உலகம் முழுதும் ஒன்றே என்னும் ஞானத்தை அடைந்துவிட்டபின் சகல லௌகிக கருமங்கள் செய்து கொண்டே யிருப்பினும் அவன் சந்நியாசியே யாவான்.

கருமத்தைப் பற்றிய ஞானத்தை நாம் அடைந்தபின் சாங்கிய மார்க்கத்திற்கும் யோக மார்க்கத்திற்கும் ஸந்யாஸத்திற்கும் கர்மயோகத்திற்கு முள்ள வேற்றுமை ஒழிந்து விடுகிறது. ஞானமும் கர்மமும் சேர்ந்தால் கர்மயோகம்.

ஸாங்க்யயோகௌ ப்ருதக் பாலா:
ப்ரவதந்தி ந பண்டிதா: |
ஏகமப்யாஸ்தித: ஸம்யக்
உபயோர் விந்ததே பலம் ||

ஸாங்கியத்தையும் யோகத்தையும் வெவ்வேறென்று சொல்லுவோர் பாலர்கள். பண்டிதர்கள் அங்ஙனம் கூறார். இவற்றில் யாதேனுமொன்றில் நன்கு நிலை பெற்றோன் இரண்டின் பயனையும் எய்துகிறான். (5-4)

அநாச்ரித: கர்மபலம்
கார்யம் கர்ம கரோதி ய: |
ஸ ஸம்யாஸீ ச யோகீ ச
ந நிரக்நி: ந ச அக்ரிய: =

செய்கையில் தனக்கென்று பலனை எதிர்பாராமல், செய்யவேண்டியதைச் செய்வோனே துறவி; யோகியும் அவனே. தீ வளர்க்காதவனும் கிரியைகளை விட்டவனுமே சந்நியாசி என்று எண்ணுவது தவறு. (6-1)

யம் ஸம்ந்யாஸம் இதி ப்ராஹு:

யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ |

ந ஹி அஸம்ந்யஸ்தஸங்கல்ப:

யோகீ பவதி கச்சந ||

எதனை சந்யாஸம் என்கிறார்களோ, அதுவே யோகமும் என்று தெரிந்துகொள். இதை அடைய இதைச் செய்வேன். அதை அடைய அதைச் செய்வேன் என்ற எண்ணங்களைத் துறக்காத எவனும் யோகியாக மாட்டான். (6-2)

யோகயுக்தோ விசுத்தாத்மா

விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரிய: |

ஸர்வ பூதாத்ம பூதாத்மா

குர்வந்நபி ந லிப்யதே ||

யோக மார்க்கத்தை அனுசரித்தால் ஆத்ம சுத்தி யடைந்து தன்னைத்தான் வென்று ஜிதேந்திரியன் ஆகி எல்லா உயிர்களும் தானே யானவன்; தொழில்கள் செய்து கொண்டிருப்பினும் அவை அவனைத் தீண்டுவதில்லை. (5-7)

காயேந மநஸா புத்த்யா

கேவலை: இந்த்ரியை: அபி |

யோகிந: கர்ம குர்வந்தி

ஸங்கம் த்யக்த்வா'த்மசுத்தயே ||

கருமங்களின் பலன்களைக் கருதி உண்டாகும் பற்றைக் களைந்துவிட்டு யோகிகள் ஆத்ம சுத்தியின் பொருட்டாக உடம்பாலும், மனதாலும், புத்தியாலும், கேவலம் இந்திரியங்களாலுங்கூடத் தொழில் செய்வார்கள். (5-11)

துறவு மார்க்கத்தை யனுசரிக்க எத்தனப்படுவதைக்காட்டிலும், பற்றில்லாமல் கருமங்களைச் செய்வதே மேலான வழியென்று கீதையில் பலவிடங்களில் பலவாறுக வற்புறுத்திச் சொல்லப்படுகிறது. கடைசி அத்தியாயத்திற்குப் பெயர் "ஸந்யாஸ யோக" மென்று சொல்லியிருப்பினும், அந்த அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கையிலேயே இந்த உபதேசத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திப் பகவான் சொல்லுகிறுர்.

காம்யாநாம் கர்மணும் ந்யாஸம்

ஸம்ந்யாஸம் கவயோ விது: |

ஸர்வ கர்மபலத்யாகம்

ப்ராஹு-ஸ் த்யாகம் விசக்ஷணு : ||

துறவு என்பது பலன்களை விரும்பிச் செய்யப்படும் கருமங்களைத் துறப்பது என்று அறிஞர்கள் அறிவார்கள். அவ்வாறே தியாகம் என்பது செயல்களின் பலன்களை முற்றிலும் தியாஜிப்பது அதாவது தள்ளுவது என்றும் அவர்கள் கூறுவர். (18-2)

நியதஸ்ய து ஸம்ந்யாஸ :

கர்மணே நோபபத்யதே |

மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக:
தாமஸ: பரிகீர்த்தித: ॥

செய்ய வேண்டிய கருமத்தைத் துறத்தல் தகாது. மதி மயக்கத்தால் அதனை விட்டுவிடுதல் தமோ குணத்தால் நேர்வது என்பதை யாவரும் அறியவேண்டும். (18-7)

கார்யமித்யேவ யத் கர்ம
நியதம் க்ரியதே அர்ஜுந ।
ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ
ஸ: த்யாக: ஸாத்விகோ மத: ॥

நியமிக்கப்பட்ட கருமத்தை, இது செய்தற்குரியது என்று செய்து, அதன் பலனைப்பற்றிய எண்ணத்தையும் சுயநலத்தையும் ஒருவன் விட்டுவிடுவானாயின், அந்த தியாகமே சாத்விகமெனப்படும். (18-9)

ந ஹி தேஹப்ருதா சக்யம்
த்யக்தும் கர்மாண்யசேஷத: ।
யஸ்து கர்மபலத்யாகீ
ஸ: த்யாகீ இதி அபிதீயதே ।

உடம்பெடுத்த வாழ்க்கையில் செய்கைகளை முழுதுமே விட்டுவிட முடியாது. செய்கைகளின் பயனைத் துறந்தவனே தியாகி யெனப் படுவான். அதுவே சாத்தியமானது. (18-11)

லோகநாதனுடைய இஷ்டத்திற்கு எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, அவன் அருளையே நம்பி சகலத்தையும் அவனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று அடியில் கண்ட முக்கியமான சுலோகங்களில் சொல்லப்படுகிறதும் இந்தத் தத்துவமே. பற்றற்ற செயலே ஈசனுக்கு அர்ப்பணமாகும்.

ஸர்வகர்மாணி அபி ஸதா
குர்வாணோ மத்வ்யாபாச்ரய: |
மத்ப்ரஸாதாதவாப்நோதி
சாச்வதம் பதமவ்யயம் ||

என்னையே சார்பாகக் கொண்டோன் எல்லாத் தொழில்களையும் எப்போதும் செய்துகொண்டிருந்தாலும், எனதருளால் அழிவற்ற நித்ய பதவியை எய்துகிறான். (18-56)

சேதஸா ஸர்வகர்மாணி
மயி ஸம்ந்யஸ்ய மத்பர: |
புத்தியோகமுபாச்ரித்ய
மச்சித்த: ஸததம் பவ ||

செய்யும் செயல்களை யெல்லாம் ஈசனாகிய எனக்கு என்று மனதில் தீர்மானித்து, அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, என்னிடத்தே ஈடுபட்டு, புத்தி யோகத்தை ஆச்ரயித்து எப்போதும் என்னைச் சித்தத்தில் கொண்டிருப்பாயாக. (18-57)

16. அமைதியற்ற துறவு

மனம் அமைதியடைய அடிக்கடி தியானம் செய்ய வேண்டியது அவசியம். தியானம் என்றால் ஆத்மா, உலகம், கடவுள் இவைகளின் சொரூபத்தை ஆழ்ந்து சிந்திப்பது. தியானத்தினால் மனதில் கிளம்பும் உத்வேகங்கள் அடங்கும். ஆனால், தியானம் மட்டும் அமைதியைத் தராது. அதனுடன் தனக்கு ஏற்பட்ட கடமைகளைச் செய்வதும் செய்யும் கருமங்களில் சுயநலப் பற்றுகளின்றி இருப்பதும் மன அமைதிக்கு இன்றியமையாத வழியாகும்.

பக்குவப்படாத மனதுடன் துறவியாய்ப் போகப் பார்ப்பதில் பயனில்லை. அதனால் மன அமைதி உண்டாக மாட்டாது. துறவியின் பெருமையும் முக்கிய அம்சமும் ஆசைகளை நீப்பதே. ஆசைகளை நீக்கிக் கருமம் செய்தால் கருமம் செய்பவனும் துறவியாவான். ஞானத்துடன் கருமங்களைச் செய்யும் கர்ம யோகியும் சந்நியாஸியே யாவான் என்பது பகவத் கீதையின் உபதேசம்.

பகவானுவாச—

லோகே’ஸ்மிந் த்விவிதா நிஷ்டா
புரா ப்ரோக்தா மயா’நக |
ஜ்ஞாநயோகேந ஸாங்க்யாநாம்
கர்மயோகேந யோகிநாம் ॥

பகவான் சொன்னதாவது: இவ் வுலகத்தில் இரண்டு வித நிஷ்டை முன்னர் என்னால் கூறப்பட்டது. ஸாங்கியர்கள்

சொல்லும் ஞான யோக முறையும், யோகிகள் சொல்லும் கர்மயோக முறையும். (3-3)

என்றால் முன்னர் கூறப்பட்டது என்று சொன்னதின் பொருள், பகவானுடைய முன் அவதாரங்களில் உபதேசிக்கப் பட்டது என்பது. கீதை பகவானால் நேரில் உபதேசிக்கப்பட்ட தாகப் பாரதத்தில் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால் 'நான்' என்பதெல்லாம் கடவுள் தத்துவம்.

ந கர்மணும் அநாரம்பாத்
நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோ'ச்நுதே |
ந ச ஸம்ந்யஸநாத் ஏவ
ஸித்திம் ஸமதிகச்சதி ||

தொழில்களை மேற்கொள்ளாமலிருப்பதனாலேயே மனிதன் செயலற்ற நிலை யடைவதில்லை. துறவு பூணுவதிலேயே மனிதன் ஈடேற்றம் அடைந்துவிடமாட்டான். (3-4)

ந ஹி கச்சித் க்ஷணமபி
ஜாது திஷ்டதி அகர்மக்ருத் |
கார்யதே ஹ்யவச: கர்ம :
ஸர்வ ப்ரக்ருதிஜைர் குணை : |

ஒரு கணப்பொழுதேனும் செய்கையின்றி என்னாலும் இருக்க முடியாது. இயற்கையில் விளையும் வேதங்களே உயிர்களைத் தூண்டி தம் வசமின்றி தொழில் புரிவிக்கின்றன. (3-5)

கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய

ய ஆஸ்தே மநஸா ஸ்மரந் |

இந்த்ரியார்த்தாந் விமூடாத்மா

மித்யாசார: ஸ உச்யதே ||

ஒருவன் தன் கர்மேந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு ரிய விஷயங்களை மனதால் ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்தாளு கில் அவன் மூடன் ஆவான். அவனுடைய ஒழுக்கம் பொய் யொழுக்கம் என்று சொல்லப்படும். (3-6)

யஸ்த்விந்த்ரியாணி மநஸா

நியம்ய ஆரபதே' ர்ஜுந |

கர்மேந்த்ரியை: கர்மயோகம்

அசக்த: ஸ விசிஷ்யதே ||

எவன் இந்திரியங்களை மனதால் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு பற்றுகளை ஒழித்து கர்மேந்திரியங்களை கர்மயோக முறையில் செலுத்தி வாழ்க்கையை நடத்துகிருனே, அவனே சிறந் தவன். (3-7)

நியதம் குரு கர்ம த்வம்

கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: |

சரீரயாத்ரா'பி ச தே

ந ப்ரஸித்யேத் அகர்மண : ।

விதிக்கப்பட்ட தொழிலைச் செய், அதுவே தொழிலின்மையைக் காட்டிலும் சிறந்தது. தொழிலின்றிச் சரீர யாத்திரையுங்கூட உனக்கு இல்லாமல் போய்விடும். (3-8)

யஜ்ஞார்த்தாத் கர்மணோ' ந்யத்ர
லோகோ'யம் கர்மபந்தந: |
ததர்த்தம் கர்ம கௌந்தேய
முக்தஸங்க: ஸமாசர ||

வேள்வியாகச் செய்யப்படும் காரியம் தளையாகாது. அவ்வாறு செய்யப்படாத கருமங்களே மக்களுக்குத் தளையாகும். ஆதலால் பற்றைக் களைந்து தொழில் செய்து கொண்டிருப்பாயாக. (3-9)

கர்மண்யேவாதிகாரஸ் தே
மா பலேஷு கதாசந |
மா கர்மபலஹேதுர்பூ: மா தே
ஸங்கோ'ஸ்த்வகர்மணி ||

தொழில் செய்யவே தான் உனக்கு அதிகாரம், அதன் பயன்களில் எப்போதுமே உனக்கு அதிகாரமில்லை. செய்வதன் பயனைக் கருதாதே. தொழில் செய்யாமலிருப்பதில் விருப்பங் கொள்ளாதே. (2-47)

யோகஸ்த: குரு கர்மாணி
ஸங்கம் த்யக்த்வா தநஞ்ஜய |

ஸித்யஸித்த்யோ: ஸமோ பூத்வா
ஸமத்வம் யோக உச்யதே ॥

யோகமுறையில் நின்று, பற்றை நீக்கி, தொழில்களைச் செய். எண்ணம் நிறைவேறியதும் நிறைவேறாததும் ஒன்றெனக் கருது. இந்த சமநிலையே யோக மெனப்படும். (2-48)

மனதில் வைராக்கிய புத்தி புகுந்தவுடன், உலக வாழ்க்கையை முற்றும் துறப்பதே நலம் என்ற மனோபாவம் உண்டாகிறது. வேதாந்தத்தில் பழைய உபதேசங்களின் போக்கும் அனேகமாய் இப்படியே. ஆனால் கீதையில் பக்குவமற்ற துறவைக் கண்டித்து வேறு வழிகாட்டப்பட்டிருக்கிறது.

பூர்வ கர்ம பலனாகச் சில பிறவிக் குணங்களுடன் பிறக்கிறோம். அக்குணங்களை பலாத்காரமாக அடக்குவதில் பயனில்லை. மனம் பக்குவப் படாதிருக்கும்போது குணங்களுக்கு வெளியே செல்ல வழிவிடாமல் அடக்குமுறை ஆரம்பித்தால், அவை உள்ளே குடைந்து வேலை செய்து கொண்டே போகும். காமக்குரோதாதி வேகங்கள் மனதைக் கலக்கிக் கொண்டேயிருக்கும். வெளியில் சுத்தமும் உள்ளே அசுத்தமும் கொண்டிருப்பதில் ஒரு பயனுமில்லை. புறத்தாரை மோசம் செய்வதோடு தன்னையும் மோசம் செய்து கொள்வதாகும். சுயநலமின்றிக் கடமைகளைச் செய்து பற்றுகளை நீக்கிக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் முறையே ஜன்மாந்தர மர்ம விதியாலுண்டாயிருக்கும் சுபாவ குணங்களினின்று ஜீவனை விடுவித்துக்கொள்ளும் முறை யாகும்.

ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி
குணை: கர்மாணி ஸர்வச: |

அஹங்கார விமூடாத்மா
கர்தா'ஹமிதி மந்யதே ।

எவ்வகையிலும் பிறப்போடு வந்த குணங்களால் தூண்டப்பட்டே செய்கைகள் செய்யப்படுகின்றன. அஹங்கார உணர்ச்சியின் மயக்கத்தால், தான் தீர்மானித்துச் செய்வதாக ஒருவன் நினைத்துக் கொள்ளுகிறான். (3-27)

தத்வவித்து மஹாபாஹோ
குணகர்ம விபாகயோ: |
குணாகுணேஷு வர்தந்தே
இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே ।

குணம் கருமம் இவைகளின் பாகுபாடுகளை யறிந்தோன் குணங்கள் குணங்களுக்குரிய காரியங்களில் பிரவர்த்திக்கின்றன வென்று கருதி கலக்கமற்றிருப்பான். (3—28)

ஸத்ருசம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா:
ப்ரக்ருதே: ஞாநவாநபி |
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி
நிக்ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி ।

ஞானவானுங்கூடத் தன் சுபாவத்தின்படியே நடக்கிறான். உயிர்கள் அனைத்தும் தத்தம் சுபாவத்தைத் தொடர்ந்து செல்லுகின்றன. சுபாவத்தை பலாத்காரமாக அடக்கப் பார்ப்பதில் பயனில்லை. (3-33)

17. கர்மயோகமும் வாழ்க்கை நலமும்

லோக ஸங்கிரஹத்திற்காக நாம் உலக காரியங்களைச் செய்தே தீரவேண்டும் என்று பகவான் கீதையில் வற்புறுத்துகிறார். ஆத்மாவின் இலக்கணங்களைப்பற்றி விளக்கிய உண்மைகள் எவ்வாறாயினும் உலகவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத கருமத்தை விடக்கூடா தென்கிறார். மற்ற ஆட்சேபணை சமாதானங்கள் ஒருபுறமிருக்க உலக வாழ்க்கை நடைபெற வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து நாம் கருமத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்கிறார். "வேதாந்தம் அறியாதவர்கள் உலக வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றுவார்கள். நான் அதில் கலந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. நீ வாழ்க்கையை நீத்தால் மற்றவர்களும் அதே தர்மத்தைத்தான் அனுசரிப்பார்கள். நீஎதை நலமென்று கருதுகிறாயோ அதுவே மற்றவர்களுக்கும் பிரமாணமாகும். நீ மட்டில் துறவியாகி, மற்றவர்கள் உலகத்தை நடத்துவார்களென்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது" என்கிறார். ஆகையால் லோக நன்மைக்காக ஞானவானும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பது சித்தாந்தம். கீதையானது உலக வாழ்க்கையை நன்றாகக் கவனித்துச் செய்யப்பட்ட தருமோபதேசம். "மாபெரும் ஞானிகளான ஜனகன் முதலானோரே கருமம் செய்யும் முறையை அனுஷ்டித்தார்களென்றால் உனக்கு வேறு வழியுண்டோ?" என்கிறார் பகவான்.

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம்
ஆஸ்த்திதா: ஜநகாதய: |
லோகஸங்க்ரஹமே வாபி
ஸம்பச்யந் கர்த்து மர்ஹஸி ||

உலக வாழ்க்கை நலத்தைக் கருதியும் நீ தொழில் புரிதல் தகும். ஜனகன் முதலியோர் கருமஞ் செய்தே சித்தி பெற்ருர்கள். (3–20)

யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட:
தத்ததேவேதரோ ஜந: |
ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே
லோகஸ் ததநுவர்ததே ॥

எதனை உயர்ந்தோன் செய்கிருனே, அதையே மற்ற மனிதர் பின்பற்றுகிருர்கள். அவன் எதைப் பிரமாணமாக்குகிருனே, அதையே உலகத்தாரும் அனுசரிப்பார்கள். (3-21)

ஸக்தா: கர்மண்யவித்வாம்ஸோ
யதா குர்வந்தி பாரத |
குர்யாத் வித்வாம்ஸ்ததா'ஸக்த :
சிகீர்ஷுர் லோக ஸங்க்ரஹம் ॥

வேதாந்த ஞானம் அடையாதார் பயனிலே பற்று வைத்து எவ்வாறு ஊக்கத்துடன் தொழில் செய்கிருர்களோ, அவ்வாறே அறிவடைந்தவன் பற்றை நீக்கி உலக வாழ்க்கை நலத்தை மட்டும் நாடித் தொழில் செய்ய வேண்டும். (3-25)

ந புத்திபேதம் ஜநயேத்
அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம் |

ஜோஷயேத் ஸர்வகர்மாணி
வித்வாந் யுக்தஸ் : ஸமாசரந் ||

பற்றுதல் கொண்டு தொழில் செய்யும் பாமரர்களுக்கு அறிவடைந்தவன் தன்னுடைய செயலால் புத்தி பேதம் விளை விக்கக்கூடாது. தர்ம யோக மார்க்கத்தில் தான் நின்று தொழில்களைச் சரியாகச்செய்து மற்றவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் எல்லாத் தொழில் செய்யுமாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும்.
(3-26)

ப்ரக்ருதேர் குணஸம்மூடா :
ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸு |
தாநக்ருத்ஸ்நவிதோ மந்தாந்
க்ருத்ஸ்நவிந் ந விசாலயேத் ||

இயற்கைக் குணத்தால் மயங்கி அந்த குணத்துக்குத் தக்கவாறு கர்மங்களில் பற்றுதல் அடைகின்றார்கள். சிற்றறிவுடன் ஏதேனும் ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டு சமூக வாழ்க்கைக்கு உதவி புரியும் பாமரர்களின் புத்தியை முழு துணர்ந்த ஞானி தன் செயலால் குழப்பம் செய்யக்கூடாது. (3-29)

18. மனதைக் காத்தல்

இவ்வாறு கீதையில் செய்யப்பட்ட உபதேசமானது உலக வாழ்வைத் துறக்க மனமில்லாதவர்களுக்காக ஒருவித சமாதானமாகவோ, ஆறுதலாகவோ சொல்லப்பட்ட யுக்தி வாதமல்ல உண்மையில் எல்லா ஆண் பெண்பாலரும் தம் வாழ்வை இந்த முறையில் நடத்தி, எந்தக் கருமத்தையும் சுயநல நினைவே யில்லாமல் ஜனசமூக நன்மைக்காகவே சம புத்தியுடன் செய்வதைப் பழகிக் கொள்வதற்காகக் கீதையி லுள்ள உபதேசம் ஏற்பட்டது பழகப் பழக எதுவும் சுபாவ மாகி விடுகிறது. பற்றற்றுக் கருமம் செய்வதும் இப்படியே அப்பியாசத்தால் சுபாவமாகும். இது மட்டுமல்ல. செய்யும் கருமத்தை நன்கு முடிப்பதற்கும் இதுவே முறையாகும். ஆசையும் பற்றும் காரிய சாதனங்களல்ல. மனதில் கவலையை யும் பயத்தையும் உண்டாக்குகின்றன. ஜயாபஜயக் கவலை யினுல் புத்தி சாதுர்யம் குறைகிறது. ஆகையால் பற்றற்றுச் சுயநலம் நீக்கிக் கருமம் செய்வதே கருமங்களை நன்கு முடிக் கும் வழி. தண்ணீரில் நீந்தும் வாத்து தண்ணீரைவிட்டுவெளி வந்ததும் தன் சிறகிலிருந்து தண்ணீரை எளிதில் உதறி விடு வதுபோல், கருமம் செய்யும்போது கண்ணும் கருத்தும் வைத்து, காரியம் தீர்ந்தபின் பற்றோ ஜயாபஜயக் கவலையோ இல்லாமல் செய்துகொள்ள வேண்டும். உலக வாழ்வில் கலந்துகொள்ளும்போது இவனைவிட, கவனமும் சுறுசுறுப்பும் சாமர்த்தியமும் உள்ளவன் இருக்கமுடியாது என்று பார்ப்ப வர்கள் நினைக்குமாறு சுத்தமாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் வேலை களைச் செய்ய வேண்டும். விட்டபின் அதன் பலன்களைப் பற்றிக் கவலையே இருக்கக்கூடாது. இந்த நிலையை அடையப் பழக்கம் வேண்டும். முக்கியமாக மனோவேகங்களை அடக்கும் முறையை அப்பியசிக்க வேண்டும்.

மனச் சாந்திக்குச் சத்துருப்படை, காமக் குரோத லோபங்கள். கர்மயோகத்துக்கு வேண்டிய மனத் தூய்மை

யும் பற்றற்ற நிலையும் அடைய விரும்பினால், இந்தச் சத்ருக்களுக்கு இடம் தராமல் எப்போதும் ஜாக்கிரதையாக மனதைக் காக்க வேண்டும். மனதைச் சரியாகக் காத்தோமானால் மற்றவையனைத்தும் எளிதாகும். நன்மை, தீமை இரண்டுக்குமே மனதில் புகும் எண்ணங்களே மூலம். மனதை அடக்கியாளாமல் விட்டு விட்டோமேயானால், பிறகு நிச்சயமாய் ஏமாந்து போவோம். ஆசை எண்ணங்களைக் கோட்டைக்குள் புகவிட்டால், அவை பிறகு நம்மை ஆட்கொண்டு விடும். இந்திரியங்களில் இடம் பண்ணிக் கொண்டு, மனதைக் கவர்ந்து, புத்தியைக் கெடுத்து, ஆத்மாவைப் பள்ளத்தில் தள்ளிவிடும். ஆகையால் கோட்டை வாயிலை அதாவது மனதைப் பலமாக அடைக்க வேண்டும். கெட்ட எண்ணங்களை இவை வெறும் எண்ணங்கள் தாமே என்று அலட்சியம் செய்யாமல் மனதினின்று அப்புறப்படுத்தியே வைக்க வேண்டும்.

அர்ஜுன உவாச |

அதகேந ப்ரயுக்தோ'யம்

பாபம் சரதி பூருஷ: |

அநிச் சந்நபி வார்ஷ்ணேய

பலாதிவ நியோஜித: ||

அர்ச்சுனன் கேட்கிறான் :—

பாவம் செய்ய இச்சையில்லாதபோதும் மனிதனை வலியக் கொண்டு பாவத்தில் புகுத்துவது யாது ? (3-36)

ஸ்ரீ பகவானுவாச

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ

ரஜோகுண ஸமுத்பவ: |
மஹாசநோ மஹாபாப்மா
வித்தியேநம் இஹ வைரிணம்: ||

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார் :—

மனிதனுடைய கேட்டுக்கு மூலம் ரஜோ குணம். அதுவே காமமும் சினமும் ஆகிறது. அதற்கு இரை போட்டு மாளாது. மிகவும் தீங்கிழைப்பது. வாழ்விற்குச் சத்துரு அதுவே என்றறி வாய். (3-37)

தூமேநா'வ்ரியதே வந்ஹிர்யதா
ஆதர்சோர் மலேந ச |
யதோல் பேநாவ்ருதோ
கர்பஸ்ததா தேநேத மாவ்ருதம் ||

தீயைப் புகை சூழ்வது போலவும், கண்ணாடியைக் களிம்பு மூடுவது போலவும், கர்ப்பத்தைக் கர்ப்பப்பை மூடி நிற்பது போலவும் இது மனிதனுடைய அறிவைச் சூழ்ந்து கொள்ளு கிறது. (3-38)

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதேந
ஜ்ஞாநிநோ நியே வைரிணா |
காமருபேண கௌந்தேய!
துஷ்பூரேணா நலேந் ச ||

ஞானவானுக்கு ஓயாத பகையான இது ஆசை வடிவம் கொண்டு, அறிவைச் சூழ்ந்து கொண்டு, அதைக் கெடுக்கிறது. இதற்கு எவ்வளவு உணவு போட்டாலும் திருப்தி உண்டாகாது. போடப் போட அதிகமாகப் பற்றி எரியும், தணியாது. (3-39)

இந்த்ரியாணி மநோ புத்தி
ரஸ்யாதி ஷடாந முச்யதே |
ஏதைர் விமோஹயத் யேஷ
ஜ்நா மாவ்ருத்ய தேஹிநம்

இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் இதற்குத் தங்குமிடம் என்று அறிந்தோர் சொல்லுகிறார்கள். அவற்றைக் கொண்டு ஞானத்தை மறைத்துவிட்டு இது ஜீவனை ஏமாற்றுகிறது. (3-40)

தஸ்மாத்வ மிந்த்ரியாண்யாதௌ
நியம்ய பரதர்ஷப |
பாப்மாநம் ப்ரஜஹி ஹ்யேநம்
ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந நாசநம் ||

ஆதலால் தொடக்கத்திலேயே இந்திரியங்களைக் காத்து இந்தக் கொடிய சத்துருவைக் கொல்லுவாயாக. இல்லையேல் அது உன் பகுத்தறிவையும் ஞானத்தையும் அழித்து விடும். (3-41)

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம்
த்வாரம் நாசந மாத்மந: |

காம : க்ரோதஸ்ததா லோபஸ்தஸ்மா
தேதத்ரயம் த்யஜேத் ॥

ஆத்ம நாசத்துக்குக் காரணமான காமம், குரோதம், லோபம் ஆகிய இம் மூன்றும் நரகத்திற்கு வாயில்கள். ஆத லால், இம் மூன்றும் முற்றிலும் ஒழிக்கப்பட வேண்டியவை.
(16-21)

ஏதைர் விமுக்த : கௌந்தேய
தமோத்வாரை ஸ்த்ரிபிர் நர .—
ஆசரத்யாத்மந : ச்ரேயஸ்த்தோ
யாதி பராம் கதிம் ॥

இந்த மூன்று இருள் வாயில்களினின்றும் விலகி நிற்பவன் தன் ஆத்மாவுக்கு நலந்தேடிக் கொள்கிருன். அதனுல் பரகதி அடைகிருன்.
(16-22)

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய
புருஷஸ்ய விபச்சித : |
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி
ஹரந்நி ப்ரஸபம் மந : |

ஒருவன் அறிவுபடைத்துத் தவ முயற்சியும் செய்து கொண்டிருந்தாலுங் கூட ஆபத்து கொண்டுவரும் இந்திரியங் கள் மனதை வலியப் பிடித்துக்கொண்டு சென்று விடுகின்றன.
(2-60)

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய
-
யுக்த ஆஸித மத்பர: |
- - - - -
வசேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி
ഠ ഠ
தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||
- - - - = -

அவற்றை நன்ருக அடக்கி, யோகத்தில் நிலைகொண்டு மனதை என்னிடம் செலுத்திஞல், புலன்கள் வசப்படும். அவனைத்தான் நிலைகொண்ட ஞானம் படைத்தவனுகக் கொள்ளலாம். (2-61)

த்யாயதோ விஷயாந்பூம்ஸ :
o - -
ஸங்கஸ்தேஷூ பஜாயதே |
ഠ - - -
ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம :
ഠ - - -
காமாத் க்ரோதோ'பி ஜாயதே =
- - o o -

மனிதன் விஷயங்களைக் கருதும்போது அவற்றில் பற்றுத லுண்டாகிறது. பற்றுதலால் அடங்கா விருப்பமுண்டாகிறது. விருப்பத்தினின்று சினம் உண்டாகிறது. (2-62)

க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ :
- o ഠ o -
ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதி விப்ரமா :
- - o
ஸ்ம்ருதி ப்ரம்சாத் புத்தி நாசோ
- o ഠ ഠ ഠ ഠ ഠ ഠ
புத்திநாசாத் ப்ரணசயதி ||
ഠ ഠ ഠ ഠ - -

சினத்தால் மயக்கம் உண்டாகி, மயக்கத்தால் நினைவு தவறுதல் உண்டாகும், அதாவது அறிந்ததும் அனுபவ ஞான மும் மறந்துபோகும். மறப்பினுல் புத்தி அழிந்து விடுகிறது; புத்தி அழிந்ததும் மனிதன் நாசமடைகிறுன். (2-63)

இந்த்ரியாணும் ஹி சரதாம்
யன்மநோ' நுவிதியதே |
ததஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம்
வாயுர் நாவமி வாம்பஸி ||

இந்திரியங்களை விஷயங்களில் செலுத்துகையில் ஒருவனு டைய மனமும் இந்திரியங்களோடு செல்லும். அதன்பின் கட லில் கப்பலைப் புயல்காற்று தூக்கிச் செல்லுவது போல் அவனு டைய மதி அடிபட்டு அலையும். (2–67)

முதலில் ஆசை மனமகிழ்ச்சிகள் அமிருதம் போலிருந்து பின்பு விஷமேயாகும். இவற்றினின்று மனிதன் உண்மைச் சுகம் பெறமாட்டான். துக்கமாகத்தான் முடியும். புலன்களை யும் மனதையும் அடக்குதல் முதலில் விஷம்போல் கசக்கும். ஆனுல் அம் மருந்தே பின்பு ஞானத்தால் உதிக்கும் சுகானந் தத்தைத் தரும். ஆகையால் உண்மை இன்பம் வேறு, பொய் இன்பம் வேறு.

ஸுகம் த்வி தாநீம்த்ரிவிதம்
ச்ருணு மே பரதர்ஷப |
அப்யாஸாத் ரமதே யத்ர
து:காந்தம் ச நிகச்சதி ||

எதனிலே பயிலப் பயில ஒருவன் மனதில் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறதோ, எதனால் ஒருவனை எய்திய துக்கங்கள் தீருவதைக் காண்கின்றானோ, (18–36)

யத்ததக்ரே விஷமிவ பரிணாமமே
அம்ருதோ பமம் |
தத்ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்த
மாத்ம புத்தி ப்ரஸாதஜம் ||

எது தொடக்கத்தில் விஷத்தைப் போலிருந்தாலும், முடிவில் அமிர்தத்தைப்போல் ஆகிறதோ, அந்த இன்பமே ஸாத்வீகமும். அந்த இன்பம் உள்ளத்தில் அமைதி உண்டாவதினால் உண்டாகும். (18–37)

19. தியானம்

எந்த வேலே செய்யும்போதும் தன்னுடைய இந்திரிய அனுபோக சுகங்களேக் கருதாமல் செய்யவேண்டிய வேலே யைச் செய்யப் பழக்கிக்கொண்டால், அதன் பிறகு, ஒருபடி மேல் செல்லலாம். செய்யவேண்டியதைச் செய்வதே தன் கடமையும் அதிகாரமும் என்று அறிந்து அதன் முடிவைப்பற்றிக் கவலேப்படாமல், அது எந்த விதமாயினும் அதற்காக மகிழ்ச்சியோ துயரமோ அடையாமலிருக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். செய்யும் முயற்சியில் வெற்றி பெறினும் அபஜய மாயினும் மனங்கலங்கக் கூடாது. சுகத்தையும் துக்கத்தை யும் சமமாகப் பாவிக்க வேண்டும். அதாவது, மகிழ்ச்சி தரும் சம்பவங்கள் ஏற்பட்டாலும், மன அமைதி இழக்காமல் இருக்குமாறு வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். சுகம் வரு முன் அதைப்பற்றி நினேத்து நினேத்து ஆசைப்பட்டு மனங் கலங்குவதும், வந்து போனபின் அதை மறுபடியும் நினேத்து நினேத்துத் துக்கப்படுவதும் சுகதுக்கத்தின் இடைவிடாதத் துவந்தத் தொடர்ச்சியாகும். சுகமும் துக்கமும் ஒன்றின்றி மற்ருென்று இருக்க முடியாது. ஒரு சுகம் நேர்ந்தால் அது ஏதேனும் ஒருசமயம் முடிந்தே தீரவேண்டும். அதன் பின் துக்கம் நிச்சயம். துக்கம் என்கிற உணர்ச்சி யனுபவம் இல்லாமல் சுக உணர்ச்சியும் இருக்க முடியாது. இவையிரண்டும் சேர்ந்தே ஒன்றின்பின் ஒன்ருகவரும். துக்கமே இல்லாவிடின் சுகமே துக் மாகும். இரண்டும் பொருள்களின் சேர்க்கையால் உண்டாகி, க்ஷணமாத்திரம் இருந்து மறையும் மனேபாவங்களே யொழிய வேறல்ல. இவை ஆத்மாவைத் தீண்டா. அதாவது அதை அழிக்கவோ மாற்றவோ அவைகளால் முடியா. வெளியி லிருந்து வரும் எந்தச் சுகமும் துக்கமும் ஆத்மாவுக்கு பாக்கி யத்தை உண்டாக்காது. குறைக்கவும் முடியாது. தன் உள்ளத் தில் எண்ணும் எண்ணங்களும், தான் செய்யும் செயல்களுமே ஆத்மாவின் முன்னேற்றத்திற்கும், பிற்போக்குக்கும் கார ணம்; வேறு எதுவு மல்ல. ஆத்மாவைப் பற்றியே மனிதன் கவலே செலுத்த வேண்டும். அதைப் புறச் சுகங்களும்,

துக்கங்களும் தீண்டா என்கிற பெரிய உண்மையை நன்ருக உணர்வதே சாந்திக்கு வழி.

மாத்ராஸ் பர்சாஸ்து கௌந்தேய
சீதோஷ்ண ஸுகது: கதா: |
ஆகமாபாயிநோ' நித்யாஸ்தாம்
ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பாரத

குளிரும் வெப்பமும் இன்பமும் துன்பமும்,பூதப் பொருள்களின் அணுக்களுடைய தீண்டுதலிஞல் தோன்றும், மறையும் காலவரைக்குப் பின் மறைந்து போகும். அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள். (2–14)

யம்ஹி ந வ்யத யந்த்யே தே
புருஷம் புருஷர்ஷப |
ஸமது:க ஸுகம் தீரம்
ஸோ'ம்ருதத்வாய கல்பதே ॥

எவன் இவற்ருல் துயரம் அடையாமல் இன்பமும் துன்பமும் நிகரெனக்கொள்கிருனே அந்தத் தீரன் அமிருதத்வத்தை அடைந்தவனுகவே வைத்துக்கொள்ளலாம். (2–15)

ஸுகது:கே ஸமே க்ருத்வா
லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ |

ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ
- - ōŏ
நைவம் பாபம வாப்ஸ்யஸி ॥
- - -

சுகமும் துக்கமும், பொருளை இழத்தலும் பெறுதலும், வெற்றியும், தோல்வியும், இவற்றை நிகரெனக் கொண்டு போருக்கு ஒருப்படு. இவ்வண்ணம் கருமம் புரிந்தால் உன்னைப் பாவம் தீண்டாது. (2-38)

யேஹி ஸம்ஸ்பர்சஜா
-ŏ
போகா து:கயோநய ஏவ தே |
ō ŏ ŏ =
ஆத்யந்தவந்த: கௌந்தேய
ŏ - - - -
ந தேஷு ரமதே புத: |
- - ŏō

புறத் தீண்டுதல்களினால் உண்டாகும் இன்பங்கள் துக்கத்திற்குப் பிறப்பிடங்களாய் முடியும். அவ்வின்பங்கள் எல்லாம் தொடக்கமும் இறுதியுமுடையன. அறிவுடையோன் அவற்றில் களியுறுவதில்லை. (5-22)

சக்நோதீ ஹைவ ய: ஸோடும்
ō- - - -ō
ப்ராக் சரீர விமோக்ஷணாத் |
- - ŏ -
காமக் ரோதோத் பவம்
- -ŏ ŏŏō
வேகம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகி நர: |
ŏ - - =

சரீரத்தினின்று விடுபடுவதற்குமுன் இவ்வுலகத்திலேயே காமக் குரோதங்களால் விளையும் வேகத்தை எவன்

பொறுக்கப் பயில்கிறுனே அவனே யோகி. அந்த மனிதனே உண்மையில் சுகத்தை யடைந்தவன். (5-23)

ஆத்ம ஞானத்தின் பயனுக மனதில் சாந்தியடைந்தால் அதுவே பரமாநந்தம். பரமபதத்தில் அடையக்கூடிய சுகத்திற்கு ஒருவாறு சமமாய்ச் சொல்லக்கூடியதும் இவ்வுலகத்திலேயே அடையக்கூடியதும் இந்த சாந்தமே.

யோ'ந்த ஸுகோ'ந்தரா ராமஸ்த தா
ந்நர்ஜ்யோதி ரேவ ய: |
ஸ யோகி ப்ரஹ்ம நிர்வாணம்
ப்ரமபூதோ'தி கச்சதி ||

புறப்பொருளின் பயனுக இல்லாமல் தனக்குள்ளே இன்பமுடையவனுய், தனக்குள்ளே களியுறுவோனுய், தனக்குள்ளே ஒளி பெற்றவனுகிய யோகி பிரம்மநிலேயடைந்து பிரம்ம நிர்வாணம் எய்துகிறுன். (5-25)

காமக்ரோத வியுக்தாநாம்
யதீநாம் யதசேதஸாம் |
அபிதேச ப்ரஹ்ம நிர்வாணம்
வர்ததே விதிதாத்மநாம் ||

காமமும் குரோதமும் தவிர்த்து, சித்தத்தைக் கட்டுப் படுத்திய ஆத்ம ஞானிகளுக்கும் பிரம்ம நிர்வாணம் அருகிலேயே உள்ளதாகும். (5-26)

யதேந்த்ரிய மநோபுத்திர்
முநிர்மோக்ஷ பராயண: |
விகதேச்சா பயக்ரோதோ ய ||
ஸதா முக்த ஏவ ஸ: ||

இந்திரியங்களையும் மனதையும் புத்தியையும் கட்டுக்குள் அடக்கி, மோக்ஷமே வாழ்க்கையின் இலக்கு என்று கண்டு கொண்டு, ஆசை, பயம், குரோதம் இவைகளை ஒழித்தவன் முனியே ஆவான்; முக்தனே யாவான். (5- 8)

எந்தக் காரியம் செய்தபோதிலும் அதைச்சுயநல எண்ண மில்லாமல் செய்வதில் நன்ருய்ப் பழகி, அதுவே சுபாவமாகச் செய்துகொண்டுவிட்டால், பிறகு மனம் பக்குவப்படும். அதன் மேல் கருமங்கள் எப்படி முடிந்தாலும் சாந்தம் குலையாமல் நிற்கச் சக்தியுண்டாகும். ஆசைப் பற்றுகளை விட்டாலொழிய இது முடியாது. உண்மைச் சுகம் அந்தராத்மாவில் உண் டாவதுதான். புலன்கள் வழியால் அடையும் சுகபோகங்கள் ஆத்ம சுகத்தைத் தரா என்பதை நன்கு உணரவேண்டும்.

ஆருருக்ஷோர்முநேர் யோகம்
கர்ம காரண முச்யதே |
யோகாரூடஸ்ய தஸ்யைவ
சம: காரண முச்யதே ||

யோக நிலையை அடைய விரும்பும் முனிக்குக் கருமமே சாதனமாகக் கூறப்படுகிறது. யோக நிலையை அடைந்தபின்

அதனுலுண்டாகும் உள்ளச் சாந்தமே அவனுக்கு அடுத்தபடி யான சாதனமாகிறது. (6-3)

யதா ஹி நேந்த்ரியார் தேஷு
ந கர்மஸ்வ நுஷ்ஜ்ஜதே |
ஸர்வ ஸங்கல்ப ஸந்யாஸி
யோகாரூடஸ்த தோச்யதே ॥

இந்திரிய சுகம் கொடுக்கும் விஷயங்களிலும் உலக விவகாரங்களிலும் பற்று வைக்காமல், இதைச் செய்து முடிக்கவேண்டும் அதைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசையும் எண்ணமும் இல்லாமல் இருந்தால்தான் ஒருவன் யோகநிலையடைந்தவனுவான். (6-4)

உத்தரே தாத்மநா''த் மாநம்
நா''த்மாநமவ ஸாதயேத் |
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ
பந்துராத்மைவ ரிபுராத்மந: ॥

தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளும் சாதனம் ஒருவனுக்குத் தன்னிடமே இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்க. உள்ளத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு தாழ்வு அடைய வேண்டாம். ஒருவனுக்குத் தானே நண்பன்; தானே சத்துருவுமாவான். (6-5)

பந்துராத்மா''த்ம நஸ்தஸ்ய
யேநா''த்மைவா த்மநாஜித: |

அநாத்மநஸ்து சத்துருத்வே
வர்தேதா''த்மைவ சத்துருவத் ॥

தன் மனத்தை ஒருவன் வென்றால் தனக்குத்தானே நண்பனாகிறான், மனத்தை வெல்லாதவனுக்குத் தன் உள்ளமே பகையாகி அவனைக் கெடுக்கும். (6-6)

ஜிதாத்மந: ப்ரசாந்தஸ்ய
பரமாத்மா ஸமாஹித: |
சீதோஷ்ணஸுகது: கேஷு
ததா மாநாப மாநயோ:

தன்னைத்தான் வென்று ஆறுதல் அடைந்தவனுடைய உயரிய ஆத்மா சீதோஷ்ணங்களிலும், சுக துக்கங்களிலும், மான அவமானங்களிலும் சமநிலைப்பட்டு விளங்கும். (6-7)

சுகத்திலும் துக்கத்திலும் மனங்கலங்காத சமத்துவ நிலையை அடையத் தியானம் அவசியம். கர்மயோகம் பழகிய பின், அதாவது தனக்கேற்பட்ட கடமைகளைச் சுய நலம் கருதாமல் செய்து, கருமங்களின் முடிவைப் பற்றிக் கவலையும் மனக் கலக்கமுமில்லாமல் இருக்கப் பழகியபின் அவ்வப்போது தனிமையிடத்தில் தங்கி, சித்த மலங்களை நீக்கி, தியானத்தில் அமர்வதினால் மனதில் ஸ்திர முண்டாகும். இத்தகைய தியானத்தை அப்பியசிப்பதுதான் கீழ்க்கண்ட சுலோகங்களில் "யோகம்" என்று சொல்லப்படுவது.

யோகீ யுஞ்ஜீத ஸததம்
ஆத்மாநம் ரஹஸி ஸ்தித: |

ஏகாகீ யதசித்தாத்மா
நிராசீர பரிக்ரஹ: ॥

அடிக்கடி ஜன சஞ்சாரமில்லாத இடத்தில் தனியாக இருந்து உள்ளத்தையும் பொறிகளையும் அடக்கியாண்டு, பொருள்களை அடைய விரும்பாமலும் பொருள்களை சேமித்து வைத்துக்கொள்ளாமலும் அப்பியசித்து, தன்னைத் தான் அடக்கி யோகநிலையை அடையவேண்டும். (6-10)

சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய
ஸ்திரமாஸ நமாத்மந: |
நாத்யுச்சரிதம் நாதிநீசம்
சைலாஜி நகுசோத்தரம் ।

சுத்தமான இடம் பார்த்து, அதிக உயரமில்லாமலும் அதிகத் தாழ்வில்லாமலும், ஓர் உறுதியான ஆசனம் சமைத்துக்கொண்டு, துணி, மான் தோல், தர்ப்பை இவற்றைப் போட்டு உட்கார வேண்டும். (6-11)

தத்ரை காக்ரம் மந: க்ருத்வா
யத்சித்தேந்த்ரிய க்ரிய:
உபவிச் யாஸ்தே யுஞ்ஜ்யாத்
யோகமாத்ம விசுத்தயே ॥

மனதை ஒருமுகமாக்கி உள்ளத்தையும் இந்திரியச் செயல்களையும் நன்கு கட்டுப்படுத்தி ஆசனத்திலமர்ந்து மனத் தூய்மை யடையும்படி யோகத்திலே பொருந்தக் கடவன். (6-12)

ஸமம் காய சிரோக்ரீவம்
தாரயந் நசலம் ஸ்திர: |
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம்
ஸ்வம் திசச்சா நவலோகயந்

உடம்பையும் தலையையும் கழுத்தையும் நேராக அசையாமல் உட்கார்ந்து, மூக்கு நுனியில் திருஷ்டி யெல்லாம் வைத்து, இங்குமங்கும் பார்க்காம லிருக்கவேண்டும். (6-13)

ப்சாந்தாத்மா விகதஸர்
ப்ரஹ்மசாரி வ்ரதே ஸதித: |
மந: ஸம்யம்ய மச்சித்தோ
யுக்த ஆஸீத மத்பர: ||

ஆறுதல் எய்திய உள்ளத்துடன் அச்சம் என்பது இல்லாமல், பிரமசரிய விரதத்தில் நிலைகொண்டு, மனத்தை அடக்கி, என்மேல் சித்தத்தைச் செலுத்தி அடைய வேண்டிய பரம் பொருளாக என்னையே தியானித்துக்கொண்டு உட்கார்ந் திருப்பான்.

நாத்யச்நதஸ்து யோகோ'ஸ்தி
ந சைகாந்த மநச்நத: |

ந சாதி ஸ்வப்ந சீலஸ்ய

ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுந ॥

மிகைபட உண்போனுக்கு யோகமில்லை; முற்றிலும் உபவாசமிருப்பதினுலும் பயன் இல்லை, மிகுதியாக உறங்குவோனுக்கும் யோகம் முடியாது; அப்படியே தூக்கம் விட்டதனுலும் பயனில்லை. (6-16)

யுக்தாஹார விஹாரஸ்ய

யுக்த சேஷ்டஸ்ய கர்மஸு

யுக்தஸ்வப்நாவ போதஸ்ய

யோகோ பவதி து:கஹா ॥

ஒழுங்குக்கு உட்பட்ட உணவும், விளையாட்டும், கருமங்களைச் செய்வதில் ஒழுங்குக்கு உட்பட்ட முறையும், ஒழுங்குக்கு உட்பட்ட உறக்கமும் விழிப்புங்கொண்டவனே துயரம் என்பதை யொழிக்கும் தியானயோக நிலையை அடைவான். (6-17)

யதா தீபோ நிவாதஸ்தோ

நேங்கதே ஸோபமா ஸ்மிருதா |

யோகிநோ யதசித்தஸ்ய

யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மந :

சித்தத்தைக் கட்டிப்பிடித்து ஆத்ம யோகத்தில் நிற்கும் யோகிக்கு, காற்றில்லாத இடத்தில் அசைவின்றி நிற்கும் விளக்கை, முன்னோர்கள் உவமையாகக் காட்டினார்கள். அதாவது புறவிஷயங்கள் தீண்டாமல் மனத்தைக் காத்தால் உள்ளம் அசையாமல் நிற்கும். (6-19)

எந்த விஷயத்திலும் வரம்புமீறிப் போகக்கூடா தென் பதைக் கீதை வற்புறுத்துகிறது. நோன்புகளிலும் அளவுக்கு மிஞ்சிப் போக வேண்டாம் என்று மேலே சொல்லியிருப் பதைக் கவனிக்க. யோக சித்திக்கு முக்கியமான சாதனம் மனதைக் காப்பது. மனமானது ஓடித் திரியவே பார்க்கிறது. மனத்தில் உத்பவமாகும் நினைவுகளை அடக்கியாளாமல் போனால், அவை உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு ஓடிவிடும். எப்போதும் இழுத்துப் பிடித்தே யிருக்க வேண்டும். எவ்வளவு சிரமப்பட்டு அடக்கினாலும், மறந்து மறந்து மறுபடியும் நினைவுகள் ஓடித் திரியும். அதைக் கண்டு கலக்கமடையாமல் அவ்வப்போது மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு பரமாத்ம சிந்தனையில் நிற்க வேண்டும்.

ஸங்கல்ப ப்ரபவாந் காமாந்

ஸத்யக்த்வா ஸர்வாந் அசேஷத: |

மநஸை வேந்த்ரிய க்ராமம்

விநியம்ய ஸமந்தத: ||

மனத்தில் 'கற்பித்துக்கொள்ளும் எண்ணங்களினின்று எழும் விருப்பங்களை யெல்லாம் மிச்சமறத் துறந்துவிட்டு, எல்லா விஷயங்களினின்றும் விலகுமாறு இந்திரியங்களை மனத்தால் கட்டுப்படுத்தி, (6-24)

சநை: சநை ருபரமேத்

புத்த்யா த்ருதிக்ருஹீதயா |

ஆத்மஸம்ஸ்தம் மந: க்ருத்வா

ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத் ||

ஸ்திர புத்தியுடன் மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்தி, வரவர அதிலேயே மகிழ்ச்சி பெறப் பழகி, வேறு எதிலும் மனத்தைச் செலுத்திக் கவலையுறு திருக்கக் கடவன். (6-25)

யதோ யதோ நிச்சரதி

மநச் சஞ்சல மஸ்திரம் |

ததஸ்ததோ நியம்யைத்தாத்

மந்யேவ வசம் நயேத் ||

மனம் சஞ்சலமாய் ஸ்திரமின்றி உழலும்போ தெல்லாம், உடனுக்குடனே அதைக் கட்டுப்படுத்தி ஆத்மாவுக்கு வசமாக்கிக்கொள்வான். (6–26)

ப்ரசாந்த மதஸம் ஹயேநம்

யோகிநம் ஸுகமுத்தமம் |

உபைதி சாந்த ரஜஸம்

ப்ரஹ்ம பூதம் அகல்மஷம் ||

ரஜோ குணம் ஆறி, மனம் சாந்தமாகி மாசு நீங்கி, பிரம்மநிலை யடைந்த யோகிக்கு மிகச் சிறந்த சுகம் கிடைக்கிறது. (6–27)

மன அமைதி யடைந்தவன் எவ்வாறிருப்பான் என்பதை அடியில் காணலாம்.

அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம்

மைத்ர: கருண ஏ வச |

நிர்மமோ நிரஹங்கார:

ஸமது:க ஸுக: க்ஷமீ ||

எவ்வுயிரையும் பகைத்தலின்றி நட்பும் கருணையும் உடையவனாய், யான் என்பதும் எனது என்பதும் நீங்கி, சுகத்தையும் துக்கத்தையும் நிகராகக் கொண்டு, (12-13)

ஸந்துஷ்ட: ஸததம் யோகீ

யதாத்மா த்ருடநிச்சய:

மய்யர்பிதம் அநோபுத்தியோர்

மே பக்த: ஸ மே ப்ரிய: ||

எப்போதும் மன மகிழ்ச்சியுடையவனாய், உள்ளத்தை வசப்படுத்தியவனாய், திட நிச்சய முடையவனாய், என்னிடத்திலேயே மதத்தையும் அர்ப்பணம்செய்த யோகி என் பக்தன், எனக்கு இனியவன். (12-14)

யஸ்மாந் நோத் விஜதே லோகோ

லோகாந்நோத் விஜதே ச ய: |

ஹர்ஷாமர்ஷ பயோத்வேகை:

முக்தோ ய: ஸ ச மே ப்ரிய: ||

எவன் ஜனங்களுக்கு வேதனை உண்டாக்காமலும், ஜனங்களின் செயல்களால் வேதனை அடையாமலும் வாழ்கிறானோ, எவன் களிப்பாலும், அச்சத்தாலும், சினத்தாலும் விளையும் கொதிப்புகளினின்று விடுபட்டானோ, அவனே எனக்கு இனியவன். (12-15)

அநபேக்ஷ: சுசிர்தக்ஷ

உதாஸீநோ கதவ்யத: |

ஸர்வாரம்ப பரித்யாகீ

o - - ∩

யோ மத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: ॥

o ∩ o - - -

எதனையும் வேண்டி எதிர்பார்த்தலின்றி, தூயோனாய் கடமைகளைச் செய்து தீர்ப்பதில் திறமுடையோனாய், பற்று களற்றவனாய், கவலை நீங்கியவனாய், சுய காரிய திட்டங்களை அறவே துறந்து என்னிடம் பக்தி செலுத்துவோனே எனக்கு இனியவன். (12-16)

யோ ந ஹ்ருஷ்ய ருத்வேஷ்டி

∩ -

ந சோசதி ந காம்க்ஷதி |

∩ - - - -

சுபா சுப பரித்யாகீ

∩o ∩o - - - o

பக்திமா ந்ய: ஸ மே பிரிய: ॥

o - - -

களித்தலும் பகைத்தலும், துயர்ப்படுதலும், அவா வுறுதலுமின்றி நன்மை தீமை வேற்றுமையைத் துறந்த பக்தி மானே எனக்கு இனியவன். (12-16)

ஸம: சத்ரௌ ச மித்ரே ச

∩ - - - -

ததா மாநாப மாநயோ:

- = -

சீதோஷ்ண ஸுகது:கேஷு

∩ - = ∩ =

ஸம: ஸங்க விவார்ஜித: ॥

o

பகைவனிடத்தும் நண்பனிடத்தும், பிறர் மதித்தலிலும் அவமதித்தலிலும், குளிரிலும், வெப்பத்திலும், இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் சமமாக இருந்து பற்றுகளை நீக்கி, (12-18)

துல்யநிந்தா ஸ்துதிர்மௌநீ

- o - -

ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித் |

- - - - -

அநிகேத: ஸ்திரமதிர்

பக்திமாந்மே ப்ரியோ நர: ॥

புகழையும் இகழையும் நிகராகக்கொண்டு, பயனற்ற பேச்சின்றி, யாது வரினும் அதில் மகிழ்ச்சியுற்று, தன் வீடு இது என்பதில்லாமல், ஸ்திர புத்தியுடனிருக்கும் பக்தன் எனக்கு இனியவன். (12-19)

இவ்வாறு இந்திரிய நிக்ரகத்தினாலும், தினசரி நியமங்களாலும் தியானத்தாலும் அடைந்த சாந்தியையுங்கூட, பூர்வ ஜென்ம கர்மவானுகப் பிறக்கும்போது தேகத்தோடு கூடவந்திருக்கும் பிரகிருதி குணங்கள் கலைத்துக் கொண்டேயிருக்கும். ஞானமடைந்த பின்னும் இந்தக் குழப்பம் உண்டாகும். அதைக்கண்டு தயங்க வேண்டியதில்லை. அது சுபாவம் என்று உணர்ந்து, அடிக்கடி, தியானத்தினாலும் பக்தியினாலும் பரம்பொருளை நினைவூட்டிக் கொண்டு சாந்தியை இழக்காமல் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிரகிருதி குணங்களைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும். குணங்களைத் தாண்டினவன் யாரெனில்,

ப்ரகாசம் ச ப்ரவிருத்திம் ச

மோஹமேவ ச பாண்டவ |

ந த்வேஷ்டி ஸம்ப்ரவிருத்தாநி

ந நிவ்ருத்தாநி காங்க்ஷதி ॥

மனப் பிரகாசம், தொழில் செய்யத் தூண்டும் குணம், அறிவு நீங்கிய நிலை, இவை முறையே தோன்றும்போது வெறுக்காமலும் இருப்போன். (14-22)

உதாஸீந வதாஸீநோ

குணைர்யோ நவிசால்யதே |

குணுவர்தந்த இத்யேவ

யோ'வதிஷ்டதீ நேங்கதே ॥

சுபாவ குணங்களால் மனங்கலங்காமல் உதாஸீனமாக அமர்ந்து, "குணங்கள் சுழல்கின்றன" என்றெண்ணி அசை வற்று நிற்பவன், (14-23)

ஸமது:க ஸுக: ஸ்வஸ்த:

ஸமலோஷ்டாச் மகாஞ்சந :

துல்ப ப்ரியாப்ரியோ தீரஸ்துல்ய

நிந்தாத்ம ஸம்ஸ்துதி : ॥

துக்கத்தையும் சுகத்தையும் சமமாகக் கொண்டு ஆத்ம நிலையில் நிற்பவன், மண்ணுங்கட்டியையுங் கல்லேயும் பொன் னேயும் நிகராகக் காண்பவன், பிரியம் உள்ளவரிடத்தும், பிரியம் இல்லாதவரிடத்தும் சமமாக நடப்பவன், இகழை யும் புகழையும் நிகராகக் கொள்ளும் தீரன், (14-24)

மாநாப மாநயோஸ் துல்யஸ்

துல்யோ மித்ராரி பக்ஷயோ : |

ஸர்வாரம்ப பரித்யாகீ

குணுதீத:ஸ உச்யதே |

கௌரவத்தையும் அவமதிப்பையும் நிகராகக் கருது பவன், நண்பரிடத்தும் பகைவரிடத்தும் நடுநிலைமை பூண்ட வன், தனக்கென்ற தொழிலாரம்பங்கள் அனைத்தையும் துறந்தவன், இத்தகையோனே குணங்களைக் கடந்தவன் என்று மதிக்கப்படுவான். (14-25)

20. இயற்கைக் குணங்கள்

மனிதன் ஏன் தவறான வழியில் செல்கிறான் என்பதன் உண்மைக் காரணத்தை அடிக்கடி நினைவுக்குத் தந்துகொள்ள வேண்டும். தீச் செயல் செய்தவர்களைக் கண்டு சாந்தம் இழக்காமல் அவர்கள்பால் அன்பு பாராட்டவும் மனம் கலங்கும் போதெல்லாம் அமைதி யடையவும், இது மிகவும் பயன்படும்.

தன்னைத்தான் அடக்கி யாளாமல் மனதை அஜாக்கிரதையாக விட்டபோதெல்லாம், பிறப்புடன் வந்திருக்கும் இயற்கை சுபாவத்தின் வேகம் வேலை செய்யும். இயற்கைச் சுபாவம் என்பது அனைவரையும் வேதனைப்படுத்துகிறது. அது செய்கை ரூபமாக வெளிப்படுகிறது. இதை ஒருவனிடம் கண்டு நாம் கோபிக்கலாமா? மற்றவர்கள் செயலைக்கண்டு வெறுப்படையும்போதெல்லாம், அவனவன் தத்தம் குறைகளை நினைவுக்குத் தந்துகொள்ள வேண்டும். உன் மனம் சுத்தமாக இருக்கிறதா? உன் இயற்கைச் சுபாவம் உனக்குத் தெரியுமே? மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படையாகாவிடினும் அது உள்ளே செய்யும் வேலையை நீ கண்டிருக்கிறாயே? அதை அடக்கினது உன் பாக்கியம். மற்றவர்கள் அந்தப் பாக்கியத்தை அடையாமல் போனதற்கு வருந்துவாயாக. பகவானுடைய பிரஸாதத்தை அடைந்தாலல்லவோ ஆத்மா இந்தச் சுபாவ கர்ம மூட்டையினின்று தப்பமுடியும்? உலகத்தில் நடப்பதெல்லாம் பகவான் சங்கற்பம். எது தீமை, எது நன்மை என்று நீ தீர்மானிக்கலாமா? முடிவில் தீயது எது, நன்மை எது என்பது ஆண்டவனுக்கேதான் தெரியும்; ஜகத்தின் அமைப்பை அறியாத நாம் தீர்மானிக்க முடியாது. உண்மையான அடக்கத்துடன் அவனவன் தத்தம் வாழ்க்கைக் கடமைகளைச் செய்து கொண்டு போக வேண்டும்.

ப்ரக்ருத்யைவ ச கர்மாணி
- - o - - -
க்ரியமாணானி ஸர்வச: |

ய:பச்யதி ததா''மாநம்

அகர் தாரம் ஸ:பச்யதி ||

எவ்வகையிலும் தொழில்கள் தேகத்தோடு வந்த பிரகிருதியாலேயே செய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் ஆத்மா வானது கர்த்தா அல்ல என்று கண்டு கொண்டோனே உண்மையைக் கண்டவன். (13-29)

ஸத்வம் ரஜஸ்தம் இதி குணு:

ப்ரக்ருதி ஸம்பவா: |

நிபத்ரந்தி மஹாபாஹோ

தேஹே தேஹிந மவ்யயம் ||

ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், இந்தக் குணங்கள் பிரகிருதியில் எழுகின்றன. மாறுத சுபாவம் படைத்ததாயினும் உடம்பில் நிற்கும்போது ஆத்மா இக்குணங்களால் கட்டுப்படுகின்றது. (14-5)

நாந்யம் குணேப்ய: கர்தாரம்

யதா த்ரஷ்டா'நு பச்யதி |

குணேப்யச்ச பரம் வேத்தி

மத்பாவம் ஸோ'திகச்சதி ||

செய்யும் காரியங்களுக்குக் குணங்களைத் தவிர வேறு மூல காரணம் இல்லை யென்பதை ஜீவன் கண்டு கொண்டு, குணங்களுக்கு மேலுள்ள மெய்ப்பொருளை அறிவாணுயின் என்னை யடைந்தவனுவான். (14–19)

ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம்

வா திவி தேவேஷு வா புந: |

ஸத்தவம் ப்ரக்ருதி ஜைர்முக்தம்

யத் தேபி:ஸ்யாத்த்ரி பிர் குணை: ||

இயற்கையில் தோன்றும் இம்மூன்று குணங்களினின்றும் விடுபட்டு நிற்கும் உயிர் மண்ணுலகத்திலுமில்லை, வானுலகத்தில் தேவருள்ளும் இல்லை. (18-40)

ஸ்வபாவஜேந கௌந்தேய

நிபத்த: ஸ்வேந கர்மணா |

கர்தும் நேச்சாஸி யந்மோஹாத்

கரிஷ்யஸ்ய வசோபிதத் ||

பிறப்பில் தோன்றிய சுபாவத் தொழிலால் கட்டுண்டிருக்கும் நீ மோகங்கொண்டு அதனைச் செய்ய விரும்பாயெனினும் உன் வசமின்றியே நீ அதைச் செய்வாய். (18-60)

ந கர்த்ருத்வம் ந கர்மாணி

லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு: |

ந கர்மபலம் ஸம்யோகம்

ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்ததே ||

பிரகாசப்பேறு பெற்ற ஜீவன், செயல், செய்கை, செய்யப்பட்டதன் பயன், இவற்றுள் எதனையும் தனதென்று உண்டாக்கிக் கொள்வதில்லை. அந் நிலைமையடைந்த ஜீவனைப் பொறுத்த மட்டில் இயற்கையே நடைபெறுகிறது. **(5-14)**

நாதத்தே கஸ்யசித் பாபம்

ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு: |

அஜ்ஞாநேந ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநம்

தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ: ||

சுபாவ ஞானமானது அஞ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டிருப்பதால், ஜீவன்கள் மயக்கம் எய்துகின்றன. பிரகாச மடைந்த ஆத்மா, எதையும் தீய செய்கை அல்லது நற்செய்கை என்று வெறுப்பதும் ஏற்பதுமில்லே. (5-15)

அநாதித்வாந் நிர்குணத்வாத்

பரமாத்மா” யமவ்யய: |

சரீரஸ்தோ’பி கௌந்தேய

ந கரோதி ந லிப்யதே ||

ஆத்மாவுக்கு ஆதியின்மையாலும், குணமின்மையாலும் குணங்களேக் கடந்த மாறுதலற்ற ஆத்மா உடம்பில் நின்றலும், செயலற்று பற்றற்று நிற்கும். (13-31)

ஈச்வர: ஸர்வ பூதா நாம்

ஹ்ருத்தேசே’ர்ஜுந திஷ்டதி

ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி

யந்த்ராரூடாநி மாயயா ||

எல்லா உயிர்களின் உள்ளத்திலும் ஈசுவரன் இருக்கிருன். மாயையைக் கருவியாகக் கொண்டு அவன் எல்லா

உயிர்களையும் சக்கரத்திலேற்றிய பிரதிமைகளைப் போல் சுழற்றுகிருன். (18-61)

இந்தச் சுலோகங்களால் என்ன தெரிந்து கொண்டோம்? பிறக்கும்போது என்ன குணங்களுடன் பிறக்கிறேமோ அவை நம்மைத் தூண்டுகின்றன. பாவம் செய்தான் என்று ஒருவனையும் துவேஷிக்கக் கூடாது; இழிவாகவும் நடத்தக் கூடாது. அவன் அந்தப் பாவத்தைச் செய்தான், நான் செய்யவில்லை என்று கர்வப்படவுங் கூடாது.

ஈசுவரனே அனைத்துக்கும் கர்த்தா என்று சொல்லுவதனுல், தன் பொறுப்பு தனக்கில்லை யென்று பொருள் செய்து கொள்ளக் கூடாது. எல்லாம் பிறப்புச் சுபாவம் என்று விட்டு விட்டு, பொறுப்பற்று நடக்க இந்தச் சுலோகங்களைப் பிரமாணமாக வைத்துக்கொள்ளுவது மூடத்தனமாகும். ஆத்ம சக்தியினுல், சுபாவ குணங்களை அதாவது தான் முன் ஜன்மத்தில் செய்த கருமங்களின் பலனுக தான் சம்பாதித்த சுபாவ குணங்களை அடக்கியாள முடியும்; அடக்கியாண்டு அவற்றை வென்று விடுதலையடையக் கூடும். எவ்வாறு குணங்களை பெற்றேமோ அவ்வாறே நீக்கிக்கொள்ளவும் வேண்டும். சுபாவ குணங்களைப் பற்றிக் கீதையில் சொல்லுவ தெல்லாம் மற்றவர்களை அன்புடன் பாராட்டவும் தனக்குள் மனங்கலங்காமலிருக்கவும் சாதனமாக உண்மையை எடுத்துக் காட்டவே யொழிய, அவனவன் தன்னைப் பற்றி ஆத்ம பொறுப்பை இழந்துவிட்டுப் பிரயத்தனமின்றிக் கேட்டுப் போகவல்ல. இந்த உபதேசம் மற்றவர்களை இவர்கள் பூர்வ கர்மத்தின் பயனுக இழிகுலம் அல்லது இழிகுணம் கொண்டவர்கள் என்று இகழ்ந்து குரூரமாகவும் அசூசையுடனும் கர்வங் கொண்டும் நடத்த ஆதாரமாகாது. அப்படி ஒருவன் செய்தால் தன்னுடைய ஆத்மாவைத் தாழ்த்திக் கொண்டவனுவான்.

ஆத்மா ஒன்றுலும் மாறுதலடையாது. அது தனித்து நிற்கிறது. பிரகிருதி குணங்களே எல்லாச் சேஷ்டைகளையும் செய்கின்றன. அந்த சேஷ்டைகளால் ஆத்மா

மாறுதலடையாது என்று சொல்லப்பட்டதெல்லாம் அதன் சொரூபத்தை உணர்த்துவதற்காகச் சொன்னதாகும். பாலில் மோர்விட்டால் பால் தயிராய்ப் போவது போல், தேகத்துடன் சேர்ந்த ஆத்மாவின் சொரூபம் பாப புண்ணியத்தால் மாறிவிடாது. 'தனித்து நிற்கிறது', 'மாறுதலடையாது' என்பவற்றின் கருத்து இதுவே யொழிய ஆத்மாவுக்குப் பொறுப்பில்லை யென்று சொன்னபடியல்ல. செய்யும் செயல்களின் பாப புண்ணிய பலன் அதைத் தீண்டாது என்றல்ல. தீண்டும். தீண்டாதவாறு செய்யவே கண்ணன் வழி காட்டியது.

சுபாவ குணங்கள் ஜடப் பிரகிருதியான தேகத்தில் நாட்டப்பட்டனவாயினும், அவை இந்திரியங்களையும் மனதையும் தம் ஆதீனமாக்கிக் கொண்டு, அவைகளின் வழியாய் ஆத்மாவையும் சிறைப்படுத்திவிடும். ஆனால், குணங்களுடன் போர்செய்து வென்று சிறை செய்யப்படாமல் தப்புவதற்கு ஆத்மாவுக்குச் சக்தியும் சுதந்திரமும் உண்டு. இதற்கு ஞானம் என்ற ஒப்பற்ற துணை வேண்டும்.

ஞானம் என்பது, கேவலம் படிப்பினாலும் ஆராய்ச்சியினாலும், தியானத்தினாலும் மட்டுமே வராது. பயன்படும் அறிவுதான் ஞானம். பயன்படுமாறு உண்மை அறிவு அடைய விரும்பினால் புலன்களையும், மனதையும், செயலையும் அடக்கியாள வேண்டும். இப்படி அடக்காவிடின் அடைந்த அறிவு உள்ளத்தில் புகுந்து ஆத்மாவிற்குத் துணையாகாது. எண்ணெய்மேல் ஜலம்விட்ட மாதிரி பயனற்றுப் போகும். உண்மையறிவு அடையாமல், செயலையும் மனதையும் அடக்கியாளாமல், சுபாவ குணங்களை எதேச்சையாய் வேலை செய்ய விட்டு விட்டோமானால் கர்மச் சுமை விருத்தியாய்க் கொண்டே போகும்.

21. அனைவருக்கும் விடுதலை

மகா பாபம் செய்தவனாயினும், எனக்கு ஏது கதி என்று ஏங்கி யாரும் நிராசை அடையவேண்டியதில்லை. அவனுக்குங் கூட, தான் செய்த பாவச் செயலைப்பற்றித் துக்கப்பட்டு, பகவானைச் சரணமடைந்தால் விடுதலையுண்டு. இது கீதையின் உறுதிமொழி.

இதென்ன? கர்மபந்தம் இவ்வளவு சுலபமாகத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியுமா என்று சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. செய்த பாவச் செயல்களைப் பற்றியும், நினைத்த பாப எண்ணத்தைப் பற்றியும் உண்மையாகத் துயரப்பட்டு மனங் கரைந்துருகினால் அதுவும் ஒரு கர்மமே யாகும். அதன் நற்பயனையும் ஆத்மா அடையும். பகவானைச் சரண் அடைந்தால் கர்ம மூட்டை தீர்ந்துவிடும் என்பது கர்ம விதிக்கு மாறாகாது. ஆனால் மந்திரங்கள் சொல்லிப் பின்னால் பிராயசித்தம் செய்து கொள்ளலாம் என்று மனதறிந்து பாவம் செய்தால் தப்ப முடியாது. உண்மையாக மனமுருகினா லொழிய வேணு மென்று செய்தவனுக்கு உண்மையான பச்சாதாபம் ஏற்படமாட்டாது. தான் செய்த பாவத்திற்குத் தகுந்த அளவில் ஒருவன் பச்சாதாபப்பட்டால், அந்தப் பச்சாதாபமே அவனுக்குப் பெரும் துயரமும் துக்கமும் தந்து மற்றவர்கள் விதிக்கும் தண்டனையைவிடப் பெருந் தண்டனை ஆகும். அவ்விதமான துயரத்தைத் தானே அனுபவிப்பதால் தன்னைத் தானே தண்டித்துச் சுத்தி செய்துகொண்டதாகும். ஆனால் எவ்வளவு தூரம் உண்மையாகத் துயரப்படுகிறோமோ, அதாவது நாமே துக்கத்தில் ஆழ்ந்து தண்டனை செய்து கொள்ளுகிறோமோ அந்த அளவுதான் முன் செய்த பாவத்திலிருந்து தப்புகிறோம்.

பச்சாதாபப்படுவதும், பகவானைச் சரண் அடைவதும் உள்ளத்தில் உண்டாகும் ஆத்மாவின் வேகமே யொழிய, வெறும் மந்திரமாவது, பேச்சாவது, ஜபங்களாவது, சடங்காவது அல்ல; புரோகிதனோ, குருவோ சொல்லும்

க்ஷமா மந்திரத்திலேயே பிராயசித்தம் முடிவடைவதில்லை. மந்திரமும், சடங்கும், புரோகிதனும், குருவும் உபயோகம் அற்றனவன்று. புனிதமாவதற்கு ரிஷிகளும் முன்னோர்களும் உபயோகப்படுத்தின பாதங்களும் காரியங்களும் சமிக்ஞைகளும் நாமும் உபயோகப்படுத்துவதனுல், எண்ணங்களும், தைரியமும், பக்தியும் உண்டாகும். மற்றவர்கள் அறியச் செய்யும் சடங்குகளால், செய்த பாவத்திற்குத் தக்க மருந்தான வெட்கமும் உண்டாகும். இவையெல்லாம் மனதைப் புனிதப் படுத்தக் கூடிய கருவிகள்; அவ்வளவே யொழிய, அவைகளைக் கொண்டு சத்தியத்தை ஏமாற்ற முடியாது. ஒருக்கால் மற்றவர்களை ஏமாற்றலாம். தன்னைத் தானேயும் மோசம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனுல் உண்மையையே ஒருவன் எவ்வகையினுலும் ஏமாற்ற முடியாது. கர்மவிதி என்பது, உண்மையின் உருவமே. ஆகையால் அதை ஏமாற்ற முடியாது. ஒரு வியாபாரி பொய்த் தராசு அல்லது அளவில் குறைந்த படி வைத்துக்கொண்டு ஜனங்களை ஏமாற்றலாம். ஆனுல், எந்த வியாபாரியாலும் தன் கணக்கையே தான் ஏமாற்றமுடியாது. வைத்தியன் நோயாளியிடம் பொய் சொல்லலாம்; ஆனுல் ஜுரத்தை அளக்கும் கருவியாகிய சுரமானியை அவனுல் ஏமாற்ற முடியாதல்லவா ?

வேறு சாஸ்திர புஸ்தகங்களில் எவ்வாறு சொல்லியிருந்த போதிலும் பகவானைச் சரணடைந்து விடுதலை பெறுவதற்கு ஜாதியாவது, குலமாவது பாதிக்காது. ஆண்-பெண் வித்தியாசமுமில்லை. வழி தவறிப்போனவனுக்கும் கதி உண்டு என்பது கண்ணன் உறுதிமொழி. இதற்குச் சுலோகங்கள் வருமாறு :

ஸமோ'ஹம் ஸர்வ பூதேஷு
நமேத்வேஷ்யோ ஸ்திநப்ரிய: |
யேபஜந்தி துமாம் பக்த்யா
மயிதே தேஷு சாப்சஹம் ||

நான் எல்லா உயிர்களிடத்தும் சமமானவன், நான் யாரையும் வெறுப்பதுமில்லை. விரும்புவதுமில்லை. என்னைப் பக்தியுடன் யார் வழிபடுகிறார்களோ அவர்கள் என்னகத்துள் அமர்ந்திருப்பார்கள் ; அவர்கள் அகத்துள் நான் இருப்பேன். (9-29)

அபிசேத்ஸு தாசாரோ
— - - ∩ =

பஜதே மாமநந்ய ாக் |
o - - o

ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்ய :
∩ -

ஸம்யக்வ்ய ஸிதோஹிஸ : ||
∩ -

மிகவும் தவறான நடையோனாயினும் வேறு வழியில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் என்னை வழிபட்டால் அவன் நல்லோனே ஆவான். அவன் முயற்சி நன்முயற்சியே ஆகும். (9-30)

க்ஷிப்ரம் பவதி தர்மர்த்மா
- o - o

சச்வச்சாந்திம் நிகச்சதி |
∩ ∩ - = - o - = -

கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி
- - - -

ந மே பக்த : ப்ரணிசயதி ||
— o - - - ∩ -

அன்னவன் விரைவிலே தர்மாத்மா ஆவான்; நித்ய சாந்தியு மெய்துவான்; நிச்சயமாய அறிவாயாக; என் பக்தன் எவனுக்கும் நாசம் இல்லை. (9-31)

மாம் ஹி பார்த வ்யபாச்ரித்ய
- = ∩ -

யே'பிஸ்யு : பாபயோநய : |

க்ஷத்ரியோ வைச்யாஸ்த்தா

சூத்ராஸ் தே'பி யாந்தி பராம் கதிம் ॥

ஊழ்வினைகளின் பயனாக பாபஜென்மம் அடைந்தவர்களும், மாதர்களும், வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் யாரேனும் என்னைச் சரண் புகுந்தாராயின் பரகதி அடைவார்கள். (9-32)

கடவுளை ஆராதிப்பவன் எக்குலமும், ஆணு பெண்ணு என்ற வித்தியாசங்கள் எப்படி ஒரு பொருட்டல்லவோ, அதுபோலவே எந்த முறையில் ஆராதனை செய்கிறான் என்பதும் தடையாகாது. இது கீதையில் காணும் மகத்தான விஷயம். ஹிந்து மதத்திற்குப் பெரிய கீர்த்தி தரும் விஷயம். கடவுளைப் பலர் பலவிதமாக ஆராதிப்பார்கள்; மத சம்பிரதாய பேதங்களை நான் பொருள்படுத்துவதில்லை என்று கீதையில் பகவான் வியக்தமாகச் சொல்லுகிறார்.

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே

தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் ।

மம வர்த்மானுவர்தந்தே

மநுஷ்யா: பார்த ஸர்வச: ॥

யாவர் என்னை எங்ஙனம் வழிபடுகிறார்களோ, அவர்களை நான் அங்ஙனமே அருள் செய்வேன். மனிதர் எந்த மார்க்கத்தை அனுசரித்தாலும் அது என்னையடையும் வழியே ஆகும். (4-11)

யேபிஅந்ய தேவதாபக்தா

யஜந்தே ச்ரத்தயா' ந்விதா: ।

தே’பி மாமேவ கௌந்தேய

யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்

அந்நிய தேவதைகளைச் சிரத்தையுடன் தொழும் பக்தரும் முறை தவறி என்னையேதான் தொழுகின்றனர். (9-23)

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்

யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி |

ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதம்

அச்நாமி ப்ரயதாத்மந: ||

இலை, பூ, கனி, நீர், எதையேனும் பக்தியுடன் எனக்கு ஒருவன் அளிப்பானாயின், தன்னைத் தான் அடக்கியாண்டு அவ்வாறு பக்தியுடன் அளித்ததை, பசிக்கு உணவைப்போல் ஆவலுடன் ஒப்புக்கொள்வேன். (9-26)

யத் கரோஷி யதச்நாஸி

யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் |

யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய

தத்குருஷ்வ மதர்பணம் ||

நீ எது செய்யினும், எதை உண்பினும், எதை ஹோமம் பண்ணினும், என்ன தானம் கொடுத்தாலும் எத்தவம் செய்தாலும் எனக்கு அர்ப்பணம் என்றே செய். (9-27)

காமைஸ்தைஸ்தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா :

ப்ரபத்யந்தே அந்யய தேவதா: |

த தம் நியமம் ஆஸ்தாய

ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா ||

பல விருப்பங்களால் கவரப்பட்ட மதியுடையோராய், தத்தம் பிரகிருதியால் கட்டுண்டு, வெவ்வேறு நியமங்களைத் தழுவி, சிலர் அந்நிய தேவதைகளை வழிபடுகின்றனர். ஆனால்,— (7-20)

யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த:

ச்ரத்தயா'ர்சிதும் இச்சதி |

தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ச்ரத்தாம்

தாமேவ விததாம்யஹம் ||

எந்த பக்தன் சிரத்தையுடன், கடவுளை எந்த வடிவத்தில் அர்ச்சிக்க விரும்பினாலும் அவனுடைய சிரத்தை அவ்வாறு நிலைத்திருப்பதற்கு நான்தான் காரணம். (7-21)

ஸ தயா ச்ரத்தயா யுக்தஸ்

தஸ்யாராதநமீஹதே |

லபதே ச தத: காமாந் மயைவ

விஹிதாந் ஹி தாந்=

அவன் தன்னுடைய நம்பிக்கையைக் கொண்டு அவ்வடிவத்தை ஆராதிக்கிறான். தான் விரும்பினவற்றையும் அதனால் அடைகிறான். எனினும் அவற்றை வகுத்துக் கொடுப்போன் நானேதான். (7-22)

இவ்வாறு மதமோ, சம்பிரதாயமோ முறையோ எவ்விதமிருந்தாலும் எல்லா வழிபாடுகளும் பகவானையே சேரும் என்று கீதையில் சொல்லியிருப்பது, அக் காலத்தில் ஜனங்கள் அனுசரித்து வந்த, சம்பிரதாயங்களைப் பற்றித்தான் சொன்னது. பிந்தி உண்டான புற மதங்களையும் முறைகளையும் பற்றி அப்போது சொல்லி யிருக்கமுடியாது, சொன்னதுமல்ல. ஆயினும், சொல்லி யிருக்கும் வாக்கியங்களில் பிந்திவந்த புற மதங்களும் உள்பட பூரணப் பிரயோகம் செய்யக்கூடிய பொருளும் தத்துவமும் அடங்கியிருக்கின்றன. சர்வ மதங்களையும் அங்கீகாரம் செய்யும் மாணிக்கம் போன்ற இந்த உபதேசத்தை நாம் கௌரவித்து நடந்து கொள்ள வேண்டும். இதையே நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியில்,

"அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை
அவரவ ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்
அவரவ ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்
அவரவர் விதிவழி யடையநின் றனரே"

என்றும் "நும் இன்கவி கொண்டு நும்இட்டா தெய்வ மேத்தினல், செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே" என்றும் பாடினார்.

22. நாஸ்திகம் கூடாது

கடவுளை வழிபடுவதற்குச் சாதனமான சர்வ மதங்களையும் முறைகளையும் பகவான் அங்கீகரிக்கிறார் என்று கீதை சொன்னபோதிலும், நாஸ்திகம் அல்லது அநாத்ம வாதத்தை அது கண்டிக்கிறது. நாஸ்திக வாதத்தைப் பற்றிப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதிய அடியிற் கண்ட சுலோகங்கள் சொல்லும்போது, 'தர்மமாவது என்ன, சத்தியமாவது என்ன, ஒன்றும் கிடையாது; மனிதர்கள் சேர்ந்து தங்கள் சுகத்திற்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஏற்பாடே தருமம்' என்று தற்காலத்தில் பேசும் பேச்சுக்களையே குறிப்பது போல இருக்கின்றன.

ப்ரவ்ருத்திஞ் ச நிவ்ருத்திஞ் ச
ஜநா ந விதுராஸுரா: |
ந சௌசம் நாபி சாசாரோ
ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே ||

அஸுரத் தன்மை கொண்டோர் தொழில் செய்யும் முறையும் அறியார்; தொழிலை நீப்பதும் அறியார்; தூய்மையேனும் ஒழுக்கமேனும் வாய்மையேனும் அவர்களிடம் இல்லை. (16-7)

அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே
ஜகதாஹுர் நீச்வரம் |
அபரஸ்பர ஸம்பூதம்
கிமந்யத் காம ஹைதுகம் ||

அவர்கள், 'இவ்வுலகத்தில் சத்தியம் என்பதொன்றில்லை. உலகம் தருமத்தில் நிலைபெற்றிருப்பது மில்லை, ஆளும் ஈசுவரனுமில்லை' யென்பார்கள். ஒன்றோடொன்று கலந்து அந்தப் புணர்ச்சியால் எல்லாம் பிறந்தன வென்றும், உலகத்திற்குக் காமமே ஹேதுவென்றும் சொல்லுவார்கள். (16-8)

அநாத்மவாதிகளுடைய மதத்தின்படி மனிதன் அடையும் அசுர முன்னேற்றத்தையும் நாஸ்திக நாகரிகத்தையும் விவரிக்கிறார் :

ஏதாம் த்ருஷ்டிம் அவஷ்டப்ய
நஷ்டாத்மநோ' அல்பபுத்தய: |
ப்ரபவந்த்யுக்ர கர்மாண:
க்ஷயாய ஜகதோ' ஹிதா: ||

அற்ப புத்திகொண்டும் உள்ளங் கெட்டவர்களுமான இவர்கள் இந்த நோக்கத்தில் தங்கள் மனத்தைச் செலுத்தி, கொடிய தொழில்கள் செய்து, உலகத்திற்குத் தீங்கிழைத்து அதன் நாசத்திற்குக் காரணமாகிறார்கள். (16-9)

காமம் ஆச்ரித்ய துஷ்பூரம்
தம்பமாந மதாந்விதா: |
மோஹாத் க்ருஹீத்வா ஸத்க்ராஹாந்
ப்ரவர்தந்தே' சுசிவ்ரதா: ||

ஆற்றவொண்ணாத காமத்தை ஆச்ரயித்து, டம்பமும் கர்வமும், மதமும் பொருந்தியவர்களாய், மோகத்தால் பொய்க் கொள்கைகளைக் கொண்டு அசுத்த விரதங்களுடையோர்களாய்த் தொழில் புரிகிறார்கள். (16-10)

சிந்தாம் அபரிமேயாம் ச
- - - -

ப்ரலயாந்தாம் உபாச்ரிதா: |
- — - ∩ -

காமோப போகபரமா
- - o ∩ -

ஏதாவதிதி நிச்சிதா: ||
- ∩ - ∩ -=

மரணம் அடையும் வரையிலும் தீராத எண்ணற்ற கவலை களில் பொருந்தி, காம விருப்பங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதி லேயே ஈடுபட்டோராய், உண்மையே இவ்வளவுதான் என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டு, (16-11)

ஆசாபாச சதைர்பத்தா:
∩ - ∩ ∩ - ∩ ∩ o

காமக்ரோத பராயணா: |
- o o -

ஈஹந்தே காமபோகார்த்தம்
- - o ∩ =

அந்யாயேநார்த்த ஸஞ்சயாந் ||
= -

நூற்றுக்கணக்கான ஆசைக் கயிறுகளால் கட்டுண்டு, காமத்திற்கும் குரோதத்திற்கும் ஆட்பட்டோராய்க் காம போகத்துக்காக அநியாயங்கள் செய்து பொருட் குவியல்கள் சேர்க்க விரும்புகிறார்கள். (16-12)

தற்காலத்தில் உலகம் இருந்துவரும் ஸ்திதி இதுவே யன்றோ? தனிப்பட்ட மனிதர்களின் ஆசைகளும் செயல் களுமே யன்றி, ஜாதிக் கூட்டங்களின் நோக்கங்களும் செயல் களும் இவ்வாறே இருந்து வருகின்றன. கடவுளை மறந்த நாகரிகம் எவ்வாறு செல்லும் என்பதை இன்னும் பார்க்க :

இதமத்ய மயா லப்தமிமம்

ப்ராப்ஸ்யே மநோரதம் |

இதமஸ்தீதமபி மே

பவிஷ்யதி புநர்தநம் ||

"இன்று இன்ன லாபம் அடைந்தேன்; இன்ன மனோரதத்தை இனிமேல் எய்துவேன்; இன்ன பொருள் அடைந்து விட்டேன்; இன்ன பொருளை இனி அடைவேன்; (16-13)

அஸௌ மயா ஹத சத்ருர்

ஹநிஷ்யே ச அபராநபி |

ஈச்வரோ' ஹமஹம் போகீ

ஸித்தோ' ஹம் பலவாந் ஸுகி ||

"இன்ன பகைவரைக் கொன்று விட்டேன்; இனி மற்றவர்களையும் கொல்வேன்; நான் அரசு புரிவேன், நான் போகி; நான் சித்தன்; நான் பலவான், நான் சுகப்படுவேன்" என்றிவ்வாறெல்லாம் எண்ணுவார்கள். (16-14)

அநேக சித்தவிப்ராந்தா

மோஹஜால ஸமாவ்ருதா: |

ப்ரஸக்தா: காமபோகேஷு

பதந்தி நரகே அசுசௌ ||

பலவித சித்தப் பிராந்தியடைந்து, மோகவலையில் அகப் பட்டு, காமபோகங்களில் பற்றுண்டு, அசுத்தமான நரகத்தில் விழுகிறார்கள். (16-16)

ஆட்யோ' பிஜநாவாந் அஸ்மி

கோ'ந்யோ'ஸ்தி ஸத்ருசோ மயா |

யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்யே

இத்யஜ்ஞாந விமோஹிதா: ||

"நான் செல்வன்; எனக்குச் சொந்தக்காரக் கூட்டம் அதி கம்; எனக்கு நிகர் யாருளர்? தெய்வ பூசை செய்கிறேன்; தானங்கள் கொடுக்கிறேன், சுகங்க ளடைவேன்" என்றிவ் வாறு அஞ்ஞானத்தில் மயங்கினவர்களாவார்கள். (16-15)

ஆத்மஸம்பாவிதா: ஸ்தப்தா

தநமாந மதாந்விதா: |

யஜந்தே நாமயஜ்ஞைஸ்தே

தம்பேநாவிதிபூர்வகம் ||

தற்புகழ்ச்சியில் உழல்வார்கள்; பிடிவாதம் பிடிப்பார் கள்; செல்வச் செருக்கும் மதமுங் கொள்வார்கள்; டம்பத்துக் காக விதி தவறி, பெயர் அளவில் வேள்விகள் செய்வார்கள். (16-17)

அஹங்காரம் பலம் தர்பம்

காமம் க்ரோதம் ச ஸம்ச்ரிதா: |

மாமாத்ம பரதேஹேஷு
\- - ∩

ப்ரத்விஷந்தோ' ப்யஸூயகா: ||
\- ∩ - o -

அகங்காரத்தையும் பலத்தையும், செருக்கையும், காமத்தையும், சினத்தையும் பற்றியவர்களாய் இவர்கள் தம் உடம்புகளிலும் பிற உடம்புகளிலும் பரமாத்மாவாக உள்ள என்னையே பகைக்கிறார்கள். (16-18)

மோசமும் மிருகபலமுங் கொண்டு சம்பாதித்த பொருளும், அதையொட்டிய நாகரிகமும், வெளி வேஷத்திற்கும் மனதைத் திருப்திசெய்து கொள்ளுவதற்குமாகச் செய்யும் தானங்களும் "பொது நன்மை"க் காரியங்களும் அதர்மத்தை அஸ்திவாரமாகக்கொண்டு நிற்கின்றன. அதர்மம் எந்த காரணத்தினாலும் தர்மமாகாது. இத்தகைய அதர்ம வாதமும் நாஸ்திகமும் முடிவில் நாசத்திற்கே வழியாகும்.

முன்னோர் கண்ட உண்மைகளை இழந்துவிடக் கூடாது. அவர்கள் தங்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனையினாலும், தவத்தாலும், தியானத்தாலும் கண்ட சத்தியத்தை மறுபடி நாம் முதலிலிருந்து எத்தனித்து நாமாகக் காண முயலுவது உசிதமல்ல. சம்பாதித்த பொருளை வைத்துக் கொண்டு மேலே சம்பாதிக்க வேண்டியதுதான் கடமை. முன்னோர் கண்ட உண்மைகளுக்குத்தான் சாஸ்திரம் என்று பெயர். 'சாஸ்திரம்' என்றால் இக் காலத்திற்குத் தகாத பழைய பேச்சு என்று வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. உண்மைகளை ஆராய்ச்சி செய்வதில் ஒவ்வொருவனும் மறுபடியும் முதலிலிருந்து ஆரம்பிப்பது என்றால் முடியாத காரியமாகும். முன்னோர் கண்டதை வைத்துக் கொண்டு மேலே செல்லவேண்டும்.

ய: சாஸ்த்ரவிதி முத்ஸ்ருஜ்ய
∩ - o -

வர்த்தே காம காரத: |
\- - - - -

ந ஸ ஸித்திம் அவாப்நோதி

ந ஸுகம் ந பராம் கதிம் ||

சாஸ்திர விதிகளைப் புறக்கணித்து, காமத்தின் வயப்பட்டு நடப்பவனுக்குச் சித்தியுமில்லை, சுகமுமில்லை, பரகதியுமில்லை. (16-23)

தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே

கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ |

ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம்

கர்ம கர்த்தும் இஹார்ஹஸி ||

ஆகையால் நீ எதைச் செய்யலாம் எதை நீக்கலாம் என்று வியவஸ்தை செய்துகொள்வதற்குச் சாஸ்திரத்தையே பிரமாணமாக வைத்துக்கொள். சாஸ்திர விதானத்தை யறிந்து நீ கருமங்களைச் செய்து வாழ்க்கையை நடத்துவாயாக. (16-24)

23. குண விபாகம்

நம்முடைய பிரகிருதி குணங்களுக்குத் தகுந்தவாறு உபாஸனைக்கு மூர்த்தி தேடிக்கொள்ளுகிறோம். நாம் எதை உபாஸிக்கிறோமோ அந்தக் குணம் நமக்கு உண்டாகும். இப்படி உபாஸனை செய்பவன் குணமும், உபாஸனைக் கிரமமும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்படுகிறது.

எந்தவிதமான சிரத்தை அல்லது நம்பிக்கையுடன் கருமங்களைச் செய்கிறோமோ அதுவும் இவ்விதமே படைத்த குணத்துக்குத் தகுந்த சிரத்தை மனதில் உண்டாகும்; கொண்ட சிரத்தைக்குத் தக்க குணம் வந்து சேரும்.

ஆசாரமும் உணவும் இப்படியே. இவைகளெல்லாம் நாம் படைத்த குணத்திற்குத் தகுந்தவாறு ஏற்படும். குணமும் அவைகளைத் தொடர்ந்து மாறும். அடுப்பில் நெருப்புக்கும் விறகுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் மாதிரி; முதலில் நெருப்பு விறகை எரிக்கிறது. விறகு எரிவதால் நெருப்பு வளர்கிறது, பரஸ்பர உதவி ஏற்படுகிறது. நல்ல குணம் படைத்தவன், நல்ல குரு, நல்ல தெய்வம், நல்ல மனோபாவனைகள், நல்ல இலட்சியங்கள் வைத்துக்கொள்ளுவான். அதனால் இன்னும் குணம் மேன்மை யடையும். நல்ல உணவில் அவனுக்கு ருசி யுண்டாகும். நல்ல ஆகாரமும் அவனுக்குச் சந்தோஷத்தைத் தரும். அவைகளால் அவனுடைய நல்ல குணம் இன்னும் வளரும். குணமில்லாதவனுடைய புத்தியோ, உபயோகமற்ற உபாஸனை, உபயோகமற்ற தாமஸ உணவு, துராசாரம் இவைகளில் செல்லும்; வர வர தாமஸ குணம் அதிகரிக்கும்.

இந்தச் சுழலிலிருந்து தப்பும் வழி என்னவென்றால், கர்மத்தைப்பற்றி முன் சொன்னதை நினைவுக்குத் தந்து கொள்ளவேண்டும். ஆத்மாவுக்குச் சுதந்திர புத்தியிருக்கிறது. செயலுக்கு அதிகாரமு முண்டு. அதை உபயோகித்து, கர்ம பந்தத்திலிருந்தும் பிறவிக் குணங்களின் போக்கினின்றும் மீள்வதற்குச் சாதனமான உபாஸனை, ஆசாரம், ஆகாரம் இவைகளை நித்திய நியமமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்படிச் செய்தால் ஆத்மா மேன்மையடையும். பூர்வ கர்ம பலனுக்கும் இந்த ஜன்மத்தில் செய்யும் கருமத்திற்கும் பீஜாங்குர சம்பந்தம். செடியிலிருந்து விதை உண்டாகிறது; விதையிலிருந்து செடி முளைக்கிறது. காரணம் காரியமாகும்; காரியம் காரணமாகும். இதுவே தினசரி ஆசாரத்திற்கும் குணத்திற்கும் பரஸ்பர சம்பந்தம்; ஒன்றிற்கு மற்றொன்று காரணமாகும்.

த்ரிவிதா பவதி ச்ரத்தா
தேஹிநாம் ஸா ஸ்வபாவஜா |
ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ
தாமஸீ சேதி தாம் ச்ருணு ||

உடலெடுத்த ஆத்மாக்களிடம் பிறவியுடன் தோன்றும் சிரத்தை மூன்று வகையானதாகும்; சாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என, (17-2)

ஸத்வா நுருபா ஸர்வஸ்ய
ச்ரத்தா பவதி பாரத |
ச்ரத்தாமயோ' யம் புருஷோ
யோ யச்சருத்த: ஸ ஏவ ஸ: ||

யாவருக்கும் தத்தம் பிறப்பியல்புக்குத் தக்கவாறு சிரத்தை உண்டாகிறது. ஆனால் ஜீவன் தான் கொண்ட சிரத்தையால் தன்னை ஆக்கிக்கொள்கிறான். எவன் எந்தப் பொருளில் சிரத்தையுடையவனோ, அந்தப் பொருளே தானாகிறான். (17-3)

வேஷத்திற்குச் செய்யப்படும் தவமும், ஆசாரமும் பயன் தருவன அல்ல. லாபத்தைக் கருதிச் செய்யப் படுவதும் அப்படியே.

அசாஸ்த்ர விஹிதம் கோரம்

தப்யந்தே யே தபோ ஜநா: |

தம்பாஹங்கார ஸம்யுக்தா:

காமராக பலாந்விதா: ||

சிலர் டம்பமும் அகங்காரமும் கொண்டு, காமத்தாலும் சித்த விகாரத்தாலும் தூண்டப்பட்டு, சாஸ்திரத்தில் நியமிக் கப்படாத கோரமான தவம் செய்கிறார்கள். (17-5)

கர்சயந்த: சரீரஸ்தம்

பூதக்ராமம் அசேதஸ: |

மாம் சைவாந்த: சரீரஸ்தம்

தாந் வித்தியாஸுரநிச்சயாந் ||

இங்ஙனம் மதிகெட்டவர்கள் தம் உடம்பிலுள்ள பூதத் தொகுதிகளையும் அகத்திலுள்ள என்னையும் வருத்துகிறார்கள். இவர்கள் அசுர எண்ணத்தார் என்றறிவாய். (17-6)

தவம் என்பது மனோவாக்குக் காயம் மூன்றிலும் செய்யப் படும். நேர்மை, சுசி பெரியோரிடம் வணக்கம், பிரம்மசரிய விரதம், பூததயை இவை தேகத்தால் செய்யப்படும் தவம். வாக்குத்தவம் என்பது சத்தியமும் அன்பும் ஹிதமும் கொண்ட பேச்சு. நல்ல தர்மநூல்கள் படித்தல் முதலியன; மனதை அமைதி நிலையில் வைப்பதும், சுத்த எண்ணங்கள்

எண்ணுவதும், போக எண்ணங்களை நீப்பதும் மன நோன்பு ஆகும். இப்படிப் பலவித நோன்புகளையும், லாபம் கருதாமலும் பிறருடைய மதிப்பைப் பெறுவோம் என்று எண்ணமலும், நோன்பின் சிறப்பைக் கருதியே செய்யவேண்டும். பிறருக்குத் துன்பம் உண்டாக்கவோ, அல்லது பிடிவாதப் புத்தியினுலேயோ நோன்பு கொள்வது சுத்தத் தவறு.

தேவத்விஜகுரு ப்ராஜ்ஞ

பூஜநம் சௌச மார்ஜவம் |

ப்ரஹ்மசர்யம் அஹிம்ஸா ச

சாரீரம் தப உச்யதே ||

தேவர், அந்தணர், குருக்கள், அறிஞர் இவர்களைப் பூசித்தல், தூய்மை, நேர்மை, பிரம்மசரியம், உயிர்களை இம்சை செய்யாமை; இவை சரீரத்தைப் பற்றிய தவம். (17–14)

அநுத்வேககரம் வாக்யம்

ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத் |

ஸ்வாத்யாயாப்யஸநம் சைவ

வாங்மயம் தப உச்யதே |

பிறருக்கு மனக் கலக்கம் உண்டாகாததும், சத்தியம் பொருந்தியதும் பிறருக்கு புலங் கருதியதுமான பேச்சுப் பேசுதல்; சாஸ்திரம் ஓதிப் பயிலல்; இவை வாக்கால் செய்யப்படும் தவம். (17-15)

மந:ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம்

மௌநம் ஆத்மவிநிக்ரஹ: ।

பாவஸம்சுத்திஇத்யேத் ॥

ததபோ மாநஸம் உச்யதே ॥

மன அமைதி, உள்ள மகிழ்ச்சி, பேச்சடக்கல், உள்ளத்தைக் கட்டி யடக்கல், எண்ணத் தூய்மை; இவை மனதால் செய்யப்படும் தவம். (17-16)

தானமும் இப்படியே, என்ன நோக்கத்துடன் செய்யப் படுகிறதோ அவ்வாறு அது வகுக்கப்படும்; கொடுக்க வேண் டும் என்கிற கடமையை உத்தேசித்து, மகிழ்ச்சியுடன் கைம் மாறு எதிர்பாராமல் கொடுப்பதே சரியான தானம். புண்ணி யம் சம்பாதிக்க வென்று கொடுப்பதும்கூட இரண்டாம் பக்ஷமே.

தாதவ்யமிதி யத்தாநம்

தீயதே அநுபகாரிணே ।

தேசே காலே ச பாத்ரே ச

தத்தாநம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம் ॥

கொடுத்தல் கடமை யென்றறிந்து, கைம்மாறு வேண்டா மல், தகுந்த இடமும், காலமும், பாத்திரமும் நோக்கிச் செய் யப்படும் தானம் சாத்வீக தானமாகும். (17-20)

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்தம்

பலம் உத்திச்ய வா புந: ।

தீயதே ச பரிக்லிஷ்டம்

தத்தாநம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ||

கைம்மாறு வேண்டியோ, பயனைக் கருதியோ, மனதில் வருத்தத்துடனே கொடுக்கப்படும் தானம் ராஜஸமாகும். (17-21)

அதேச காலே யத்தாநம்

அபாத்ரேப்யச்ச தீயதே |

அஸத்க்ருதம் அவஜ்ஞாதம்

தத்தாமஸம் உதாஹ்ருதம் ||

தகாத இடத்தில், தகாத காலத்தில், தகாதாருக்குச் செய்யப்படுவதும், தானம் பெறுபவனை மதிக்காமல் இகழ்ச்சியுடன் செய்யப்படுவதுமான தானம் தாமஸ தானமாகும். (17-22)

நாம் தினமும் உண்ணும் உணவு நம்முடைய குணங்களை ஓரளவு மேல் தூக்கவும் கீழ் தள்ளவும் செய்கின்றன. சாத்வீக உணவு எது, சாந்த சித்தத்திற்குத் தடையான ராஜஸ உணவு எது, புத்தியைக் கொல்லும் தாமஸ உணவு எது என்பன கீதையில் சுருக்கமாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய

த்ரிவிதோ பவதி ப்ரிய: |

யஜ்ஞஸ்தபஸ் ததா தாநம்

தேஷாம் பேதம் இமம் ச்ருணு ||

வேள்வியும், தவமும், தானமும் மும்மூன்று வகையாக அமையும். அவரவருக்குப் பிரியமான உணவும் மூன்று வகை. அவற்றின் வேற்றுமையைக் கேள். (17-7)

ஆயு: ஸத்வபலாரோக்ய

ஸுகப்ரீதி விவர்த்தநா: |

ரஸ்யா ஸ்நிக்தா: ஸ்திரா: ஹ்ருத்யா:

ஆஹாரா: ஸாத்விகப்ரியா: ॥

ஆயுள், சக்தி, பலம், நோயின்மை, சுகம், பிரீதி இவற்றை விருத்திப்படுத்துவன; ரஸமுடையன; பிசினுள்ளன; உறுதியா யிருப்பன; மகிழ்ச்சி தருவன; இவ்வுணவுகள் சத்வகுண முடையோருக்குப் பிரியமா யிருக்கும். (17-8)

கட்வம்ல லவணாத்யுஷ்ண

தீக்ஷ்ண ரூக்ஷ விதாஹிந: |

ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா

து:க சோகாமய ப்ரதா: ॥

கசப்பும், புளிப்பும், உப்பும், அதிக உறைப்பும், அதிகச் சூடும் கொண்டன; உலர்ந்துபோயினவை; எரிச்சலுண்டாக்குவன; இவ்வுணவுகளை ரஜோ குணத்தோர் விரும்புவார்கள். இவை துக்கம், சோகம், நோய் இவற்றிற்குக் காரணமாகும். (17-9)

யாதயாமம் கதரஸம்

பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் |

உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம்

போஜநம் தாமஸப்ரியம் ॥

பழையது, ரஸம்போனது, அழுகியது, கெட்டுப் போனது, பிறர் உண்டு மிகுந்தது, அசுத்தமானது இத்தகைய உணவுகளிலே தமோ குணமுடையோர் பிரியம் கொள்ளுவார்கள். (17-10)

பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் எழுதப்பட்ட சுலோகங்கள் இவை என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, இவைகளின் சாராம்சத்தைக் கிரகித்து, தினசரி வாழ்க்கையை நடத்திவர வேண்டும்.

24. பிரபத்தி

அவ்யக்தமான பரம்பொருளை நேரில் உபாஸிப்பது கடினம். ஸர்வ கலியாண குணங்களும் பொருந்திய சர்வேசுவரனை உபாஸித்தலே சுலபமான வழி என்பது கீதையின் கருத்து. கர்மயோக மார்க்கத்தில் சொல்லியவாறு சுய நலமற்று, பற்றுக்களை யொழித்து, சம சித்தத்துடன் கடமைகளைச் செய்வதோடு, நாம் செய்யும் கருமங்களையெல்லாம் நாராயணனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செலுத்தி விடவேண்டும். முடிவில் அவன் அருள்தான் நம்மைக் காப்பாற்றும். வேறில்லை. அவன் அருள் இருந்தால் புலன்களை அடக்கியாள முடியும்; சம உணர்ச்சியும் சாந்தமும் மனதில் அமைத்துக் கொள்ள முடியும். ஆசை, ஐயம், மயக்கம் இவற்றினின்று நம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமானால், பகவானுடைய அருள் இல்லாமல் முடியாது. ஆகையால் எக் கருமத்தைச் செய்யும்போதும் ஈசுவரனை உத்தேசித்து அவனுக்கு அர்ப்பணமாய் அதைச் செய்யவேண்டும். இதைத்தான் பக்தி என்று போற்றுவது. பக்தி மார்க்கம் என்பது கர்ம யோகம் என்று சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்திற்குப் பதிலாகக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு தனி மார்க்கமல்ல. கர்ம யோகத்தில் சொல்லப் பட்ட மனோபாவ மில்லாதவன் பக்தி யோகம் செய்யமுடியாது. ஈசுவர நினைவும் பக்தியும் இல்லாதவன் கர்ம யோக முறையை அனுசரிப்பதும் அரிது. பக்தியோகமும் கர்மயோகமும் ஒன்றுக்கொன்று துணை. சில அம்சங்களை விளக்கி வற்புறுத்திச் சொல்லும்போது வித்தியாசம் தோற்றினும், சரிவர அப்பியஸிக்க முயன்றால் இரண்டும் ஒன்றே என்பது விளங்கும்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சரண் அடைவதே எல்லா மார்க்கங்களிலும் முடிவில் முக்கியமாக நிற்கும் சாதனம். மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி விவரித்துக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. இது கீதையின் முடிவான உபதேசம். எத்தகைய ஞானியாயிருந்தாலும் அவனைச் சரண் புகாமல் ஈடேற முடியாது. எத்தகைய பாபியா யிருந்தாலும் பகவானை மனப் பூர்வமாகச் சரண் அடைந்தவன் நாசமடையமாட்டான்.

க்லேசோ'தி கதரஸ்தேஷாம்
- ∩ o - - -
அவ்யக்தாஸக்த சேதஸாம் |
- - - - - -
அவ்யக்தா ஹி கதிர் துஃகம்
- - ∩ - ∩ =
தேஹவத்பிர் அவாப்யதே ||
∩ ∩ o - -

அவ்யக்தத்தில் மனம் ஈடுபட்டோர்க்குத் தொல்லை யதிகம். உடம்பு என்பது இருக்கும் வரையில் அதன் தொல்லைகள் உண்டு. ஆகையால் அவ்யக்த உபாஸனை மிகவும் கஷ்டம். *(12-5)*

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி
- -
மயி ஸந்யஸ்ய மத்பரா: |
- -
அநந்யேநைவ யோகேந
o
மாம் த்யாயந்த: உபாஸதே ||
o - - -

எல்லாத் தொழில்களையும் ஈசனுக்கு என்று செய்துவிட்டு, மனதை முற்றிலும் பகவானைப்பற்றியே செலுத்தி, பிறழாத யோகத்தால் பகவானைத் தியானித்து வழிபட வேண்டும். (12-6)

தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்தா
- o ∩ -
ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாகராத் |
- ∩ -
பவாமி ந சிராத் பார்த
o - - - =
மயி ஆவேசித சேதஸாம் ||
∩ - - ∩

இவ்வாறு பகவானிடம் அறிவைப் புகுத்தியவர்களை அவன் விரைவில் மரணம், ஸம்ஸாரம் என்ற கடலினின்று கைதூக்கிவிடுவான். *(12-7)*

மாம் ச யோ' வ்யபிசாரேண
பக்தியோகேந ஸேவதே |
ஸ குணாந் ஸமதீத்யைதான்
ப்ரஹ்ம பூயாய கல்பதே ||

தவறுத பக்தி யோகத்தால் நாராயணனை உபாஸிப்பவன் குணங்களைக்கடந்து பிரம்ம நிலையடையத் தகுதி பெறுவான்.

மச்சித்தா மத்கதப்ராணா (14-26)
போதயந்த : பரஸ்பரம் |
கதயந்தச்ச மாம் நித்யம்
துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ||

கண்ணன் சொல்லுகிறான் : என் பக்தர்கள் எப்போதும் சித்தத்தை என்பால் செலுத்தி, உயிரை என்னுளே புகுத்தி, என்னைப்பற்றி ஒருவரோடொருவர் பேசி அறிவூட்டிக் கொண்டு, திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் அடைவார்கள். (10-9)

தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம்
பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம் |
ததாமி புத்தியோகம் தம்
யேந மாம் உபயாந்தி தே ||

எப்போதும் உள்ளத்தை யடக்கி, அன்புடன் என்னை வழி படும் அன்னோருக்கு நான் புத்தியோகம் அளிப்பேன். அதனால் அவர்கள் என்னை யடைவார்கள். (10-10)

தேஷாமேவாநுகம்பார்தம்
அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: |

நாசயாம்யாத்ம பாவஸ்தோ

ஞாநதீபேந பாஸ்வதா ॥

அன்னவர்க் கிரங்கி, அவர் மனேபாவங்களில் புகுந்து ஞான விளக்கை ஏற்றி அவருடைய அஞ்ஞான இருளைத் தொலைப்பேன். (10-11)

புத்தியோகம் என்றால் ஆசையும் பற்றும் இன்றி, கடமைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஞானமும் ஆற்றலும், இதை நான் தருவேன் என்கிறான் கண்ணன்.

அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம்

யே ஜநா: பர்யுபாஸதே |

தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம்

யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம் ॥

வேறு எதையும் சிந்தியாமல் என்னை உபாஸிப்பவரான நித்தியயோகிகளின் யோக க்ஷேமத்தை நானே பொறுப்பேன். (9-22)

தமேவ சரணம் கச்ச

ஸர்வபாவேந பாரத |

தத்ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம்

ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி சாச்வதம் ॥

முற்றிலும் அவனையே சரண் அடைவாயாக. அவனருளால், அனைத்தையும் கடந்த சாந்தியையும் சாசுவதமான வீட்டையுமடைவாய். (18-62)

ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய:

ச்ருணு மே பரமம் வச: |

இஷ்டோ'ஸி மே த்ருடமிதி

ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் ॥

மீண்டும் ஒருமுறை எல்லாவற்றிலும் ஆழ்ந்த ரகசிய மாகிய எனது பரம வசனத்தைக் கேள். எனக்கு நீ அன்பன். ஆதலால் உனக்கு ஹிதத்தை உறுதியாய்ச் சொல்லு கின்றேன். (18-64)

மந்மநா பவ மத்பக்தோ

மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |

மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே

ப்ரதிஜாநே ப்ரியோ'ஸி மே ॥

உன் மனதை எனதாக்கிவிடு. என்மேல் பக்தி செலுத்து. எனக்கெனவே வேள்விகளை யெல்லாம் செய். என்னையே வணங்கு. என்னை எய்துவாய், இது உண்மை. உனக்கு உறுதி கூறுகிறேன். நீ எனக்குப் பிரியமானவன். (18-65)

ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய

மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ

மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச: |

மற்றெல்லா நெறிகளையும் கருதிக் கவலைப்படுவதை விட்டுவிட்டு என்னையே சரண்புகு. எல்லாப் பாவங்களினின் றும் நான் உன்னை விடுவிக்கிறேன், துயரப்படாதே. (18-66)

"துயரப்படாதே!" என்றான் கண்ணன். அருச்சுனனுக்கு அதையே இன்னும் சொல்லுகிறேன். அனைவருக்கும் சொல்லு கிறான். "என்னைச் சரண் புகுந்தால் யாருமே துயரப்பட வேண்டியதில்லை" என்பது கண்ணன் கொடுக்கும் உறுதி மொழி.

25. அனைத்தும் ஒன்று

ஒழுக்கத்தையும் மனதையும் காத்து, செய்யும் கருமங்களைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாகவே செய்துவந்தால், அதன் பயனாக எல்லா உயிரும் ஒன்றே யென்கிற ஞானப் பிரகாசம் உண்டாகும். தான் என்பதும் மற்றவர்கள் என்பதும் ஒழிந்து, எல்லா உயிரும் பரமாத்மாவில் அடங்கி நிற்பதைக் காணும் மனோபாவத்தை அடைவதே கீதையில் செய்யப்பட்ட ஞானோபாவத்தின் நோக்கம். ஆத்மாவை அஞ்ஞானமானது சூழ்ந்துகொண்டு ஞான ஒளியை மறைக்கிறது. இந்த அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஆத்மாவில் ஞானப் பிரகாசம் உதயமாகச் செய்து கொண்டால், அப்படிப்பட்டவன் கண்ணுக்கு, வித்தையும் கலைகளும் சீலமும் அடைந்த பண்டிதனும் யாதும் கற்காத ஒரு பிராகிருதனும் ஒன்றாகவே தோன்றும்; அதாவது, இவ்விருவருள்ளும் வாஸுதேவனைக் காண்பான். மனிதர்களில் மேலோன், கீழோன் என்கிற வித்தியாசம் ஒழிந்து போகும். பிராணிகளுடைய அங்க வித்தியாசங்களுங் கூட ஞானமடைந்தவன் கண்ணுக்கு வித்தியாசமாகத் தோன்றாது. மாடு, யானை, நாய், நாயைத் தின்போன், படிப்பும் சிக்ஷையும் அடைந்த பிராமணன், இவர்களுக்குள் அவயவ அமைப்பு முதலிய சகல வித்தியாசங்களும் அவன காட்சியில் ஒழிந்து எல்லாம் ஒன்றாகத் தோன்றும்.

ஜ்ஞாநேந து தஜ்ஜ்ஞாநம்
யேஷாம் நாசிதமாத்மந: ।
தேஷாமாதித்யவத்ஜ்ஞாநம்
ப்ரகாசயதி தத்பரம் ॥

அஞ்ஞானத்தை ஆத்ம ஞானத்தால் அழித்தவர்களுடைய ஞானம் சூரியனைப்போல் பிரகாசித்துப் பரம்பொருளைக் காட்டும். (5-16)

வித்யாவிநயஸம்பந்நே
ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி |
சுநி சைவ ச்வபாகே ச
பண்டிதா : ஸமதர்சிந : ||

கல்வியும் சிக்ஷையும் பெற்ற பிராமணனையும், பசுவையும், யானையையும், நாயையும், நாயைத் தின்போனையும், அறிவடைந்தோர் சம பார்வையுடன் பார்ப்பர். (5-18)

யதா பூதப்ருதக்பாவம்
ஏகஸ்தம் அநுபச்யதி |
தத ஏவ ச விஸ்தாரம்
ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா ||

ஆத்மாவுக்கு ஆதியின்மையாலும், குணமின்மையாலும் குணங்களைக் கடந்த, மாறுதலற்ற ஆத்மா உடம்பில் நின்றாலும், செயலற்று, பற்றற்று நிற்கும். (13-30)

ஸர்வபூதேஷு யேநைகம்
பாவமவ்யயமீக்ஷதே |
அவிபக்தம் விபக்தேஷு
தஜ்ஞாநம் வித்தி ஸாத்விகம்

பிரிவுபட்டு நிற்கும் எல்லா உயிர்களிலும், பிரிவற்றதும் நாசமற்றதுமான ஒரே வஸ்துவைக் காணும் ஞானம் சாத்விக ஞான மென் றறிவாய். (18-20)

ஸர்வ பூதஸ்தமாத்மாநம்
ஸர்வபூதாநி சாத்மநி |
ஈக்ஷதே யோக யுக்தாத்மா
ஸர்வத்ர ஸமதர்சந: ||

யோகமுறையில், தேர்ந்தவன் அனைத்திலும் சமபார்வை கொண்டவனாய் எந்த உயிரைக் கண்டாலும் அதனில் இருப்பதாகவே உணர்ச்சி பெறுவான். தன்னுள் எல்லா உயிர்களு மிருப்பதாகவும் உணர்வான். (6-29)

யோ மாம் பச்யதி ஸர்வத்ர
ஸர்வம் ச மயி பச்யதி |
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணச்யாமி
ஸ ச மே ந ப்ரணச்யதி ||

எவன் எங்கும் பரமாத்மாவைக் காண்கிறானோ, எவன் எல்லாவற்றையும் பரமாத்மாவில் அடங்கியிருப்பதாகக் காண்கிறானோ, அவனுக்கு நான் எப்போதும் இல்லாமல் போக மாட்டேன். எனக்கும் அவன் எப்போதும் இல்லாமல் போக மாட்டான். (6-30)

ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம்
பஜத்யேகத்வமாஸ்தித: |

ஸர்வதா வர்த்தமானோ'பி

ஸ யோகீ மயி வர்ததே ॥

அனைத்தும் ஒன்று என்கிற அறிவில் நிலைகொண்டவனாய், எல்லா உயிர்களிடத்திலுமுள்ள என்னைத் தொழுவோன், எத் தொழில் செய்தபோதிலும், அவன் யோகியாவான், என் வழியில் செல்பவனாவான். (6-31)

கீதையில் தன்னடக்கத்தைப்பற்றியும் ஞானேதயத்தைப் பற்றியுமிருக்கும் உயர்ந்த உபதேசங்கள், வெறுமனே புஸ்தக பூஷணமாகவோ, அல்லது படித்து மனனம் செய்து காலத் தைக் கழிக்கவோ சொல்லப்பட்டவை அன்று. உண்மையில் சாதாரண ஜனங்கள், ஆண்களும் பெண்களும் அதில் சொல் லியபடி வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்ற உத்தேசத் தைக்கொண்டு உபதேசிக்கப்பட்டவை. மொழிகளுக்குப் பல வழியில் பொருள் சொல்லிக் கேட்போரை வியக்கச்செய்து வேதாந்த பாண்டித்யத்தைக் காட்டிச் சந்தோஷப்பட எழுதி யது அன்று. வயது முதிர்ந்தவர்களும், இளைஞர்களும், லௌ கிக விஷயங்களில் ஈடுபட்டவர்களும் உள்பட எத்தசையிலுள் ளவர்களுக்கும் பயன்படச் செய்யப்பட்ட உபதேசம். எல்லாக் காலத்திற்காகவும் சொல்லப்பட்டது. தனிப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப் பத்திற்காக மட்டும் சொன்ன உபதேசமன்று.

மற்ற மத நூல்களைப்போல் கீதையும் சாசுவத தரு மத்தை உபதேசிக்கும் ஒரு நூலாயினும், எழுதிய காலத்தில் எத்தகைய பழக்கவழக்கங்கள் அனைவரும் அனுசரித்து வந் தார்கள், அக்காலத்தில் சமுதாய அமைப்புக் கிரமம் என்ன வாயிருந்தது என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டால்தான், உபதேசத்தின் உண்மைப் பொருளைக் கிரகிக்க முடியும்.

தற்காலத்தில் உண்டாயிருக்கும் சில இயக்கங்கள் அக் காலத்திலில்லை என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. ஜாதி வித்தியாசங்களையொழித்து அனைவரும் ஒரு ஜாதியாக இருக்க வேண்டும் என்னும் இயக்கத்திற்கும், தீண்டாமையை ஒழித்து ஹரிஜனங்களையும் மற்ற ஜாதியாருடன் சமமாக்கவேண்டும்

என்னும் இயக்கத்திற்கும், சுலோகங்களை ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டுவதற்காகப் பகவத்கீதை எழுதப்பட்டதல்ல. அப்படி ஆதாரமாக எடுத்துச் சொல்ல கீதையில் சரியான சுலோகங்களில்லையே யென்பது பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்ட ஒரு நூலைப்பற்றி நியாயமான ஆக்ஷேபமு மாகாது.

ஆயினும் இவ்வித சமத்வ இயக்கங்களுக்குங்கூடப் போதிய உதவி தரக்கூடிய பிரமாணங்களும் கீதையில் இருந்து வருகின்றன என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். எல்லாச் சமுதாயங்களிலும் தொழிலைப்பற்றிய ஒழுங்கு முறையானது முக்கியமான அம்சம். இது ஜாதிக் கிரமமாக அதாவது அந்தந்த ஜாதிக்கு அந்தந்த வேலை யென்ற முறையாகவு மிருக்கலாம்; அந்தந்தக் குடும்பம் அந்தந்த வேலைக்கு என்றும் இருக்கலாம்; அல்லது பிறப்பு முறையை நீக்கி வேறு முறையாகவும் இருக்கலாம். எந்த முறையை அனுசரித்தாலும் கீதா வாக்கியங்களின் தத்துவம் முற்றிலும் பொருந்தும். இந்த வேலை உயர்ந்தது, இதுதான் நல்லது, இதைச் செய்வேன், எனக்கிட்ட வேலை வேண்டாம் என்று யாரும் சொல்லல் கூடாது; இதுதான் கீதா வாக்கியம். சமுதாய வாழ்க்கைக்கு அவசியமான தொழில்களில் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லை. இது எக்காலத்திற்கும் எந்த சமுதாய முறைக்கும் பொருந்தும். பழைய காலத்திய ஜாதியமைப்புக்கும், ருஷ்யாவில் நடைபெறுவதாகச் சொல்லும் பொதுவுடைமை அமைப்பிற்கும் சமமாகப் பொருந்தும். நெருப்பில் புகை இருப்பதுபோல் உலகத்தில் செய்யக்கூடிய எல்லாத் தொழிலிலுந்தான் குற்றம் தோன்றும். எத்தொழிலையும் புனிதமாக்கக் கூடியது ஒன்று உண்டு. தனக்கென்று லாபமோ சுகமோ தேடாமல், சமுதாய வாழ்க்கைக்காகக் கடமையைச் செய்கிறேன் என்ற மனோபாவந்தான் அது. அதுவே சகல கல்மிஷத்தையும் போக்கக்கூடிய கங்கா தீர்த்தம். இதுவே கீதா வாக்கியத்தின் முக்கிய அம்சம். அக்காலத்தில் ஜாதிக் கிரமமாகத் தொழில் வகுக்கப்பட்டிருந்ததை வைத்துக் கொண்டு முக்கிய தத்துவத்தை வற்புறுத்தி உபதேசம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஆயினும் தத்துவம் எவ்விதத் தொழில் பாகுபாட்டுக்கும் பொருந்தும். நிற்கும் சுவரின்மேல் சித்திரம் எழுதப்படும். படத்தைக் கவனிக்கவேண்டுமே யொழியச் சுவரின் அமைப்பை ஆராய்ந்து குற்றம் காண்பதில் பயனில்லே. கவனிக்க வேண்டிய பொருள் எழுதப்பட்ட சித்திரம். அக்காலத்தில் வழங்கிய வழக்கங்களேயும், நடைபெற்றுவந்த சமுதாய முறையையும் வைத்துக் கொண்டு மிகச் சிறந்த சமத்துவ உண்மை போதிக்கப்பட்டது. அந்த தத்துவத்தை உணர வேண்டும்.

ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத :
ஸம்ஸித்திம் லபதே நர : |
ஸ்வகர்ம நிரத : ஸித்திம்
யதா விந்ததி தச்ருணு ||

தனக்குரிய தொழிலில் மகிழ்ச்சியுறும் மனிதன் சித்தி பெறுகிறுன். தத்தமக்குரிய தொழிலில் இன்புறுவது சித்தியடையும் வழி எவ்வாறுகும் என்பதைக் கேள் : (18-45)

யத : ப்ரவ்ருத்திர் பூதாநாம்
யேந ஸர்வமிதம் ததம் |
ஸ்வகர்மணு தமப்யர்ச்ய
ஸித்திம் விந்ததி மாநவ : ||

தனக்குரிய தொழிலேச் செய்தால் உயிர்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாய், இவ் வையக மனைத்தும் பரவி நிற்கும் பகவானேப் பூஜை செய்வதாகும்; அதனுல் மனிதன் சித்தியடைகிருன். (18-46)

எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவான் இருக்கிறான்; எல்லாத் தொழில்களிலும் அவன் கலந்து நிற்கிறான். ஆகையால் எந்தத் தொழிலும் தெய்வ பூஜையே ஆகிறது. ஆனால் சுயநல எண்ணமும் அகங்காரமும் இன்றிச் செய்யவேண்டும். இந்த மனோநிலை முக்கியமே யொழிய எந்தத் தொழில் செய்தால் மேலானதாகும். எது தாழ்ந்த தொழில் என்கிற சந்தேகம் வேண்டாம்.

ச்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண:
பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் |
ஸ்வபாவநியதம் கர்ம
குர்வந்நாப்நோதி கில்பிஷம் ||

பிறர்க்குரிய தர்மத்தை நன்கு செய்வதைக் காட்டிலும் குணக் குறைவானதாயினும் தனக்குரிய தர்மத்தைச் செய்தல் நன்று. தன் சுபாவத்தினாலேற்பட்ட தொழிலைச் செய்வதனால், அத் தொழிலின் இயல்பிலுள்ள தோஷத்தை ஒருவன் அடைய மாட்டான். (18-47)

ஸஹஜம் கர்ம கௌந்தேய
ஸதோஷமபி ந த்யஜேத் |
ஸர்வாரம்பா ஹி தோஷேண
தூமேந அக்நிரிவாவ்ருதா: |

கூடப்பிறந்த தொழில் குறையுடைய தாயினும், அதைக் கைவிடலாகாது. தீயைப் புகை சூழ்ந்திருப்பது போல், எல்லாத் தொழில்களையும் குறைகள் சூழ்ந்தே நிற்கின்றன. (18-48)

அஸக்தபுத்தி: ஸர்வத்ர
ஜிதாத்மா விகதஸ்ப்ருஹ: |
நைஷ்கர்ம்யஸித்திம் பரமாம்
ஸந்யாஸேநாதிகச்சதி ||

எத்தொழில் செய்யும்போதும் அதனுடைய பயன் தனக்கு உண்டாகும் என்கிற எண்ணமும், அதனால் உண்டாகும் பற்றும் இல்லாத உள்ளத்தைக் கொண்டு, தன்னைத்தான் வென்று, ஆசைகளை நீக்கி நின்றால், அதனாலேயே துறவு மார்க்கத்தின் நோக்கமாகிய உயர்ந்த சித்தியை யடைவான். (18-49)

உலகத்தில் காணப்படும் பல்வேறு தோற்றங்களிலும் மறைந்து கிடக்கும் பரம்பொருளைச் சிந்திக்க வேண்டும். பிறப்பும் இறப்பும், தோற்றமும் மறைவுமேயாகும். குழந்தைகளுக்குப் பகலும் இரவும் எப்படியோ அப்படியே உலகத்தில் தோற்றமும் நாசமும். பிரம்மா கண்மூடுவதும் விழிப்பதுமே சிருஷ்டியும் நாசமும். ஞானோதயம் அடைந்த மனிதனின் புலனுக்குத் தோன்றுவன அனைத்தும், மனதிலுண்டாகும் உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் செய்யும் கருமங்கள் அனைத்தும் பரம்பொருளின் உருவங்களே யாகும். பல கோடி தோற்றங்களும் ஒன்றே என்பதைக் காண்பான். யோகத்தின் முடிவு இதுவே.

அவ்யக்தாத் வ்யக்தய: ஸர்வா:
ப்ரப்வந்த்யஹராகமே |
ராத்ர்யாகமே ப்ரலீயந்தே
தத்ரைவாவ்யக்த ஸம்ஜ்ஞகே ||

பிரம்மாவின் பகல் வந்ததும் அவ்யக்கத்தினின்று உருக்கள் தோன்றுகின்றன. இரவு வந்தவுடன் மீண்டும் அவ்யக்த மென்பதற்குள் கரைந்து மறைந்து போகின்றன. (8-18)

பூதக்ராம: ஸ ஏவாயம்
o - ᵔ
பூத்வா பூத்வா ப்ரலீயதே |
o - o - -
ராத்ர்யாகமே'வச: பார்த
- ᴖ ᴖ - =
ப்ரபவத்யஹராகமே ||
- ᴖ - -

இந்த பூதத்தொகுதி திரும்பத் திரும்பத் தன் வசமின்றியே இரவு வந்தவுடன் அழிகிறது. பகல் வந்தவுடன் மீண்டும் உண்டாகிறது. (8-19)

பரஸ்தஸ்மாத்து பாவோ' ந்யோ
- - - - o
அவ்யக்தோ அவ்யக்தாத் ஸநாதந: |
- - - - - -
ய: ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு
o -
நச்யத்ஸு ந விநச்யதி ||
ᴖ - - -

அவ்யக்தத்தினும் அவ்யக்தமாய் அதற்கும் மேலான மாற்றமில்லாத பொருள் ஒன்றிருக்கிறது. எல்லா உயிர்களும் அழிகையில் அது அழியாது. (8-20)

புருஷ: ஸ பர: பார்த
- - - =
பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா |
o - - o -
யஸ்யாந்தஸ்தாநி பூதாநி
- = o -
யேந ஸர்வமிதம் ததம் ||
ᴖ - -

வேறு பொருள்களில் செல்லாத பக்தியால் அந்தப் பரம் பொருளை அடையலாம். அதனுள்ளே எல்லாப் பொருள் களும் நிலைகொண்டு நிற்கின்றன. அது இவ்வுலக மெங்கும் பரவி நிற்கின்றது. (8-22)

கவிம் புராணமநுசாஸிதாரம்

அணோரணீயாம்ஸ மநுஸ்மரேத்ய: |

ஸர்வஸ்ய தாதாரம சிந்த்ய ரூபம்

ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் ||

பேரறிவாளனை, பழையோனை, ஆண்டவனை, அணுக்குள் அணுவான பரம்பொருளை எல்லாவற்றையும் தரிப்பவனை, எண்ணுதற்கரிய வடிவுடையோனை, ஆதித்யனுடைய ஒளி யைப் படைத்தவனை, இருள் தீண்டாதவனை எவன் தியானிக் கிறானோ அவன், (8-9)

ப்ரயாணகாலே மநஸா அசலேந

பக்த்யா யுக்தோ யோகபலேந சைவ |

ப்ருவோர் மத்யே ப்ராணமாவேச்யஸம்யக்

ஸ தம் பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம் ||

இறுதிக் காலத்தில் சஞ்சலமற்ற மனதுடன், புருவங்களி னிடையே பிராணனை நிறுத்திக்கொண்டு, யோக பலத்தாலும் பக்தியாலும் அந்தத் திவ்ய புருஷனை அடைகிறான். (8-10)

ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய

மநோ ஹ்ருதி நிருத்ய ச |

மூர்த்ந்யாதாயா' த்மந: ப்ராணம்
ஆஸ்திதோ யோகதாரணும் ||

மனதின் எல்லா வாயில்களையும் நன்கு மூடி, மனதை அகத்திலேயே நிறுத்தி, தன் பிராணனைத் தலையின் உச்சியில் நிறுத்தி, யோகநிலை தரித்து, (8-12)

ஓமித் யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம
வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் |
ய: ப்ரயாதி த்யஜந் தேஹம்
ஸ யாதி பரமாம் கதிம் ||

ஓம் என்ற சிறந்த ஏகாக்ஷர வேதத்தை ஜபித்துக் கொண்டு என்னை ஸ்மரிப்பவனாய் உடலைத் துறப்போன் பரகதி பெறுகிறான். (8-13)

அநந்யசேதா: ஸததம்
யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச: |
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த
நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந: ||

வேறு நினைப்பின்றி என்னை எந்நாளும் எப்போதும் ஸ்மரிக்கும் நித்ய யோகிக்கு நான் எளிதில் கிடைப்பேன். (8-14)

வேதேஷு யஜ்ஞேஷு தபஸ்ஸு சைவ
தாநேஷு யத்புண்யபலம் ப்ரதிஷ்டம் |

அத்யேதி தத்ஸர்வமிதம் விதித்வா

யோகீ பரம் ஸ்தாநம் உபைதி சாத்யம் ॥

இதனை யறிந்த யோகி வேள்விகளாலும், தவங்களாலும், தானங்களாலும் அடையக்கூடியதாக வேதங்களில் சொல்லப் படும் நற்பயன்களைக் காட்டிலும் மேலானதானபரமபதத்தை அடைகிறான். (8-28)

சாகும் தருவாயிலுங்கூட மனதை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு பகவானைத் தியானித்து உயிர்விட்டால் பரகதி அடையலாம் என்பது சநாதனக் கொள்கை. மேலே 9, 10, 12, 13 சுலோகங்களில் இது சொல்லப்பட்டது. மரண காலத் தில் 'நாராயணா' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிராணனை விட்டால் போச்சு இப்போது எல்லாப் பாவங்களையும் செய்யலாம் என்பதல்ல இந்த சுலோகங்களின் உபதேசம். உபதேசத்தின் பொருள் என்னவென்றால் :—

(1) எவ்வித வாழ்க்கை நடத்தியவனுக்கும் நற்கதி உண்டு. ஒரு தருமமும் செய்யவில்லையே, ஒரு புண்ணிய தீர்த்தத்திலும் முழுகவில்லையே, பல பெரும் பாவங்களைச் செய்தேனே, அவகாசம் தராமல் மரணம் வந்ததே என்றிவ் வாறு ஏக்கப்பட வேண்டியதில்லை. உயிர் விடும் சமயத்திலே னும் பகவானிடம் பக்தி செலுத்தினால் அதுவே நற்கதியைக் கொடுக்கும். தைரியமாயும் பக்தியுடனும் மரணத்தை எதிர் கொள்ள வேண்டும்.

(2) சாகும் தருவாயிலுங்கூடப் பல பற்றுகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, உயிரைவிட மனமில்லாமல் துக்கப்பட்டுக் கொண்டு உயிர் நீத்தல் முறையல்ல. பகவானைத் தியானம் செய்துகொண்டு உயிர் நீத்தலே நலம் என்பது இரண்டாவது.

(3) மரணம் எப்போது வரும் என்று சொல்ல முடியாது. எத்தருணத்திலும் மரணம் வரலாம். ஆகையால் மரண காலத்தில் இவ்விதமாய் மனதை நிறுத்திப் பகவானைத் தியா னித்தல் வேண்டும் என்பது, சதாகாலமும் அவ்விதமிருக்க ஏதுவாகும் என்பது மூன்றாவது.

26. அத்துவைதமும் கர்ம யோகமும்

அத்துவைதத்தைப் பற்றிக் குருவின் மூலம் உபதேசம் பெறுமல் அந்த சித்தாந்தத்தில் சில பாகம் மட்டும் மேலாகத் தெரிந்துகொண்டு திருப்தி யடைந்தவர்களுக்கு இவ்விடத்தில் ஒரு சந்தேகம் தோன்றலாம். ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் தனியல்ல, இரண்டும் ஒன்றே என்கிற மதம் உண்மையானல் இந்திரியங்களை யடக்கல் முதலிய சிரமமான முறைகள் என்னத்திற்காக? தானே பிரம்மம் என்று அறிந்தவுடன் வேறு ஒன்றும் கவலைப்படாமல் இருக்கலாமே?

இது உண்மைதான்; ஆனல் கண்ணை மட்டும் ஏமாற்றும் ஒரு பொய்த் தோற்றத்தை இவ்வாறு உதாசீனமாய் விட்டு விடக் கூடும். சாதாரணப் பொய்த் தோற்றம் ஒன்று காணப் பட்டால், கண் ஏமாந்தபொழுது காது உதவும்; காதும் ஏமாந்தால் கிட்ட நெருங்கித் தொட்டுப்பார்த்து உண்மையை அறியலாம். அதுவும் இல்லையாயின் புத்தியைச் செலுத்தி அனுபவங்களைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ந்து பொய் யென்பதை அறியலாம். அத்துவைத வேதாந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட அவித்தை அவ்வித லேசான, 'டாக்கி' தோற்றமல்ல. கண், செவி, மூக்கு, தேகத்திலுள்ள சகல உணர்ச்சிகள், அந்தரங்க மனம், புத்தி எல்லாவற்றையும் கவர்ந்த இந்த அவித்தை யானது தேகத்தையும் புத்தியையும் ஆத்மாவையும் ஊடுருவி அனைத்திலும் கலந்து நிற்கிறது.

கண்ணைத் தேய்த்துக்கொண்டு இது வெறுந்தோற்றந் தான் என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் முடிந்து போகாது உடம்பிலும் மனதிலும் உள்ள ஒவ்வொரு சூக்ஷும அணுவையும் தட்டி யெழுப்பி, மயக்கம் தெளியச் செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. அதற்கு ஒழுக்கம், இந்திரிய நிக்ரஹம், பற்றறுத்தல் எல்லாம் வேண்டும். மாயையிலிருந்து கண் விழிக்க வேண்டும் என்கிற உண்மையை அறிந்தால் மட்டும் போதாது. மாயையிலிருந்து நீங்க வேண்டும் என்று அறிவது ஒன்று, அறிந்த வண்ணம் நீங்குவது வேறு. நான் காலையில் நாலு மணிக்கு எழவேண்டும் என்று எண்ணுவது ஒன்று, அப்படி

விழித்து எழுந்திருப்பது வேறு அல்லவா? அவித்தையை உண்மையில் நீத்தல்தான் மோக்ஷம். நீக்கவேண்டும் என்று அறிந்துவிட்டால் மட்டும் மோக்ஷம் ஆகாது. அதற்காகத்தான் பெரியோர்கள் தவமிருந்து கண்ட ஞான மார்க்கம், கர்ம மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒன்ருகச் சேர்த்துக் கண்ணன் உபதேசித்தது. அத்துவைதத்தின்படி, ஜீவனை அவித்தையிலிருந்து விடுவிப்பதும், துவைதத்தின்படி ஜீவனைக் கர்ம பந்தத்திலிருந்து நீப்பதும், இரண்டுக்கும் வழி ஒன்றே. அத்துவைத வாக்கியத்தைக் கேட்டு "ஆம்" என்று புத்தியானது சொன்னதுமே, அவித்தை நீங்கவில்லை. உண்மையில் அது நீங்கவேண்டுமானுல் கர்ம பந்தத்திலிருந்து மோக்ஷமடையத் துவைத வாதிகள் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்கிருர்களோ, அவ்வளவும் அத்துவைத வாதியும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது; இப்படிச் செய்தால்தான் மோகமானது நீங்கும். ஆகவே கர்ம பந்தமும், அதை நீக்கிக்கொள்ளும் வழிகளும் துவைதக் கொள்கையினுலாவது அத்துவைதக் கொள்கையினுலாவது வித்தியாசப்படாது. இதுவே ஆசார்யர்களின் உபதேசம்.

எல்லா உயிர்களின்பாலும் சாதாரண ஜீவகாருண்ய உணர்ச்சியே மனதில் உண்டாகாமலிருக்கையில், ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்று என்ற அத்துவைத ஞானம் எவ்வளவு தூரம்? ஆசார்யர்கள் எழுதிய நூல்களிலிருந்து ஜீவனும் பிரம்மமும் உண்மையில் ஒன்று என்று மதக் கொள்கையாகத் தெரிந்துகொள்வது வேறு, உண்மையான ஞானப்பிரகாசம் வேறு. ஞானப்பிரகாசம் அடைவதற்கு அறிவு தேவையே; ஆனுல் அறிவு மட்டும் போதாது. தீய ஒழுக்கத்தை விடாதவனும் மனதில் சாந்தம் பெருதவனும், இந்திரியங்களை அடக்காதவனும், ஆசை எண்ணங்களை விடாதவனும் அறிவு பெற்றபோதிலும் ஆத்மாவைக் காண மாட்டான் என்பது கடோபனிஷத்து வாக்கியம். இந்திரியங்களை அடக்கியாள்வது, மனதை விஷயங்களில் செல்லாமல் தடுப்பது, கடமைகளைச் சுயநல ஆசையும் பற்றுக்களுமின்றிப் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்து முடிக்கப்

பழகுவது, சுக துக்கங்களையும், இன்ப துன்பங்களையும் ஒரே மாதிரி எதிர்கொள்வது. இந்த அப்பியாசங்களெல்லாம் அவித்தையை நீக்கிக்கொண்டு அத்துவைத மனோபாவத்தை அடைவதற்குச் சாதனங்கள்; இவையே மோகத்திற்கும் பேதபுத்திக்கும் சிகிச்சைக் கிரமங்கள். இவற்றைக் கைக்கொள்ளாமல் விஷயங்களை அனுபவிப்பதில் ஆசையைச் செலுத்தி, மனதை அடக்காமலிருந்தால், பிரம்மமும் ஜீவனும் ஒன்று என்ற உண்மையறிவு ஒரு நாளும் உண்டாகாது. பத்திய மில்லாத படியால் வியாதி அதிகரிப்பதுபோல் வரவர மயக்கமும் பேத புத்தியும் அதிகரிக்கும். நூல்களின்று தெரிந்துகொண்ட மருந்து பத்தியமின்றி அஞ்ஞானம் என்ற நோயைத் தீர்க்காது. வெறும் சித்திரத்துக்கும், உயிருள்ள மனிதனுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைப் போலாகும். அத்தகைய உபயோக மற்ற அறிவுக்கும், உண்மையான அத்துவைத ஞானப்பிரகாசத்திற்கு முள்ள பேதம். உண்மையான அத்துவைத ஞானம் உதயமானால் வாழ்க்கை தானாகவே சுத்தப்பட்டுப் போகும்; விஷயப் பற்றுகள் கரைந்துபோகும். விஷயப் பற்றுகள் தீரத் தீர ஞானம் பின்னும் வளரும்.

இதனாலேதான் பகவத்கீதையானது துவைத, அத்துவைத, விசிஷ்டாத்துவைத மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவருக்கும் சாஸ்திரமாக இருந்து வருகிறது. பிரம்மமும் ஜீவனும் ஒன்றா? வெவ்வேறா? பரப்பிரம்மம் என்பது கலியாண குணங்கள் கொண்ட நாராயணனா? அல்லது சுத்த நிர்குண வஸ்துவா? என்கிற பிரச்னைகள், பகவத்கீதையில் உபதேசிக்கப்பட்ட அனாஸக்த கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், பிரபத்தி மார்க்கம் இவைகளை ஒருவிதத்திலும் பாதிக்காது.

27. விச்வரூப தரிசனம்

பகவத்கீதை 11-வது அத்தியாயத்தில் பகவான் அருச்சுனனுக்கு விச்வரூப தரிசனம் காட்டியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நன்மை, தீமை, சுகம், துக்கம், இருள், தேஜஸ் என்ற துவந்தங்களைக் கடந்து நிற்கும் பகவானுடைய சர்வ வியாபகமான விச்வரூபத்தை அருச்சுனன் பார்க்குமாறு அவனுக்கு ஞான திருஷ்டி யருளித் தரிசனம் தந்தார்.

இதன் பொருள் என்ன? அகத்தூய்மையும் புறத்தூய்மையும் கொண்ட சுத்த வாழ்க்கையை ஒருவன் நடத்தி, சகல கருமங்களையும் பற்றின்றிப் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாய்ச் செய்து, புத்தியை ஸ்திரமாக நிறுத்திக்கொண்டு அடிக்கடி தியானஞ் செய்துவந்தால், பக்தனுக்குப் பகவானுடைய உண்மைச் சொரூபம் வெளியாகும்; அதாவது ஞானேதயமாய் பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைத்திலும் பரந்து நிற்கும் பகவானை அனுபவிப்பான் என்பதே. அந்தத் தரிசனத்தைப் பற்றிச் சஞ்சயன் சொல்லுகிறான் :

ஏவமுக்த்வா ததோ ராஜன்

மஹாயோகேச்வரோ ஹரி: |

தர்சயாமாஸ பார்தாய

பரமம் ரூபமைச்வரம் |

சஞ்சயன் சொல்லுகிறான் :—

அரசனே, இவ்வாறுரைத்துவிட்டு, அப்பால் மகாயோகேசுவரனாக ஹரி தன் பரம ஐசுவர்ய ரூபத்தைப் பார்த்தனுக்குக் காட்டினான். (11-9)

திவி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய
பவேத்யுகபதுத்திதா |
யதி பா: ஸத்ருசீ ஸா ஸ்யாத்
பாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ||

வானத்தில் ஒரே க்ஷணத்தில் ஆயிரம் சூரிய பிம்பங்கள் கிளம்பினல் எவ்வாறு பிரகாசிக்குமோ அவ்வாறு இருந்தது அந்த மகாவடிவத்தின் தேஜஸானது. (11-12)

தத்ரைகஸ்தம் ஜகத் க்ருத்ஸ்நம்
ப்ரவிபக்தமநேகதா |
அபச்யத் தேவதேவஸ்ய
சரீரே பாண்டவஸ் ததா ||

அப்போது பல பகுதிகளாக விருந்த ஜகத்சிருஷ்டி முழுதும் அந்தத் தேவதேவனுடைய சரீரத்தில் ஒன்றுகூடி நிற்பதைப் பாண்டவன் கண்டான். (11-13)

உண்மையை முற்றிலும் உணர்ந்து அனுபவிக்கும் வேதாந்திகள் எப்போதும் இந்த விசுவரூபத்தைக் காண்பார்கள்.

அருச்சுனனுடைய ஸ்துதி :—

அர்ஜுந உவாச |

பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே

ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் |
ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம்
ருஷீம்ஸ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஸ்ச திவ்யாந் ||

தேவனே, உன் தேகத்தில் எல்லா தேவர்களையும் காண்கிறேன். பூத வகைகளின் தொகுதிகளை எல்லாம் காண்கிறேன். கமலாசனப் பிரமனாகிய ஈசனையும் எல்லா ரிஷிகளையும் திவ்ய ஸர்ப்பங்களையும் உன்னில் காண்கிறேன். (11-15)

அநேக பாஹூதர வக்த்ர நேத்ரம்
பச்யாமி த்வாம் ஸர்வதோ' நந்தரூபம் |
நாந்தம் ந மத்யம் ந புநஸ்தவாதிம்
பச்யாமி விச்வேச்வர விச்வரூப ||

எந்தத் திக்கு நோக்கினும் பல தோளும், பல வயிறும், பல வாயும், பல கண்களுமுடைய எல்லையற்ற வடிவிலே நின்னைக் காண்கிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனே, அகில பிரபஞ்சத்தை வடிவாகக் கொண்டவனே, உனக்கு முடிவேனும், இடையேனும், தொடக்கமேனும் காண்கிலேன். (11-16)

கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரிணம் ச
தேஜோராசிம் ஸர்வதோ தீப்திமந்தம் |
பச்யாமி த்வாம் துர்நிரீக்ஷ்யம் ஸமந்தாத்
தீப்தாநலார்கத்யுதிமப்ரமேயம் ||

கிரீடமும், கதாயுதமும் சக்கரமும் தரித்தவனாய், தேஜோ ராசியாய், எப்பக்கமும் ஒளிவீசுகிறாய்; தழல்விட்டெரியும் தீயைப்போலும் ஞாயிறைப் போலும் பார்க்கமுடியாத ஒளி வீசுவதைக் காண்கிறேன். (11-17)

த்வமக்ஷரம் பரமம் வேதிதவ்யம்
த்வமஸ்ய விச்வஸ்ய பரம் நிதாநம் |
த்வமவ்யய: சாச்வத தர்மகோப்தா
ஸநாதநஸ்த்வம் புருஷோ மதோ மே ||

அழிவிலாய் அறிதற்குரிய பொருள்களில் பரமனே, உலகத்தின் அகமே, கேடிலாய், என்றும் இயலும் தருமத்தைக் காப்பவனே, மாறாதவனே, உன்னைக் கண்டு கொண்டேன். (11-18)

த்வமாதிதேவ புருஷ: புராணஸ்
த்வமஸ்ய விச்வஸ்ய பரம் நிதாநம் |
வேத்தா'ஸி வேத்யம் ச பரம் ச தாம
த்வயா ததம் விச்வம் அநந்தரூப ||

ஆதி தேவன் நீ, ஆதி ஆத்மா நீ, நீயே அகிலத்தின் பரம நிலயம். அறிவோனே, அறியப்படு பொருளே, பரம பதமே, அனந்தரூபா, உலக மனைத்தும் ஊடுருவிப் பரந்து கிடக்கிறாய். (11-38)

வாயுர்யமோ'க்நி: வருண: சசாங்க:
ப்ரஜாபதிஸ் த்வம் ப்ரபிதாமஹச்ச |
நமோ நமஸ்தே'ஸ்து ஸஹஸ்ர'க்ருத்வ:
புநச்ச பூயோ'பி நமோ நமஸ்தே ||

வாயுவும் நீயே, யமனும் நீயே, அக்னியும் நீயே, வருணனும், திங்களும், பிரமனும் நீயே. உன்னை ஆயிர முறை நமஸ்கரிக்கிறேன். மீண்டும் மீண்டும் உன்னை வணங்குகிறேன்.

(11-39)

நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே
நமோ'ஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ |
அநந்தவீர்யாமிதவிக்ரமஸ் த்வம்
ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோ'ஸி ஸர்வ: |

முன்புறம் உனக்கு நமஸ்காரம், பின்புறம் நமஸ்காரம். எல்லாமாவாய்! உன்னை எல்லாப் புறமும் கும்பிடுகிறேன். எல்லை கடந்த வீர்யமுடையாய், அளவு கடந்த வலிமையுடையாய், அனைத்தின் பூரணமுமாவாய், அனைத்துமாவாய் நீயே.

(11-40)

பிதா'ஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய
த்வமஸ்ய பூஜ்யச்ச குருர்கரீயாந் |

ந த்வத்ஸமோ' ஸ்தி அப்யதிக:குதோ' ந்யோ
- - - o o - - —
லோகத்ரயே'ப்யப்ரதிமப்ரபாவ ॥
- - - — - -o

சராசர உலகமனைத்திற்கும் தந்தையாவாய், பூஜ்யனே, மிகச் சிறந்த குருவே, உனக்கு நிகர் யாருமில்லை; எனின் உனக்குமேல் வேறு யாருளர்? மூன்றுலகங்களிலும் உன் பிரபாவம் ஒப்பற்றது. (11-43)

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம்
- - - - - o -
ப்ரஸாதயே த்வாமஹம் ஈசம் ஈட்யம் |
- o - o o
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு:
- - - = =
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும் ॥
- o

உடல் குனிய வணங்கி நின் அருள் வேண்டுகிறேன். பெருமானே! ஈசா, மகனைத் தந்தைபோலும், தோழனைத் தோழன் போலும், காதலியைக் காதலன் போலும் என்னைப் பொறுத்தல் வேண்டும், தேவனே! (11-44)

முடிவுரை

ஆக நாம் படித்த விஷயங்களைச் சங்கிரகமாகச் சொல்லின்: முன் ஜன்மத்தில் செய்த கருமங்களினுலும், கொண்ட பற்றுகளாலும் விரும்பிய விருப்பங்களாலும் நாம் சில குணங்களுடனும், உடல் பிரகிருதிகளுடனும் பிறக்கிறேம். இந்தச் சுபாவ குணங்கள் ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்தி நிற்கின்றன. அவற்றை முழுதும் நிக்ரகித்து விடலாமென்று பக்குவமடையாத காலத்தில் துறவியாய்ப் போகப் பிரயத்தனப்படுவதில் பயனில்லை. ஆனுல், இந்தச் சுபாவ குணங்களை வென்று விடுதலை யடைய முயற்சி செய்யும் சுதந்தரமும், சக்தியும் ஜீவனுக்கு உண்டு. இந்த ஜன்மத்தில் ஜீவன் எப்படி நடந்து கொள்ளுகிருனே அதன்படியாகும் அவனுடைய வரப் போகும் சரித்திரம். ஒருவன் பழைய கருமத்தினின்று ஸம்பூரணமாகவோ, அல்லது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவோ விடுதலையடைவதும், அல்லது முன்னிருந்த பந்தத்திற்கு இன்னும் கூடச் சேர்த்து அதிக பந்தங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதும் இது அவன் இந்த ஜென்மத்தில் எப்படி நடந்து கொள்ளுகிருனே அதைப் பொறுத்திருக்கிறது.

பகவானுடைய திருவருளால் எத்தகைய பந்தத்தினின்றும் ஜீவன் விடுதலை யடையலாம். திருவருளின் சக்தி இது. அந்தத் திருவருளைச் சம்பாதிக்க ஜீவன் செய்ய வேண்டிய பிரயத்தனம் என்னவென்ருல் கர்ம விதிப்படி பூர்வ கர்ம பந்தத்தை அறுக்கக்கூடிய புண்ய வாழ்க்கை, பகவான் திருவருளை யடைவதற்கு வழி கீதையில் சொல்லப்படுகிறது. இதற்குத்தான் யோகம் என்று பெயர். யோகம் என்ருல் மூச்சை நிறுத்துவதல்ல.

பகவத் கீதையில் உபதேசிக்கப்பட்ட யோகம் ஒரே தடவை ஒரே முறையில் செய்துவிடக் கூடியதல்ல. பல முறைகளும் கலந்து, படிப்படியாய் அனுசரிக்க வேண்டிய

வழி. கீதையில் உபதேசித்திருப்பதை அனுசரிப்பதில் தோல்வியோ நஷ்டமோ இல்லை. பிரயத்தனத்தினாலேயே லாபம் அடைவோம்.

கீதையில் சொல்லப்பட்ட யோகத்தின் அங்கங்களாவன :

(1) இந்திரியங்களைக் காத்தல், சுத்தமான வாழ்க்கை, தினசரி ஆசாரம். அதாவது உபாஸனை, வேலை, ஆகாரம், ஓய்வு, தூக்கம் முதலியவைகளில் திட்டப்படி நடந்து கொள்வது.

(2) சுபாவத்தாலோ, சமுதாயத்தில் தான் அடைந்த ஸ்தானத்தினாலோ, சந்தர்ப்பத்தாலோ, தனக்கு ஏற்பட்ட கடமைகளைச் சுயநலப் பற்றின்றி, ஆனால், கண்ணுங் கருத்து மாய்க் குறைவின்றிச் செய்து முடித்தல்.

(3) ஜயாபஜயங்களை சம புத்தியுடன் அனுபவித்தல்; கஷ்டங்களைக் கண்டு மனங் கலங்காமல், துயரமோ மகிழ்ச்சி யோ எதுவரினும் தைரியமும் அமைதியும் இழக்காமலிருக்க மனதைப் பழக்கிக் கொள்ளுதல்.

(4) மனதை இடைவிடாமல் காத்து, காமம், குரோதம், ஆசை என்ற வேகங்களுக்கு இடங் கொடாமலிருத்தல்.

(5) இப்படி உள்ளும் புறமும் சுத்தமாய் வைத்து மனதை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு, அவ்வப்போது அத்யாத்ம தியானம் செய்தல்.

(6) பகவானிடம் பூரணமாய்ச் சரணாகதி புகுதல்.

மேற்சொல்லப்பட்ட அங்கங்களில் ஒவ்வொன்றையும் தனியாக எடுத்துச் சொல்லும் பொழுது, கர்ம யோகம், ஞான யோகம், பக்தி யோகம் என்ற பெயரிட்டுப் பெரியோர் கள் சொல்லுவார்கள். ஆனால், உண்மையில் அப்பியாசம் செய்யும்போது இவையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலந்து நிற்கும். ஒன்றின்றி மற்றொன்று அமையாது. ஆகையால்

கீதையில் இவ்வெல்லா முறைகளேயும் ஒருங்கே சேர்த்து ஒரு வழியாகப் பகவான் உபதேசித்திருக்கிறுர்.

பக்தியுடனும் கவனத்துடனும் இதைப் படித்தவர்களுள் சிலருக்கு முடிவில் ஒரு சந்தேகம் தோன்றலாம். கீதையில் சொல்லியிருப்ப தெல்லாம் நன்றே. ஆயினும் சாதாரண மனிதர்களுக்கு இது பயன்படுமா? இதில் காட்டப்பட்ட இலட்சியங்கள் அனைத்தையும் அடையும் சக்தி நமக்கு இல்லேயே? இது நமக்கு எவ்வாறு உதவும்? மகாத்மாக் களுக்குத்தான் இதில் சொல்லப்பட்டிருப்பது சாத்தியம் என்றிவ்வாறு திகைக்கலாம்.

கண்ணன் காட்டிய வழி மட்டுமல்ல, உலகத்தில் ஜனங் கள் தழுவும் எல்லா மதங்களும் மார்க்கங்களும் இந்த ஆக்ஷே பத்துக்கு இடம் தரும். எந்த உயர்மதக் கொள்கையும், எந்தத் தரும நூலில் உபதேசிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறை யும், குறைவின்றி முழுவதும் அநுசரிப்பது அனேவராலும் முடியாது. உதாரணமாக, ஏசுநாதருடைய உபதேசத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். அவர் நடத்திக் காட்டிய வாழ் வுக்கும், சொன்ன உபதேசங்களுக்கும் முற்றிலும் இணங்க யார் வாழ முடியும்? ஆயினும், அவருடைய மார்க்கத்தைத் தழுவி நிற்பவர்களுக்கு அதில் பயனில்லேயா? எத்தனேயோ மக்களே அது காப்பாற்றி, உய்வித்திருக்கிறது. மகான்களுக்கு மட்டுமல்ல; பாமர ஜனங்களுக்குங்கூட, உடலுக்கு அன்னம் எவ்விதமோ, அவ்விதம் உள்ளத்திற்குப் பசியாற்றும் அன்ன மாக அந்த உபதேசம் பயன்பட்டு வந்திருக்கிறது. அத்தகை யனவே எல்லா மார்க்கங்களும்; அத்தகையதே நம்முடைய கீதையும்.

கையில் விளக்கெடுத்துச் செல்லுங்கால் நம்முடைய நிழலே வழியில் குறுக்கிடும். மரமும், புதரும், வெளிச்சத் தைத் தடுக்கும். ஆயினும் இது விளக்கின் குற்றமல்ல. விளக் கும் பயனற்றுப் போகவில்லே. பாவமும் கஷ்டமும், சந்தேக மும், ஆசையும், ஆத்திரமும் தடையாக வந்தாலும், கீதையில் உபதேசிக்கப்பட்ட இலட்சியங்களே வைத்துக்கொண்டு நடந் தோமாளுல் இருளேத் தாண்டி ஈடேறலாம்.

ஒவ்வொருவராலும் ஒவ்வொன்றையும் செய்ய முடியாதாயினும், அனைவரும் ஒரே உயர் இலட்சியத்தைக் கொண்டு நடப்பதினால் அனைவருடைய வாழ்க்கைக் கிரமமும் ஒழுங்குபட்டு, அனைவருக்கும் கூட்டுறவு சுகமுண்டாகும்.

சாதாரணமாய் உடலின் சுகாதாரத்திற்காகச் சொல்லப்படும் முறைகளையுங்கூட எல்லாரும் குற்றமின்றிக் குறைவின்றி முழுதும் நடத்திவிட முடியாது. ஆயினும் குறைகளுடன் தழுவப்பட்ட சுகாதார உபதேசங்களினால் மிகப் பெரிய நன்மைகள் ஏற்படுவதைக் காண்கிறோம். உடல் சுகாதாரத்தைவிட ஆத்ம சுகாதாரம் கடினமல்லவோ? அதற்காக உபதேசிக்கப்படும் முறைகளும் கடினமாகத்தானிருக்கும். அனைவரும் அவற்றைக் குற்றங் குறையின்றித் தழுவி நடப்பது அசாத்தியமாய்த்தானிருக்கும். ஆயினும் உபதேசமாவது முயற்சியாவது பயனற்றதாய்ப் போகாது. உயர் இலட்சியம் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. முற்றிலும் அடைய முடியாதென்று தரும விளக்கை அணைத்துவிட்டு இருட்டில் நிற்பதுபோல் இலட்சியமே யின்றி நிற்கலாகாது. கீதையிலேயே பகவான் சொல்லி யிருக்கிறார் :—

தேஹாபிக்ரம நாசோ' ஸ்தி
ப்ரத்ய வாயோ ந வித்யதே |
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய
த்ராயதே மஹதோ பயாத் |

இந்த முறையில் எடுத்த முயற்சிக்கெல்லாம் பலனுண்டு; நஷ்டம் கிடையாது. பத்தியம் தவறிய மருந்தைப்போலல்ல. குற்றங் குறைகள் ஏற்பட்டதால் அபாயம் எதுவுமில்லை. இந்தத் தருமத்தில் சிறிது நடத்தினாலும் ஸம்ஸாரமென்ற பேரச்சத்தினின்று காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். (2-40)